

Congreso Regional de Libre Pensamiento

VAL
PA
2019
RA
ISO

VALPARAÍSO, CHILE.

8 AL 10 DE AGOSTO DEL 2019

Asociación Internacional
de Libre Pensamiento

Gran Logia de Chile

Universidad
de Valparaíso
CHILE

KONGRESAJ MEMOROJ

Enhavo AILP

DEKLARO DE PRINCIPOJ	5
MOTIVADOJ DE LA KONGRESO.....	5
INFORMO EL LA KONGRESA SIDEJO:.....	6
ALIĜILO	7
KONGRESA PLANADO	8
FUNKCIA STRUKTURO	9
KONGRESA REDAKCIA POLITIKO	9
TEMO DE LA KONGRESO.....	10
PRESENTAJ PRESENTAĴOJ	10
SUBTENA LABORO	dek unu
PROGRAMO DE KONGRESAJ ACTIVADOJ	dek unu
BONVENKOKTALO AL FREMDAJ DELEGIOJ.....	11
MALFERMA CEREMONIO DE LA KONGRESO	12
KONFERENCO: "Sekularismo kaj Libera Penso", Agustín Squella Narducci.	13
KONFERENCO: "La krizo de moderneco kaj la defio de nova instruado el latinamerika epistemologia aliro." Lucía Hidalgo López.....	14
KONFERENCO: "Rapsodio de la Scio", D-ro Jorge Babul Cattán.....	14
FERMOCEREMONIO	dek kvin
DANKOJ.....	17
"VALPARAÍ SO PATRIMONIAL" Urbaj Ekskursoj en la urbo.....	18
PAROLADOJ DUM LA ARRANĜO.....	19
AKCEVO AL FREMDAJ LIBERPENSULOJ.....	19
ERIK SARRIEGO VELÁSQUEZ, Ĝenerala Kunordiganto de la Kongreso.....	19
EDGAR JARRÍ N VALLEJO, Internacia Direktoro de la AILP.....	20
INAUGURO CEREMONIO, Universitato de Valparaíso	22
EDGAR JARRÍ N VALLEJO , Direktoro de la AILP kaj Proparolanto por Latin-Ameriko	22
SEBASTIÁN JANS PÉREZ, Grandmajstro de la Granda Loĝio de Ĉilio.....	24
ORIANA VALDÉS SANHUEZA, Iama Grandmajstro de la Virina Granda Logio de Ĉilio.....	26
FERMOCEREMONIO	27
JOSÉARIAS (Sekretario de la Estraro de Direktoroj de AILP en Parizo)	27
JACQUES LAFOUGE, vortoj omaĝe al Antonio Vergara	28
EDGAR JARRÍ N VALLEJO, Direktoro de la AILP kaj Proparolanto de Latin-Ameriko	28
SEBASTIÁN JANS, Grandmajstro de la Granda Loĝio de Ĉilio	31
SALUTOJ kaj GRATULOJ EL EKSTERLANDO	33

JULIO ALDANA	33
NÉSTOR BOLAÑOS JARA	33
PIERRE GALAND	33
FERNANDO LOZADA.....	3. 4
CARLOS R. MARTÍ NEZ JARA.....	4
FELIPE ALBORNOZ PEÑA.....	35
CHRISTIAN EYSCHEN.....	35
ANTONIO GOMES MOVELLAN	37
JAIME MUÑOZ MANTILLA.....	38
ANDRÉS CAMPAÑA.....	38
GUILLERMO FUCHSLOCHER.....	38
PARTOPRENOJ EN LA KONGRESO DE AILP.....	39
Delegitoj el eksterlando:.....	39
Aŭ toritatoj, delegitoj, observantoj, vizitantoj, organiza komitato kaj CAM.	40
Organizoj aliĝantaj al la AILP-Kongreso - Valparaíso 2019	44
ANEXO I	Kvar
ALBERTO TESTA. Ni "Liberpensuloj" estas kreintoj kaj konsumantoj de teorioj aŭ gvidantoj, kiuj antaŭ enigas agojn por atingi la "homan idealon".....	45
ALICIA PODESTÁ, "Genra ideologio" kaj progresado de religioj sur publika spaco.....	49
ANDRÉS RODRÍ GUEZ - MARCOS PARADA La ekonomia potenco de la Industrio	
Apotekisto.	52
ÁNGEL JORGE CLAVERO: "Framasonismo kaj Liberpensuloj, la defioj por alfronti"....	56
CARLOS CANTERO OJEDA "Pli kaj pli bona etiko: sekularismo kaj civitaneco".....	58
EDUARDO QUIROZ SALINAS. "Religia fundamentismo 2.0. La nova fajro de la "nova" inkvizicio"	62
ELBIO LAXALTE TERRA. "Liberpensuloj: necesa ideo por konstrui la homan estontecon."	65
ENRICO OLGUÍ N LAGO "Aŭ tomatigo kaj Robotigo, Sociaj Efktoj."	72
ENRIQUE GONZÁLEZ DE TORO - RAMIRO RODRÍ GUEZ-VILLAMIL	73
Ni "Liberpensuloj" estas kreintoj kaj konsumantoj de teorioj aŭ gvidantoj, kiuj provokas agojn por atingi la "homan idealon".....	73
EUGENIO GINI "La rajto al aborto kaj konscienca obj eto."	77
GLENN SORIA ECHEVERRÍ A - ANGEL ENRIQUE ARIAS BARRIGA....	81
"Libereco ĉe la tagiĝo de la 21-a jarcento"	81
GUILLERMO PÉREZ MUNUZAS MIN. "Media edukado kiel strategia instrumento por venki la eksedziĝon inter la homaro kaj ĝia medio."	85

HERNÁN MORALES "Koncentriĝo de riĉ eco kaj evolualternativoj por Ĉilio kaj Latin-Ameriko".	87
HUGO CAPUYA "Sociaj Limoj de la 4-a Industria Revolucio"	91
JUAN BELTRAN MANCILLA "Kariera Prezidanto de la Respubliko"	96
KARINA VÁSQUEZ "Subjektiveco kiel procezo de instruista trejnado en Ĉilio. Defio de situanta lernado."	97
LISANDRO GÓMEZ "Klerikalismoj kaj Novklerikalismoj. Defio por Latin-Ameriko"	101
MANUEL A. PAZ Y MIÑO "Religia fundamentismo kaj moderneco"	102
MANUEL SEBASTIÁN OCHANDIO "La necesa formado de internacia politika organizo de Liberpensuloj."	106
MARCELO VILLALBA "Arto kaj Liberpensoj"	110
MIGUEL A. ARREDONDO JELDES - RAÚL LEAL OSORIO "La malklera instruisto, necesa legado por alfronti la ĉiutagan vivon de la instruado..."	114
(Libera legado de la teksto de Jacques Ranciere).	114
MYRIAM TARDUGNO "Projektu la homan idealon ĉi tie kaj nun."	119
PATRICIO CURY PASTENE "Klimata ŝanĝo kaj media daŭripovo: bezono de racia aliro al la problemoj."	124
RAÚL BULA "Liberpensoj, alfrontante la nunajn kaj estontajn defiojn, kiuj defias la Homaron."	128
RENÉFLORES CASTILLO, "Edukado: demando pri etiko kaj politiko"	132
RICARDO GRASSO. Ĉu internacia politika organizo de Liberpensuloj estos necesa?	136
SOFIA ANWANDYER "Ĉu humanisma eduka modelo sufiĉas por venki la eternan bioteknologian revenon?"	139
ANEXO II	140
S-RO. SEBASTIÁN JANS PÉREZ, Grandmajstro de la Granda Loĝio de Ĉilio	140
FONDIINTOJ DE LA AILP	140
GONZALO HERRERA. Direktoro de la revuo Secular Initiative.	140
ÁNGEL JORGE CLAVERO, "Reformoj en la argentina framasonismo"	141
MANUEL SEBASTIÁN OCHANDIO, "Homaj Rajtoj aŭ retroira klerikismo."	141
INSTITUTO DE RESERKADO KAJ Studoj pri LIBERA PENSO "Por internacia laboro pri la historio de la Libera Penso."	148
ANEXO III	150
KONFERENCO en la dua plenkunsido	150
LUCÍ A HIDALGO LÓPEZ, "La krizo de moderneco kaj la defio de nova instruado el latinamerika epistemologia aliro. Elementoj por diskuto"	150

REGIONA KONGRESO DE LIBERA PENSO

VALPARAÍSO 8, 9 kaj 10-a de aŭgusto 2019

Kunvokita de la Internacia Asocio de Libera Penso AILP, en kunordigo kun la Granda Loĝio de Ĉilio, kun la subteno de la Universitato de Valparaíso kaj la Virina Granda Loĝejo de Ĉilio.

AILP DEKLARO DE PRINCIPOJ

"Libera penso" estas intelekta metodo, kiu serĉas la veron per naturaj rimedoj, en la lumo de racio kaj sperto. Ĝi serĉas konstrui sistemon por atingi la "homan idealon" en kiu neniu persono estas oferita aŭ forlasita de la socio.

Liberpenso generas sociosciencan, socian moralecon kaj socian estetikon por atingi publikan konscion, kaj establi liberan, laikan kaj demokratian socion kie la socia justeco superregas.

MOTIVOJ DE LA KONGRESO

«Ĝam meritis la nomon de Instruistoj tiuj, kiuj sciis ekbruligi en la junuloj la amon al la vero kaj la deziron esplori ĝin laŭ la vojoj de la scienco; Sed ili estis Majstroj inter majstroj, tiuj, kiuj provis nobeligi tiun amon kaj tiun deziron, sugestante idealojn taŭgajn al sia medio kaj sia tempo, tiel ke la imago ĉiam superis la realon, ŝvebante al la neatingeblaj pintoj de la senfina perfekteco. (José Ingenieros)

Religioj dum jarmiloj, recurrante al perversa reĝimo de timo kaj puno, trudis la miton de dogmoj; La uzo de racio, la fundamento de scienco kaj esplorado en la serĉo de vero, delokigas kredojn. En pluraj landoj de la "Okcidenta mondo", 50% de la loĝantaro inter 25 kaj 35 jaroj ne plu interesiĝas pri kultoj. Temploj fariĝis muzeoj, bibliotekoj, kulturaj centroj kaj eĉ noktoklubo. Oni konjektas, ke post tri aŭ kvar generacioj, religioj estos reduktitaj al marĝenaj loĝantaroj mergitaj en nescio.

Sekve, kun ĉi tiu realo kaj kun la AILP-Deklaracio de Principoj, la "Liberpensuloj" havas la respondecon analizi la problemojn, kiuj influas la

homaro, kaj proponi agojn kiuj gvidas ĝian solvon. Ĝ-okaze ni proponas ekzameni temojn kiel:

a. La koncentriĝo de riĉeco. b. La armila

industrio kaj la efektiviĝo de militaj scenaroj, funkciigita kiel negoco de privataj kompanioj, sinistraj agoj kiuj semas: malriĉeco, malfortikeco kaj morto en grandaj regionoj de la mondo, kaŭzante delokiĝon de homaj amasoj.

c. Teokrataj ŝtatoj kaj religia fundamentismo.

d. La abismo, kiu apartigas la homaron de la naturo; pligrandigante la paradokson de evoluo kaj materia progreso. Kaj samtempe, la nekapablo de la socio rezoni pri la necerteco de la estonteco fronte al la tiel nomata "Kvara Revolucio", en kiu nanoteknologio, neŭroscienco, bioteknologio, artefarita inteligenteco kaj robotiko, transformos la produktadrimedojn. kaj vivo por ĉi iam, lasante milionojn da homoj senlaboruloj.

Landoj kun pli granda ekonomia kapablo kreas novajn teknikajn profesiojn, akademia trejnado havos instruplanon ligitan al artefarita scio, plilarĝigante la interspacon kun malriĉaj landoj. Laborforto estos anstataŭigita per aŭtonomaj mekanizitaj sistemoj.

Fronte al ĉi tiuj novaj scenaroj, ŝprucas pluraj demandoj: kio okazos al senlaboruloj, ĉu la laborhoroj malpliigos por enkorpiĝi pli da homoj, ĉu neofaŝismo, kiu forĵetos, inkluzive de la homoj? Aŭ ĉu estos adoptita humanisma konduto, kiu kaŭzas ekvilibron inter produktado kaj kontentigo de la bezonoj de la homaro kaj la naturo?

Demandoj, kiuj meritas respondojn por gvidi la destinton de la planedo.

Sekve, kun la priskribitaj pripensoj, ni proponas efektiviĝi kiel centran temon de la Kongreso de AILP en Valparaíso:

**"Liberpenso, alfrontante nunajn kaj estontajn defiojn
tio defias la homaron."**

INFORMOJ DE LA KONGRESA SIDEJO:

Kongresejo: Urbo de Valparaíso: Fakultato pri Juro de la Universitato de Valparaíso kaj Nacia Kongreso de la Respubliko.

La urbo VALPARAÍSO situas 116 kilometrojn de la urbo Santiago, ĉe efurbo de Ĝilio, moviĝebla daŭras proksimume unu horon kaj tridek minutojn. Ekzistas pluraj buslinioj kiuj atingas la urbocentron. La averaĝa kosto de transporto estas U\$10.00 // €8.00 per vojaĝo.

Valparaíso estas havenurbo. Ĝi estas konata pro siaj tre buntaj domoj, konstruitaj sur klifoj, kiujn oni atingas per unika funikularo. Dum la 19-a jarcento, granda fluo de eŭropaj migrantoj lasis sian markon sur la arkitekturo kaj kulturo de la grandurbo. En ĝi

En 2003, ĝia historia centro estis deklarita Monda Heredaĵo de UNECO.

Ĝi estas la sidejo de la Nacia Kongreso de Ĝilio. La loĝantaro de la metropola areo sumiĝas al 300.000 loĝantoj.

10 minutojn de Valparaíso estas Viña del Mar, konata internacia feriejo nomata "Ĝardenurbo", unu el la plej vizititaj areoj de turistoj.

Ĝilio estas lando kun kvar tre markitaj klimataj sezonoj. La AILP-kongreso okazos vintre, malvarma sezono kiu daŭras de junio ĝis septembro kaj la averaĝa temperaturo por la tempo estas 16° C. En la monato aŭgusto la temperaturo estas ĝenerale super 10° C.

ALIĜILO

Regiona Kongreso de AILP

VALPARAISO - ĜILIO

8, 9 kaj 19-a de aŭgusto 2019

NOMOJ FAMNOMOJ:

Se vi apartenas al organizo, detalu ĝian nomon

Respondecoj en la organizo:

Landa Urbo:

Retpoŝto:

KVALITO DE ASSISTADO:

Delegito al la Kongreso: JES..... NE.....

Observanto: JES..... NE

PLEISO:

Prezentas Papero: SED

Titolo:

Tema Tabelo N-ro:

La Paperoj: havu longon de ne pli ol 6 A4-paĝoj, Arial n-ro 12 tiparo, 1.5 liniinterspaco.

ALIGILO: Ili ricevos ĝis lundo la 5-an de aŭgusto 2019 elektronike aŭ persone dum la Kongreso.

<https://www.congresoailp2019.com/> congreso.ailp.2019@gmail.com

Ekspoziciantoj aŭ partoprenantoj loĝantaj en Ĝilio: \$10.00 Usono

Liberpensuloj, kiuj venas el aliaj landoj, devas kovri transportojn kaj hotelojn. NE ESTAS KOSTO POR PARTOPRENI LA KONGRESO

KONGRESA PLANADO

KONGRESA ORGANIZA KOMITATO

Membroj de la Internacia Liberpensa Asocio:

Edgar Jarrín Vallejo. Internacia Direktoro de la AILP kaj Proparolanto por Latin-Ameriko.
Respondeca pri Planado, Temo Propono, Organiza Strukturo kaj Kongresaj Aldonaĵoj, Redakcia Politiko kaj Kunordigo kun membroj de la AILP en Ĉilio.

Antonio Vergara Liro. Internacia Direktoro de la AILP. Kunordiganto inter Kito kaj Ĉilio.

Ad Hoc Sekretario, komisiita de la verkado de la Protokolo kaj Raportoj de la Kongreso.

Mónica Rodríguez Encalada. Virina Areo de AILP por Latin-Ameriko.

Ignacio González Toledo. Ĉapitro - Ĉilio de la AILP. Oficiala prezentisto de la evento.

Respondeca pri la retejo. Dezajno kaj komunikado.

José Viacava Gatica. Ĉapitro - Ĉilio AILP. Kunordiganto de laborgrupoj kaj finaj konkludoj de tio.

Bernardo Nicolás Unda. Interpretisto kaj tradukoj en la angla.

Jose Arias. Interpretisto kaj tradukoj en la franca.

Grandioza Loĝejo de Ĉilio.

Sebastián Jans Pérez, Grandmajstro: Patronanto de la Kongreso, loĝistika kontribuo kaj rimedoj.

Manuel Romo Sánchez, Ĉefo de kunlaborantaro.

Marco Vidal Subiabre, Granda Kanceliero de Internaciaj Rilatoj.

Universitato de Valparaíso

Ines Robles Carrasco

Fakultato Sekretario de la Lernejo de Juro, Universitato de Valparaíso.

Agada Komitato de la Centra Klubo de Valparaíso

Alejandro Montt

Alejandro Sepúlveda

Cristian Calfun

Fernando Antonio Julio

James Merry

Marco Diaz Soto

Mauricio Vidal Barraza

Pablo Pérez de Tudela

Piero Sandivari

Ĉefkunordiganto

Erik Sariego Velásquez, delegito de la Grandmajstro de la Grandioza Loĝejo de Ĉilio.

FUNKCIA STRUKTURO

ADMINISTRAJ KOMITATOJ

1. SEKRETARIA KOMITATO: subtenis la plenumadon de la internaj kaj eksteraj procezoj de la Kongreso; kolekto de informoj, kunordigo kaj socianiĝo de la tagordoj de la temaj tabeloj.
2. TEKNOLOGIA KOMITATO: subteni la efektivigon kaj administradon de teknologiaj procezoj dum la Kongreso kaj postan publikigon de la raporto.
3. LOGISTIKA KOMITATO: komisiis fari interkonsentojn kun hoteloj por akiri kompaniajn prezojn por profito de partoprenantoj, kiuj venas el Ĉilio kaj eksterlando. Adapti la mediojn en kiuj funkcios la Temaj Tabeloj, liverado de necesaj materialoj kaj kolekto de la prezentitaj prezentoj.
4. REDACCIA KOMITATO: respondeca pri la labortagordo, kvalifikante la gravecon de la prezentoj, establante la ordon de prezento kaj publikigo.

La prezentoj kiuj konformiĝis al la prezentnormoj kaj havis la taŭ gan rajtigon de la aŭ toro(j) estis publikigitaj kiel Kongresaj Raportoj.

REDAKCIA POLITIKO DE LA KONGRESO

Prezento: ĝi estas koncepta teoria propono pri specifa temo, kiu estos ekzamenata en tema tabelo.

La redakcia procezo inkludis la sekvajn procedurojn: Voko, Revizio de Artikoloj, Taksado, Prezento de la papero kaj fina Redaktado.

1. La prezentoj havis koncernajn titolon kaj enhavon.
2. La aŭ toro(j) respondecis pri la vereco de la informoj; 3. La artikoloj devas esti neeldonitaj kaj ne esti en la procezo de taksado de la ĉ eartikolo iuj
4. La prezentoj povus esti la produkto de individua laboro aŭ preparitaj de du aŭ pli da homoj. Se la prezento estis la produkto de komuna laboro, ili indiku kiu estos la preleganto, kun la respektiva rajtigo de siaj kunuloj.
5. La formato kaj enhavo estis reviziitaj de la redakcia komitato,
6. La Redakcia Komitato komisiis aprobi a malaprobi la prezentoj.

HORARO:

Marto: Internacia kaj nacia publika alvoko por la prezento de verkoj aŭ proponoj por temaj simpozioj.

Junio kaj julio: Akcepto de prezentoj.

Julio: Taksado kaj gradado de prezentoj.

TEMO DE LA KONGRESO

CENTRA TEMO: "Liberpenso, fronte al nunaj kaj estontaj defioj, kiuj defias la homaron"

TEMAJ TABLOJ: Por la analizo de la centra temo, 5 Tabloj estis efektivigitaj, kun plena aŭ tonomeco kaj direktitaj de Kunordiganto kaj Sekretario. La Kunordiganto komisiis direkti la asembleon, plenumante la tagordon de prezento de la prezentoj kaj posta debato; kaj fine li kolektis la deklarojn de la prelegantoj kaj ĉeestantoj, en manifesto aŭ resumo de 2 folioj. (resumo aŭ abstraktaĵo).

Tablo 1: La koncentriĝo de riĉeco, militoj, malriĉeco kaj religiaj fundamentismoj.

Tablo 2: La ekscediĝo inter konsumisma homaro kaj naturo: mondvarmiĝo, malabundeco de akvo por homa konsumo, poluado de la oceanoj.

Tablo 3: La Kvara Industria Revolucio: artefarita inteligenteco, bioteknologio, robotiko, la produktadrimedoj kaj ĝiaj sekvoj. Ĉu humanisma eduka modelo, kiu respektas la naturon, estos la solvo?

Tablo 4: "Liberpensuloj" estas kreintoj kaj konsumantoj de teorioj aŭ gvidantoj, kiuj antaŭ enigas agojn por atingi la "homan idealon". Ĉu internacia politika organizo de Liberpensuloj estos necesa?

Tablo 5: La defioj de liberpenso kaj edukado en la 21-a jarcento

PREZENTAS PREZENTAJ

(Tekstoj en ANEXO I)

Alberto Testa. Ĉu internacia politika organizo de Liberpensuloj estos necesa?

Alicia Podesta, "Genra ideologio" kaj la progreso de religioj sur publika spaco.

Andrés Rodríguez - Marcos Parada, La ekonomia potenco de la Farmacia Industrio.

Ángel Jorge Clavero, Framasonismo kaj Liberpenso, la defioj por alfronti.

Carlos Cantero, Adaptability Challenge al la Cifereca Socio.

Eduardo Quiroz Salinas, Religia fundamentismo 2.0 / La nova fajro de la "nova" inkvizicio.

Elbio Laxalte Terra, Liberpenso: necesa ideo por konstrui la homan estontecon.

Enrico Olguín, Aŭtomatigo kaj Robotigo. Sociaj Efektoj.

Enrique González de Toro - Ramiro Rodríguez-Villamil. Ni "Liberpensuloj" estas kreintoj kaj konsumantoj de teorioj aŭ gvidantoj, kiuj provokas agojn por atingi la "homan idealon". Ĉu internacia politika organizo de Liberpensuloj estos necesa?

Eugenio Gini Cambacères, La rajto al aborto kaj konscienca obĵeto.

Glenn Soria - Ángel Arias, Libereco ĉe la krepusko de la 21-a jarcento.

Guillermo Pérez, Media edukado kiel instrumento por venki la ekscediĝon inter la homaro kaj ĝia medio.

Hernán Morales, Koncentriĝo de riĉeco kaj evolualternativoj por Ĝilio kaj Latin-Ameriko,

Hugo Capuya, Sociaj Limoj de la 4-a. Revolucio.

Jacques Lafouge, Liberpensuloj kaj la homa idealo.

Juan Beltrán Mancilla, Carrera, Prezidanto de la Respubliko.

Karina Vásquez, Subjektiveco kiel procezo de instruista trejnado en Ĝilio: Defio de situanta lernado.

Lisandro Gómez, Klerikismoj kaj novklerikalismoj. Defio por Latin-Ameriko.

Manuel A. Paz y Miño, Religia fundamentismo kaj moderneco.

Manuel Ochandio, La necesa formado de internacia politika organizo de Liberpensuloj.

Marcelo Villalba. Arto kaj Liberpensulo.

Miguel Arredondo - Raúl Leal, La malklera instruisto, necesa legado por alfronti la ĉiutagan vivon de la instruado.

Myriam Tardugno, Projektante la homan idealon en la ĉi tie kaj nun. Myriam Tardugno.

Patricio Cury, Klimata ŝanĝo kaj media daŭripovo: bezono de racia aliro al la problemo.

Raúl Bula, El Librepensamiento, alfrontante la nunajn kaj estontajn defiojn, kiuj defias la Homaron.

René Flores Castillo, Eduko: demando pri etiko kaj politiko.

Ricardo Grasso, Ĉu internacia politika organizo de Liberpensuloj estos necesa?

Sofía Anwandter, Ĉu humanisma eduka modelo sufiĉas por venki la eternan bioteknologian revenon?

SUBTENA LABORO

(Tekstoj en ANEXO II)

Ángel Jorge Clavero, Reformoj en Argentina Framasonismo.

Antonio Vergara, Notoj pri la historio de la AILP.

Manuel Ochandio, Homaj rajtoj aŭ retroira klerikalismo.

ILEC – Argentino, "Usina Laica", mastruma raporto 2017 – 2019 Alfredo Lastra, Libro

"Francisco Bilbao kaj aliaj" - Ediciones Prometeo 2019

PROGRAMO DE KONGRESAJ AGOJ

MERKREDO, 7 AŬGUSTO: CENTRA KLUBO de Valparaíso, 23:00 h.

BONVENKOKTALO AL EKSTERLANDAJ DELEGIOJ

Erik Sariego, Ĝenerala Kunordiganto de la Kongreso, salutis la ĉeestantojn

Edgar Jarrín Vallejo, Internacia Direktoro de la AILP, saluton kaj bonvenon al delegacioj

venante el Argentino, Brazilo, Francio, Ekvadoro, Peruo, Urugvajo kaj Venezuelo, rekono al la membroj de la Granda Logio de Ĝilio kaj la Liberpensuloj ĉeestantaj la Kongreson.

(Tekstoj en ANEXO II)

ĴAŬDO LA 8-A DE AŬGUSTO: UNIVERSITATO VALPARAÍ SO.

08:30 – 09:30 h. Akredito de naciaj delegitoj.

09:30 – 10:15 h. Inaŭ gura Ceremonio:

MALFERMA CEREMONIO DE LA KONGRESO

Aula Magna de la Universitato de Valparaíso

Saluton de la Direktoro de AILP por Latin-Ameriko. Edgar Jarrín Vallejo.

Mesaĝo de la Rektoro de la Universitato de Valparaíso, Aldo Valle Acevedo.

Vortoj de la Urbestro de la urbo Valparaíso, Jorge Sharp Fajardo.

Membra mesaĝo, iama GM de la Ĉlia Virina Ligo, Oriana Valdés.

Saluton de la Granda Majstro de la Granda Loĝio de Ĉlio, Sebastián Jans Pérez.

10:30 – 11:30 h.

KONFERENCO: "Sekularismo kaj Libera Penso", Agustín Squella Narducci.

11:30 – 12:00 h. Kafpaŭ zo

12:00 – 13:00 h.

Koncerto de la Civilpolica Simfonia Bando, direktita de Pablo Yáñez.

13:00 - 15:00 h. Tagmanĝo.

15:00 - 20:00 h. Prezento de artikoloj kaj debato en ĉiuj temaj tabeloj.

Vendredo, 9-a de aŭgusto: UNIVERSITATO VALPARAÍSO

KONFERENCO: "La krizo de moderneco kaj la defio de nova instruado el latinamerika epistemologia aliro." Lucia Hidalgo Lopez

10:00 - 12:00 h.

KONFERENCO: "Rapsodio de la Scio", D-ro Jorge Babul Cattán.

12:00 – 13:00 h. Konkludoj de la laboro de komisionoj. 13:00 – 15:00 h.
Tagmanĝo

3:00 p.m. HONORA HALO DE LA NACIA KONGRESO DE ĈILIO.

FERMOCEREMONIO

Transdono de atestiloj pri ĉeesto Nacia Himno
de Ĉilio, prezentita de la Orkestro Marga-Marga.
Muzika Mezulo de la Marga-Marga Orkestro.

Konkludoj de la Kongreso, de Edgar Jarrín, Direktoro de la AILP

Saluton de la Honorinda Senatano Ximena Órdenes Neira.

Mesaño de JoséArias kaj legado de salutoj de Christian Eyschen el Parizo

Interveno de Jacques Lafouge, ideologo de la AILP

la parolado de GM. de la Grandioza Logia de Ĉlio, Sebastián Jans Pérez

Interveno de la Marga-Marga Orkestro, direktita de majstro Luis Recart. Echeñique.

DANKON

Jacques Lafouge, donas al Antonio Vergara Lira la statueton "Marianne".

Sebastián Jans Pérez GRAN MAJSTRO DE LA GRANDA LOĜIO DE ĈILIO

Plakedo de Rekono de la AILP al S-ro

Plakedo de Rekono de AILP al S-ro Gonzalo Herrera
DIRECTORO DE LA LAIKISTA INICIATIVA REVUO

Grandioza Loĝejo de Argentino, Omaĝo al AILP-fondintoj: "PORTA PIA Medalo"

SABATO, 10 AŬGUSTO:

"VALPARAÍ SO PATRIMONIAL" Urbaj Ekskursoj en la urbo

Urba Teatro, 8:00 p.m.

Prezento de la Valparaíso Heritage Orfeón, omaĝe al la AILP,

PAROLADOJ DUM LA ARRANĜO

Enhavo de intervenoj

BONVENON AL FREMDAJ LIBERPENSULOJ

(Centra Klubo – 7.VIII.2019)

ERIK SARRIEGO VELÁSQUEZ, Ĝenerala Kunordiganto de la Kongreso.

Ĉar tio estas tre speciala okazo, mi ŝatus inversigi la kutiman ordon de la vokativoj por saluti vin. Kaj, ĉar ĉi-vespere estas la tempo por bonvenigi la Eksterlandajn Delegaciojn, kiuj partoprenos en la Kongreso de la Internacia Liberpensulo-Asocio, mi komencos ĝuste kun la ekvadora Direktoro de la AILP kaj Proparolanto por Latin-Ameriko, Edgar Jarrín, kiu nur antaŭ kelkaj momentoj li alvenis rekte el la internacia flughaveno Santiago. Estu por li amata bonveno de aplaŭdo.

Same, ĉar ni konatiĝas, mi petas vin levi la manon al tiuj, kiujn mi nomas en ĉi tiuj antaŭaj salutoj, ĉar, kiel vi vidos, ni dividas de Estis kvazaŭ ni konas unu la alian de kelka tempo.

Ni salutas Antonio Vergara kaj Mónica Rodríguez, niajn ĉefajn reprezentantojn de la AILP en Ĝilio, do, la gastigantojn de ĉi tiu Kongreso.

Ankaŭ al tiuj, kiuj estas gastigantoj en ĉi tiu Framasona Domo, mi referencas al la Honorindaj Majstroj de la Estimindaj Framasonaj Logioj de ĉi tiu bela Valparaíso.

Al Jacques Lafouge, fondinto de la AILP; al José Arias, Sekretario de la Internacia Estraro de AILP; al Marta Ferrari, Grandmajstro de la Granda Latin-Amerika Oriento de Urugvajo; kaj Myriam Tardugno Garbarino, Grandmajstro de la Granda Oriento de la Framasonismo de Urugvajo.

Ni salutas ankaŭ Alicia Podesta, de la Centro de Studoj por Homa Digno de Montevideo. Al Elbio Laxalte Terra - Direktoro kaj Proparolanto de la AILP - Prezidanto de la Civila Asocio Septembro 20 de Urugvajo. Al Lourdes Martino Irazoqui el la Civila Asocio Trazos de Urugvajo. Al Raúl Bula Cabral, iama Prezidanto kaj nuna Vicprezidanto de la Urugvaja Asocio de Liberpensuloj.

Vi ĉiuj estas bonvenaj.

Mi volas daŭrigi kun salutoj kaj prezentoj de tiuj, kiuj – kiel domposedantoj – estos grava parto en la evoluo de nia Kongreso. Hejme saluto la QH: Nelson Aguilera Asenjo, Dua Grandioza Prizonestro de la Grandioza Barako de Ĝilio; al la Fratoj de la radioprogramo "Pasos Perdidos" en radio Valparaíso, kiuj frate disvastigis

semajno post semajno la okazigo de ĉi tiu Kongreso; al la Fratoj de la Framasona Agado-Komitato, kiuj alprenos grandan parton de la funkciaj taskoj de la evento. Al Ignacio González, nomumita ceremoniestro. Fine, kaj kun speciala mencio al Inés Robles, Fakultata Sekretario de la Lernejo pri Juro de la Universitato de Valparaíso, granda kunlaboranto en la organizado de tiu ĉi Kongreso, faciligante al ni la uzadon de la spacoj de ŝia Fakultato.

Por tiuj el ni, kiuj estas parto de la teamo de organizantoj kaj gastigantoj, estas privilegio havi vian ĉeeston, partoprenon kaj lumojn en evento, kiu igas Valparaíson en la sudamerika ĉefurbo de Libera Pensio kaj Sekularismo.

Renkontiĝo, kiu kunigas homojn de diversaj politikaj, filozofiaj kaj kulturaj tendencoj kunigitaj de Laika Humanismo, kaj venantaj el diversaj landoj kiel Argentino, Urugvajo, Ekvadoro, Brazilo, Venezuelo, Peruo kaj Francio.

Ĝi estas la Internacia Asocio de Liberpensio (AILP) kreita en Oslo en 2011, kaj la Granda Loĝio de Ĉilio, kiuj kun liberpensa alvokiĝo kuniĝis por organizi ĉi tiun Kongreson. Temas pri la 8-a Kongreso, kiu okazas post siaj antaŭaj eldonoj en: Oslo, Mar del Plata, Concepción, Londono, Montevideo, Kito kaj Parizo.

La esenca afero pri ĉi tiu renkontiĝo estos stimuli kaj promocii la idealojn, valorojn kaj principojn, kiuj konsistigas Liberpenson, kiel Libereco, Toleremo, Frateco, Egaleco, inter aliaj, kiuj garantias pli harmonian kunvivadon en nia socio. Estas

persistas en la klerigita idealo, kiu de 300 jaroj estas antaŭe enigita per leteroj, per leĝoj, per humanisma moralo, per Framasonaj loĝioj, per homoj, kiuj ĉi iam portas optimismon por atingi pli bonan mondon.

Ĝi tiu Kongreso aldonas valoron en la enhavo de la prezentoj, kiuj defias la estontecon de Liberpensuloj, koncerne gvidajn trejnistojn, preter la analizoj kaj pripensoj sen praktika efiko. Kaj tial ni deziras al vi ĉi iuj felicitaĵojn en la realigo de Kongreso, kiun ni volas lasi sian spuron, ne nur pro ĝia organizado, sed fundamente pro via kontribuo al forĝado de nova socio.

Do estu, bonvenon kaj Saluton!!!

EDGAR JARRÍN VALLEJO, Internacia Direktoro de la AILP

Antonio Vergara Lira, Elbio Laxalte Terra kaj José Arias. Membroj de la Estraro de Direktoroj de la Internacia Liberpensa Asocio

S-ro Jacques Lafouge, ideologo kaj fondinto de la AILP

S-ino Mónica Rodríguez kaj Alfredo Lastra, fondintoj de la AILP.

S-ro Erik Sariego, Ĝenerala Kunordiganto de la Kongreso.

Karaj Liberpensantaj amikoj, el Argentino, Brazilo, Ĉilio, Francio, Ekvadoro, Peruo, Urugvajo kaj Venezuelo, kiuj, farante grandan penon, ĉeestis ĉi tiun novan alvokon de AILP.

Karaj Framasonaj Fratinoj, el diversaj latin-amerikaj landoj kaj la Granda Logio de Ĉilio.

Karaj amikoj ĉiuj:

Kiel ĝojige estas ĉe eesti renkontiĝon kun liberpensuloj En ĉi tiuj malmultaj momentoj, kiujn mi povis paroli, mi perceptas fratecon kaj volon kundiĝi niajn pripensojn, kiuj, kun la sento kaj zorgo, kiuj animas nin latinamerikanoj, estas projekciitaj en la serĉo de longe atendita egaleco kaj Socia Justeco.

Antaŭ unu jaro mi ĉeestis la transdonon de komando de la Granda Loĝio de Ĉilio, estis tiam ke la nova Grandmajstro Sebastián Jans Pérez proponis al mi la ideon organizi Kongreson de Libera Penso en Ĉilio; Iom poste kaj post la necesaj konsultoj kaj profitante rezolucion akceptitan en la V Kongreso de la Internacia Liberpensulo-Asocio, okazinta en Montevideo, kiu proponis la organizadon de Regionaj Kongresoj, mi komunikis al la Grandmajstro mian devontigon kiel Internacia Direktoro kaj Preparolanto. por Latin-Ameriko de la AILP por la organizado de ĉi tiu evento.

Mi tiam kontaktis mian karan amikon kaj kun Fratino Antonio Vergara Lira, Honoran Direktoron de la AILP, kaj li tuj kontaktis la Grandan Majstron Sebastián Jans, kiu nomumis tiun ĉi belan urbon kiel sidejon de la Kongreso kaj karan Fratino Erik Sario kiel sian delegiton, al kiu mi konfidis la respondecon esti la Ĝenerala Kunordiganto; Tiel, ni komencis plani ĉi tiun Kongreson.

Poste mi konsideris la Organizan Komitaton:

LA TEMA PROPONO;
LA ORGANIZA STRUKTURO KAJ ĜIAJ ALDONOJ; kaj,
REDAKCIA POLITIKO

Eble la plej grava decido estis en la enhavo de la temo evoluota en la Kongreso. Por la informado de amikoj, kiuj ne havis la ŝancon partopreni aliajn aranĝojn de AILP, mi devas atentigi, ke en la renkontiĝoj okazigitaj en Eŭropo kaj Ameriko, la centraj temoj proponitaj de la liberpensantaj amikoj de la malnova kontinento ĝenerale estis celitaj. ĉe limigo de la partopreno de religioj, precipe katolika religio, en ŝtataferoj kaj la okupo de publikaj spacoj, same kiel la subpremado de la milion-dolaraj kontribuoj kiujn registaroj asignas al eklezioj. Tiuj ĉi agoj konsentas kun la doktrino, kiu respektas la individuajn racojn kaj liberigas ĝin de ĉi tiu religia dogmo aŭ supernaturaj kriterioj, respektante la plenan ekzercon de Libereco kaj la aplikadon de Sekularismo en ĝia plej disvastigita dimensio.

La Liberpensuloj, kiuj loĝas en Latin-Ameriko, kontribuis per pripensoj de malsama perspektivo, traktante temojn ligitajn al la kondiĉo de la homo, same kiel instigante la aplikon de Sekularismo kaj Homaj Rajtoj.

En la VI Universala Kongreso de la AILP, kiun mi havis la plezuron organizi en Kito - Ekvadoro en septembro 2016, la centra temo estis: "La Rekonceptigo de la Senco de la Homo" Propono celis atingi la liberigon de la Homo el liaj superstiĉaj ligiloj kaj indukti la uzon de racio en la serĉo de Vero kaj progreso, forĵetante la farson, kiun dogmoj implikas.

La koncepta propono estas levita; Estos la gvida voĉo de vi ĉiuj, kiu donos al ni la necesajn lumojn por certigi, ke la Valparaíso-kongreso fariĝu torĉo de Liberpensulo.

Dankon al ĉiuj.

CEREMONIO DE INAUGURO, Universitato de Valparaíso

EDGAR JARRÍ N VALLEJO, Direktoro de la AILP kaj Proparolanto de Latin-Ameriko

S-ro Sebastián Jans Pérez, Grandmajstro de la Granda Loĝio de Ĝilio,
S-ro Jorge Sharp Fajardo, Urbestro de la urbo Valparaíso.
S-ro Aldo Valle Acevedo, Rektoro de la Universitato de Valparaíso.
S-ro Elbio Laxalte Terra, Internacia Direktoro de la AILP.
S-ro Antonio Vergara Lira, Honora Direktoro de la AILP.
S-ro José Arias, Sekretario de la Estraro de AILP en Parizo.
S-ro Jacques Lafouge, ideologo kaj fondinto de la AILP, en Oslo-Norvegio.
S-ro Oriana Valdés, iama Grandmajstro de la Virina Granda Loĝio de Ĝilio.
S-ro Jorge Ángel Clavero, Grandmajstro de la Granda Logia de Argentino.
Latin-amerikaj Framasonaj Fratinoj kaj Fratoj.
Karaj amikoj kaj adeptoj kaj simpatiantoj de Liberpenco:

Kiel agrable estas ĉe eesti renkontiĝon kun Liberpensuloj, estas tre aparta etoso, mi perceptas ĝin plena de zorgoj kaj proponoj, kiuj en la evoluo de la Kongreso certe provokos klerigajn debatojn kaj novajn entreprenojn.

Antaŭ unu jaro, fine de julio 2018, mi ĉeestis, nome de la Ekvinokso Granda Loĝio de Ekvadoro, la transdonon de komando de la Granda Majstro de la Granda Loĝio de Ĝilio.

Tiuokaze mi havis la agrablan okazon renkonti la Respektatan grandmajstron Sebastián Jans Pérez, kun kiu ni traktis temojn de reciproka intereso, kiel la problemoj, kiujn travivas la homaro, kaj ankaŭ la maltrankviligan malkreskon de la Sekularismo en Latin-Ameriko, kiu estas; manifestiĝas en la enmiksiĝo de la Katolika Eklezio en publika edukado, aŭ kiam ĝiaj reprezentantoj provas agi kiel perantoj de sociaj konfliktoj. Al la supre aldoniĝas la severaj limigoj al la libereco de esprimo kaj la gazetaro.

La Grandmajstro Sebastián Jans, tiutempe proponis organizi Kongreson de Liberpenco en Ĝilio, ideo kiun akceptis la Internacia Asocio de Liberpenco. Tio estis la origino de ĉi tiu Kongreso.

Alveninte al ĉi tiu bela urbo, deklarita Monda Heredaĵo de Unesko, lulilo de la framasonismo kaj liberecana penso en Ĝilio, kaj, ŝirmita de la ega figuro de Francisco Bilbao Barquín, plenigas min de kontento renkontiĝi denove kun inteligentaj kaj engaĝitaj amikoj; Krome, mi volas esprimi la kontenton, kiun mi sentas, kiam mi premas la manojn de multnombraj Frataj Masonistoj kaj civitanoj, kiuj aliĝas al la plej granda ekzercado de LIBERECO, kiu estas LIBERECO DE KONSCIENCO.

Per ĉi tiu bonvena saluto, mi memorigas vin, ke: "Liberpenco" estas intelekta metodo, kiu postulas absolutan sendependecon de ĉiuj religiaj dogmoj aŭ supernaturaj kriterioj kaj liberigas la homojn de siaj superstiĉaj ligiloj kaj montras la vojon en la serĉo de la Vero al la lumo de racio kaj sperto.

Kun la praktikado de "Liberpenco", ekestas laikismo, kiu laŭ la Vortaro de la Reĝa Akademio de Lingvo estas: la "Doktrino, kiu defendas la sendependecon de la homo aŭ socio, kaj pli precipe de la Ŝtato, de ĉiueklezia influo aŭ religia". Tial, la integra LAICO de la Ŝtato estas la apliko de Liberpenco al la kolektiva vivo de la Socio. Tio konsistas el apartigo de la Eklezioj disde la Ŝtato, respektas la opiniojn de ĉiuj religioj, sed neas al ili ajnan rajton partopreni en publikaj aferoj.

Liberpenso, Sekularismo kaj Sekularismo konsistigas la teorian kadron por la diskutoj de tiu ĉi Kongreso. Mi esperas, ke la prezentoj kontribuas per provokaj proponoj kaj ke post la debato ili fariĝu torĉoj kaj ebligas al ni klarigi kaj gvidi latinamerikan kaj tutmondan konscion pri la grandaj defioj alfrontantaj la homaron.

La centra temo de la Kongreso estis la produkto de engaĝita pripensado pri la gravaj problemoj tra kiuj travivas la homoj kaj la efiko al nia natura vivejo, la planedo Tero; La problemoj, en kiuj ni estas mergitaj, estas multnombraj kaj diversaj, mi atentigos kelkajn temojn, kiuj malkaŝas al ni ĉi tiun realon.

La koncentriĝo de riĉeco.

2015 markas la plej vastan interspacon inter la malriĉuloj kaj la riĉuloj, laŭ riĉeco-studoj faritaj ĉe iujare de Credit Suisse Bank, 1% de la loĝantaro havas tiom da likva aŭ investita mono kiel la ceteraj 99% de la monda loĝantaro. Kaj la plej maltrankviliga afero estas, ke la breĉo daŭre pligrandiĝis ekde la Granda Recesio de 2008,

Privataj armilproduktantaj kompanioj.

Sub la aŭspicioj kaj per delegacio de senskrupulaj regantoj, kiuj respondas al hegemoniaj interesoj, multaj militaj scenaroj estas realigitaj en malsamaj regionoj de la planedo. Kiel ni ĉiuj scias, ĉi tiuj agoj ne estas novaj; La nepensebla kaj perversa afero estas, ke ili fariĝas privataj entreprenoj. La armilproduktantaj kompanioj respondecas pri mastrumado de ili en militoperacioj. Laŭ raporto de la Stockholm International Peace Studies Institute (SIPRI), monda milita elspezo sumiĝis al 1,73 bilionoj da dolaroj en 2017, cifero ekvivalenta al 2,2% de la tutmonda Malneta Enlanda Produkto (MEP).

iĝante la plej alta ekde la Malvarma Milito, kaj elstarigas la "grandan" pliiĝon de elspezado en aziaj kaj mezorientaj landoj.

La abismo, kiu apartigas la homaron de la naturo, estas la paradokso inter "materiala progreso aŭ ekonomia kresko" kontraŭ la detruo de la naturo. Dum multaj homoj laŭ vorte mortas pro soifo, la reganta ekonomia modelo lasas liberan kondukilon al troproduktado kaj stimulas konsumismon, havante la ruinigan efikon de poluado de la atmosfero, riveroj, maroj kaj oceanoj.

La sekvoj de la mondvarmiĝo estas impresaj, Gronlando perdis 197 000 milionojn da tunoj da glacio en la monato julio de la kuranta jaro, pro altaj ĉirkaŭaj temperaturoj, kaj ĝia plej granda degelo okazis la 1-an de aŭgusto -2019-, kiam la termometro markis 19 celsiajn gradojn, ke transformis 11 000 milionojn da tunoj da glacio en likvaĵon.

Kaj samtempe aperas la tiel nomata "Kvara Revolucio", kun novaj teknologioj, kiuj transformos la produktadrimedojn kaj vivon por ĉi iam, lasante milionojn da homoj senlaboruloj. Laŭ informoj prenitaj el la raporto Monda Dungado kaj Socia Perspektivo: Tendencoj 2019 (WESO) indikas ke, en 2018, la plimulto de la 3,3 miliardoj da homoj dungitaj en la mondo ne havas ekonomian sekurecon, materialan bonfarton kaj egalajn ŝancojn.

Tiuj ĉi kaj multaj aliaj temoj estos traktataj en la malsamaj spacoj por pripensado proponitaj por ĉi tiu Kongreso.

Deklarante ĉi tiun Kongreson inaŭgurita, mi invitas ĉiujn, por ke ĉi tiu kunveno de "Liberpensuloj stimulas niajn volojn kaj devigas nin al la kreado de a

publika konscienco, serĉe ante liberan, laikan kaj demokratan socion, kie la socia justeco superregas."

Sekve, kun la menciitaj ideoj kaj konceptoj, mi deziras konigi kun la publiko la pensojn de du ĉe iliaj Liberpensuloj: José Ingenieros kaj Eduardo Jara Miranda, esperante ke iliaj mesaĝoj gvidu niajn debatojn:

Eduardo Jara Miranda avertas nin, ke: "Mensa sklaveco estas la plej malbona de sklaveco. Ĝi kreas la iluzion, ke vi estas libera, ĝi igas vin fidi, ami kaj defendi vian premanton, dum ĝi faras vin malamiko de tiuj, kiuj provas liberigi vin kaj malfermi viajn okulojn.

José Ingenieros klare deklaras ke: "Dogmatismoj estas trudoj, kiujn la profitantoj de mensogoj pezas sur niajn konsciencojn", kaj li reasertas sin substrekante ke: "...la plej granda el ĉe iuj malkuraĝoj konsistas en silenti pri la vero." avantaĝoj ofertitaj de kunkulpeco kun mensogo..."

Karaj Liberpensantaj amikoj: la sukceson de Kongreso ne estas taksata per la nombro de ĉeestantoj, nek per la nombro de prezentoj, kio gravas estas ĝia enhavo kaj fundamente ĝia signifo.

Mi estas konvinkita, ke la konkludoj de la diversaj laborgrupoj sendos klaran mesaĝon al la konscienco de la homaro.

Dankon.

SEBASTIÁN JANS PÉREZ, Grandmajstro de la Grandioza Loĝio de Ĝlio.

Ni donas la plej koran bonvenon, nome de la Granda Loĝio de Ĝlio, al la Regiona Kongreso de la Internacia Asocio de Libera Penso (AILP) de Valparaíso - lulilo de la Ĝlia Framasonismo - kiu aldonas novan klopodon el Ĝlio, por antaŭ enigi la interkonsiliĝon. tio estas necesa, konstante, pri la defioj reprezentataj de la protekto de la libereco de konscio en la procezoj de konstruado de la homa civilizacio sub la sekulara premsigno.

La ĉe ilia framasonismo, kaj precipe la institucio, kiun mi prezidas, estas nedisigeble ligita al la disvastigo, defendo kaj praktikado de la libera penso, ekde siaj originoj, kaj dum ĝia evoluo, ĉe ar ni komprenas, ke la unua homa rajto, kiu fondas ĉe iujn aliajn rajtojn de la homa kondiĉo, estas libereco de konscienco.

La homa kondiĉo venas de sia kapablo rekoni sin en sia konscio pri ekzistado kaj en pensado. Ĝi devenas de sia asocieca kvalito kaj, do, manifestiĝas en kunvivado.

Estas en la socio, kie la homa kondiĉo de virinoj kaj viroj akiras sian statuson kiel tia, kaj la fundamentaj rajtoj, kiuj ornamas la kvaliton de civilizacio, aŭ specifa kulturo, estas establita.

Certe, la homa socio estas kaj estos ĉe iam en la konkreta dimensio de la aplikado de la rajtoj propraj al la kondiĉo de la virinoj kaj viroj kiuj ĝin formas.

Se ni estas konvinkitaj, ke la socioj en la lastaj 300 jaroj progresse progresis al la efektivigo de pli da rajtoj kaj pli da garantioj pri la kondiĉoj de la individua kaj kolektiva vivo, tio sendube kuŝas en la fakto mem de la antaŭ eniĝo de la libera penso kiel fundamenta atingo. de civilizo kaj socioj.

Ne vane, aspektoj kiel la procezo de moderneco, la apero kaj evoluo de la framasonismo, la starigo de la Juĝŝtato, la Granda Carta, la Deklaracio de la Rajtoj de Homo, la Deklaracio de la Rajtoj de Virinoj, la demokratio, la moderna respubliko, la Universala Deklaracio de Homaj Rajtoj, la kritika spirito, la trilogio de Libereco, Egaleco kaj Frateco, la Klerismo, ktp. Ili estas la laboro de la apero, evoluo kaj firmiĝo de libereco de penso, kiel rajto kaj praktiko.

Estas libereco de penso kiu permesas la grandegan ŝanĝon en la okcidenta civilizo, kiu postlasis la tempon de determinismo kaj obskurantismo, regata de dogmatismo kiu trudis unuflankan vizion de vero, socia fakto kaj potenco.

Libera penso estis kio lumigis la lumon de klerismo kiu malfermis la necesan spacon por religia libereco, kaj la renaskiĝo de kreivo kaj homa opinio.

Sekve de tio, poste, de 300 jaroj, la libera penso havas teruran malamikon: la dogmojn, kiuj konsideras esencaj por sia ekzisto aŭ postvivado la nekapablon de la konsciencoj akiri sian liberecon, decidi kaj konstrui alternojn kaj alternativojn en ĉiuj planoj. de homaj eblecoj. Nenio povas esti pli danĝera por iu ajn dogmo ol la kritika spirito, la scienca modelo kaj la ekzercado de libereco de konscienco.

Krome, nur per la ekzercado de la libera penso ĉiu individuo povas efike elekti certan dogmon, kaj ne esti submetita al la volo kaj absoluta vero de alia.

Karaj kongresanoj:

En lastatempaj tempoj, kiel sekvo de tutmondiĝo kaj teknologia masiĝo, estis generita vasta amaskomunikila komunikado kiu ege kontribuis al sekularigado kaj ekzercado de libereco tutmonde, sed nun kun novaj minacoj por la spirito.

Do okazas du fenomenoj: unu, ke la tutmondiĝo de libereco ne estas tiel tutmonda kaj, du, ke en tiu ĉi procezo manifestiĝas sekulara dogmatismo, same malutila kiel la aliaj dogmaj manifestiĝoj, kiuj kontraŭstaris sekularigon kaj sciencon.

La hodiaŭa dogmatismo estas same kontraŭa al libereco de penso kaj scienco kiel tiu de antikva raso, kiu kaŭzis tiom da damaĝo al la Homaro, pro la altrudo de certaj ekskluzivaj kaj absolutaj veroj.

Cetere, dogmoj kaj politiko havas enorman kapablon konstrui potencon kontraŭ kaj kontraŭ liberpensoj. Ne vane la alianco inter politiko kaj dogma penso estis la fonto de la ĉefaj skuoj de la homaro en ajna momento de la homa historio. La sekvoj de la aplikado de ĉi tiu malluma alianco detruis sociojn, kiuj antaŭe estis pacaj kaj bonordaj, transformante ilin en militemajn kaj fanatikajn.

La plej perfortaj konfrontiĝoj de la lastaj kvindek jaroj en la mondo estis centritaj sur dogma malamo, kie certaj politikaj gvidantoj ne hezitis uzi ĝin sendistinge, kaŭzante sangajn rezultojn, ĉar la potenculoj trovis tie niĉon por solidigi la potencon de sia hegemonio.

Multaj el tiuj gvidantoj, for de demokratiaj ekzercoj, estas la plej deciditaj malamikoj de tutmonda masigo, ĉar tio implicas malfermi procezon de sekularigado kaj

liberaligo de penso. Tial tie, en tiuj landoj, tendencas superregi dogma hegemonismo.

Tamen ne nur en tiu kunteksto estas esprimita dispozicio kontraŭ a al la libera penso.

Ĝi okazas ankaŭ en la sfero de la ekzercado de libereco mem en laika spaco, enkondukante trompon kaj trompon. Ĝiaj ekzekutistoj estas tiuj, kiuj disvastigas mensogojn kaj novajn dogmojn, tio estas tiuj, kiuj generas sekularan dogmatismon, profitante la atributojn de libereco. Malveraj kampanjoj, neado, supozeble sciencaj asertoj, malveraj veroj, amaskomunikila rubo, filozofiaj misrespektoj, atakoj de anonimeco, detruo aŭ manipulado de la bildo de homoj, agresemo, tendenca manipulado de kredoj, estas parto de kondutoj kaj metodoj kiuj kreskas en sia diverseco, kaj kiuj distordas veron kaj sociajn rilatojn, neas validecon al kritika pensado kaj la veron establita de la scienco.

Nia invito kaj propono estas koncentriĝi, en ĉi tiu Valparaíso-Kongreso, pri ĉi tiuj seriozaj problemoj, kiuj minacas libereco kaj veron. Mi ne parolas pri tiu vero, kiun ĉi iu homo konstruas per libera penso. Mi parolas pri la vero, kiu ekestiĝas de scienca konfirmo, kaj la konfirmo de racio, kaj dirante racion, mi referencas al la socia konsento de la evidenteco, kiun ĝi provizas.

Mi dankas la aŭtoritatojn, kiuj ĉi eestis ĉi tiun malferman tagon. Al la Urbestro de Valparaíso, Jorge Sharp; al la Rektoro de la Universitato de Valparaíso, S-ro Aldo Valle; al la reprezentantoj de la AILP, al la akademianoj kaj la reprezentantoj de ĉiuj samtempaj liberpensantaj organizoj.

Eminentaj kongresanoj de libera penso:

Kiel reprezentanto de mia institucio, sponsoro de ĉi tiu konferenco, mi deziras plenan sukceson en ĉi iu el la laboretaĵoj, kaj nia plej atendata deziro estas, ke la konkludoj estu turnopunkto por iuj el la indikitaj diagnozoj.

Bonvenon kaj grandan brakumon de frata gastamo al ĉiuj.

ORIANA VALDÉS SANHUEZA, Iama Grandmajstro de la Virina Granda Loĝio de Ĉilio.

Nome de la Granda Majstro de la Virina Granda Loĝio de Ĉilio VH: Carmen Mardones Hauser, kaj ĉiuj framasonoj, kiuj konsistigas la Institucion, mi aprezas la inviton al ĉi tiu grava Kongreso, ĉar estas la devo de framasonoj disvolvi konscion pri liberpensado. Ĝi tio permesas al ni generi mastrumajn instrumentojn en la laboro; same kiel personaj kaj kolektivaj respondecoj en la konstruiva deziro subteni la sacion kiel tuton.

Per liberpensado ni serĉas manierojn alfronti la grandajn transformojn de valoroj, socia kaj media identeco. La profundaj ŝanĝoj en la manieroj de interhomaj rilatoj postulas poziciojn de pli granda fleksebleco en la bezono adaptiĝi al la diverseco de pensoj, kulturo kaj nova scio; same kiel respekton al la malsamaj formoj de liberecoj kiuj faras la homojn pli homaj.

La konstanta ekzercado de liberpensado permesas al ni plilarĝigi niajn horizontojn kaj akcepti, ke la vivo estas konstanta fluo de ŝanĝoj kaj transformoj. Nur tiel la plenkreskaj generacioj povas esti pozitiva kontribuo al la novaj generacioj.

La devo de framasonoj, do, estas disponigi spacojn por debatoj kiuj kontribuas al permanenta pripensado, vigligas profundajn interrilatajn stilojn kiuj plifortigas toleremon al "la alia", kaj la komprenon de la defioj de la socio en kiu ni vivas.

Ni denove dankas vin pro la invito partopreni en ĉi tiu interesa kaj esperplena Renkontiĝo, esprimante niajn bondezirojn pri sukceso por la Kongreso.

FERMOCEREMONIO

(Honora Salono de la Nacia Kongreso de Ĝilio - 9.VIII.2019)

Ximena Ordenes Neira (Senatano de la Respubliko, bonvena saluto) (Pritraktata)

JOSÉARIAS (Sekretario de la Estraro de Direktoroj de AILP en Parizo)

Tre estimata Sebastián JANS PEREZ, Grandmajstro de la Granda Loĝio de Ĝilio;

Karaj amikoj Antonio VERGARA, Edgar JARRIN kaj Elbio LAXALTE, Direktoroj de la AILP kaj Proparolantoj de Latin-Ameriko;

Tre estimata Ángel CLAVERO, Grandmajstro de la Granda Loĝio de Argentino;

Tre estimata Jacques LAFOUGE, fondinto de la AILP.

Karaj amikoj:

Estas granda honoro esti ĉi tie kun vi, en la Honora Salono de la Nacia Kongreso de Ĝilio, por la fermo de ĉi tiu Latin-Amerika Regiona Kongreso de la AILP.

Antaŭ ol legi la mesaĝojn de Christian EYSCHEN, Internacia Direktoro kaj proparolanto de la AILP por Francio, kaj Antonio GOMEZ MOVELLAN, Prezidanto de Sekulara Eŭropo, mi volas diri, kiel sindikata aktivulo, engaĝita al la socia movado en Francio, profitu de ĉi tiu okazo tiel speciala, esprimi dankemon.

Kiel vi scias, ni vivas en tre malfacila tempo en Francio Jam de monatoj, la "flavaj veŝtoj" eliras ĉi iusabate por peti ekonomiajn rimedojn, kaj ankaŭ por reakiri la politikan potencon. Fronte al ĉi tiu movado, la registaro deĉ enigas teruran subpremon, tre severan, kun multaj vunditoj, homoj kun perdo de okuloj kaj membroj.

Fronte al tiu ĉi politika situacio, voĉo estis levita por kondamni la brutalan registaran subpremon franca. Pro tio mi volas danki s-inon Michele BACHELET, eksprezidanto de Ĝilio, alta komisaro de UN pri Homaj Rajtoj, eksprezidanto de Ĝilio, pro tio, ke li kondamnis ĉi tiujn brutalajn ojn.

Kiel vi scias, la Internacia Asocio de Libera Penso (AILP) havas sian sidejon en Parizo, ĝi estas direktita de Internacia Konsilio de 51 membroj el ĉiuj kontinentoj, inkluzive de la 11 regionaj Proparolantoj. Ĝi konservas delegacion al la Internacia Organizo de la Laboro (ILO); ankaŭ antaŭ la Organizo de Unuiĝintaj Nacioj en Ĝenevo kaj baldaŭ en Novjorko; Krome, en la Konsilio de Eŭropo. Kaj, kiel eble plej baldaŭ, en ĉiuj tiuj organizaĵoj

kie niaj pensoj kiel liberpensuloj povas esti diskutitaj.

Multan dankon.

JACQUES LAFOUGE, vortoj omaĝe al Antonio Vergara

Karaj amikoj:

Mi profitas por omaĝi Antonio Vergara Lira, kiu estis parto de tiuj, kiuj fondis la AILP, la 10-an de aŭgusto 2011, en la urbo Oslo, Norvegio.

Krome, li estis elektita unu el la 6 Internaciaj Direktoroj kaj la unua Proparolanto por Latin-Ameriko. Hodiaŭ unu el la organizantoj de ĉi tiu Kongreso.

Krome, estas bonega okazo por plenumi mian mision, ĉi ar ni estas en la Honora Salono de la Nacia Kongreso, ejo, kiu reprezentas la Respublikon, dialogejon por ĉi ilianoj, en plena ekzercado de demokratio, kie ni estis permesitaj. Ĉi esigi nian Latinamerikan Kongreson de Libera Penso.

Kara Antonio, mi prezentas al vi ĉi tiun alegorian figuron, kiu estas la plej grava premio de la Franca Respubliko, nomata Marianne. Ĝi tio reprezentas la lukton de la subpremantoj kaj la Franca Revolucio kaj ĝiaj valoroj. Marianne estas la oficiala bildo de la administrado de la Franca Respubliko kaj ĝia trilogio de Liberté Égalité kaj Fraternité moto de la Revolucio kaj moto de Framasonismo.

EDGAR JARRÍN VALLEJO, Direktoro de la AILP kaj Proparolanto de Latin-Ameriko

S-ro Sebastián Jans Pérez, Grandmajstro de la Granda Loĝio de Ĉilio,

S-ino Ximena Órdenes Neira, Senatano de la Respubliko Ĉilio

Karaj amikoj, Internaciaj Direktoroj kaj fondinto de la AILP.

S-ro Jorge Ángel Clavero, Grandmajstro de la Granda Logia de Argentino.

Latin-amerikaj Framasonaj Fratinoj kaj Fratoj.

Karaj amikoj kaj adeptoj kaj simpatiantoj de Liberpensoj:

Karaj kaj estimataj junuloj:

Mi profitas la ĉi eeston de grava kaj multnombra delegacio de junaj studentoj kaj subtenantoj de Liberpensoj, en ĉi tiu grandioza kadro, sidejo de la Nacia Kongreso de Ĉilio, por fari mallongan priskribon de la sociaj kaj kulturaj fenomenoj, kiuj okazis inter la 5-a kaj 18-a jarcentoj, pro ĝia konsiderinda influo sur la imago kaj penso de la okcidenta mondo, kaj historie lokalizas la aperon de Liberpensoj.

En la Mezepoko -5-a ĝis 15-a jarcentoj- superregis teocentraj kulturoj, precipe islamo kaj kristanismo. Inter la 15-a kaj 18-a jarcentoj aperis Moderneco, etapo kiu estigis la Renesancon -15-a kaj 16-a jarcentoj-, prioritante la racion super dogmoj kaj permesante la plifortigon de la sciencoj; sociaj procezoj, kiuj estas kompletigitaj de la klerismo en la 17-a jarcento, kiu vigligas kun la apero de filozofiaj, sciencaj kaj kulturaj movadoj, kaŭzante la "Klerismon".

Dárig Mollés priskribas la klerismon kiel la stadion en kiu: "Estiĝas medio kun pli granda libereco, kiu faciligas kulturen floradon – kiu, aldonita al kosmopolitismo – ebligas la konstruadon de la publika opinio. (...) iĝante la unua

manifestiĝoj de CIVILA SOCIO, kaj en la origino de MODERNA DEMOKRATIO”.

Sed estis en Anglio en 1697, kiam la esprimo Freethought estis uzita, "por esprimi la malkomforton de grupo de akademianoj kontraŭ ekleziaj institucioj, la laŭ vorta kredo je la Biblio kaj ĝia enmiksiĝo en sciencaj konsideroj" William Molyneŭ (1656/ 1698).

Intelektuloj kiel la teologo Thomas Woolston, la historiisto Nicolás Tindal, la enciklopediistoj Denis Diderot, Jean le Rond D'Alembert kaj Voltaire, estas konsiderataj la antaŭ uloj de "Liberpenso”.

William K. Clifford en 1878 organizis "Kongreson de Liberpensuloj", antaŭ enigante la uzon de racio por distingi kio estas vera de kio estas malvera en klimato de toleremo kaj dialogo, malakceptante ĉian religian dogmatismen.

Poste, en la Kongreso de Liberpenso okazinta en Romo en 1904: Liberpenso estas difinita kiel: "Laika, Demokrata kaj Socia, kaj urĝas, ke ĝiaj zorgoj ne fokusu nur sur religiaj dogmoj, ĉar ĝi kompromitas sian agadon favore al la homa digno, deplojante fronta lukto kontraŭ la triobla jugo de subpremo: la perforta potenco de religia aŭ toritato, politika privilegio kaj ekonomia ekspluato." En la menciita Kongreso, la valoro de la itala filozofo Giordano Bruno estas savita, igante lin la simbolo de la Liberpensulo.

En ĉi tiu jarcento, la 10-an de aŭgusto 2011, en la urbo Oslo, Norvegio, estis fondita la Internacia Asocio pri Liberpenso.

Mi opinias konvene citi kelkajn el la fundamentoj de ĝia Deklaro de Principoj, por havi adekvatan aprezon de ĉi tiu organizo kaj ĝiaj celoj:

"Libera penso ne estas doktrino sed metodo, tio estas maniero fari vian pensadon kaj, sekve, vian agadon en ĉiuj kampoj de la individua kaj socia vivo."

"Liberpenso generas sociosciencan, socian moralon kaj socian etikon por atingi publikan konsciencan, kaj establi liberan, laikan kaj demokratian socion kie dominas socia justeco."

(...) La integra sekularismo de la Ŝtato estas la pura kaj simpla apliko de Liberpenso al la kolektiva vivo de la Socio. Ĝi konsistas el apartigo de la eklezioj disde la Ŝtato, ne en la formo de distribuo de potencoj inter du potencoj, kiuj traktas unu la alian kiel egalaj, sed garantiante al religiaj opinioj la saman liberecon kiel ĉiuj opinioj kaj neante al ili ajnan rajton de interveno en la publiko. aferoj" (Oslo, Norvegio, 2011).

La AILP faras konstantan laboron sur ĉiuj kontinentoj. Ekde sia fondiĝo ĝi kunvokis 8 Internaciajn Kongresojn; eventoj, en kiuj oni traktis temojn rilatajn al la mondkonceptoj kaj perceptoj de ĉiuj regionoj aŭ la gastiganta lando.

Ĝi-okaze, kun la sponsorado de la Internacia Asocio de Libera Penso kaj la Granda Loĝio de Ĉilio kaj la kunlaboro de la Universitato de Valparaíso, ni organizis ĉi tiun Regionan Kongreson, programante kiel centran temon: "La defioj, kiujn la homaro devas alfronti en tiu ĉi okazo. la nuno kaj la estonteco", kiuj pro sia komplekseco estis analizitaj en kvin

tabloj:

1: La koncentriĝo de riĉeco, militoj, malriĉeco kaj religia fundamentismo.

2: La ekdezigiĝo inter konsumisma homaro kaj naturo: mondvarmiĝo, la malabundeco de akvo por homa konsumo, la poluado de la oceanoj.

3: La Kvara Industria Revolucio: artefarita inteligenteco, bioteknologio, robotiko, la produktadrimedoj kaj iliaj sekvoj.

4: Ni "Liberpensuloj" estas kreintoj kaj konsumantoj de teorioj aŭ ni devus fariĝi gvidantoj, kiuj antaŭ enigas agojn por atingi la "homan idealon".

Kaj, el tiu ĉi perspektivo, proponu la formadon de internacia politika organizo de Liberpensuloj kiel organika strukturo, kapabla konstrui novajn alternativojn kaj proponi respondojn al la nekontentitaj bezonoj de la nuntempa mondo.

5: La defioj de liberpenso kaj edukado en la 21-a jarcento. Formulante kiel alternativon: "Humanisma eduka modelo, kiu respektas la naturon."

Temo kiun reprenis liberpensantaj amikoj en 27 prezentoj kaj 4 subtenaj verkoj; fariĝanta la krudmaterialo de ĉi tiu Kongreso; kiuj estis kompletigitaj per 3 majstraj konferencoj. Prezentaĵoj kaj konferencoj submetitaj al ampleksa debato kaj riĉigitaj per valoraj kontribuoj de la 187 partoprenantaj kongresanoj.

Hodiaŭ ni finas la 5-an Kongreson en Latin-Ameriko; kaj necesas elstari la signifan ĉeeston de Jacques Lafouge, ideologo de la AILP, kiu kune kun ĉi liaj amikoj, ĉeestantaj en ĉi tiu Honora Salono, partoprenis en la Fonda Kongreso de Oslo, mi aludas al Mónica Rodríguez, Antonio Vergara, José Arioj kaj Alfredo Ballast.

Nome de la Internacia Liberpenso-Asocio, mi volas esprimi mian plej profundan dankemon al la Granda Loĝio de Ĝilio pro ĝia sindevigo al Liberpenso kaj al la Universitato de Valparaíso, pro ĝia malavara subteno.

La organizado kaj efektiviĝo de evento de ĉi tiu grandeco ne estus ebla sen la dediĉo kaj engaĝiĝo de ĉiuj membroj de la Organiza Komitato.

Dankon Kara Frato kaj amiko: Erik Sariego, delegito de la Grandmajstro kaj Ĝenerala Kunordiganto de la Kongreso. Via administrado certigis la sukceson de tiu ĉi Kongreso.

Al la karaj Fratoj kaj Amikoj: Antonio Vergara Lira kaj Mónica Rodríguez, mian specialan dankon pro ilia engaĝiĝo kaj sindediĉo; vojaĝado plurfoje de Isla Negra al Valparaíso, sen ŝi pari penon, estas aplaŭda.

Al la Karaj Fratoj kaj Amikoj kiuj konsistigas la Redakcion, dankon pro via kunlaboro.

Al la Liberpensuloj kiuj sendis siajn paperojn mian dankemon; Estas la enhavo de ilia laboro kiu donas veran valoron al ĉi tiu Kongreso.

Al la estimataj amikoj: Agustín Squella Narducci, Lucía Hidalgo López kaj Jorge Babul Cattán, al kiuj mi esprimas mian admiron kaj dankon pro iliaj verkoj plenaj de saĝo kaj akademia rigoro.

Al la Simfonia Bando de la Ĝilia Esplora Polico, direktita de Pablo Yáñez Olea, gratulon pro via valora partopreno.

Al la Liberpensantaj amikoj, kiuj venis el diversaj landoj en Eŭropo kaj Ameriko, mi devas diri al vi, ke viaj ĉeesto kaj kontribuoj estas stimulo por la Internacia Liberpensa Asocio. Vi estas la instigo por organizi ĉi tiujn aranĝojn, ĉar ni estas konvinkitaj, ke koni kaj rekoni unu la alian permesos al ni konstrui retojn kaj projekti novajn taskojn kun la celo atingi la celojn proponitajn de la AILP, kompleksa tasko en socio, kiu provas liberigi sin de dogmoj.

Al la amikoj Direktoroj de la AILP, mian dankemon pro via konstanta subteno.

Bonvolu ĉiuj ricevi mian dankemon kaj la plej korajn brakumojn. La sekva rendezuo estas en Madrido, Hispanio ekde la 20-a de septembro 2020.

Mi esperas havi la kontenton revidi vin.

SEBASTIÁN JANS, Grandmajstro de la Granda Logia de Ĉilio

Dum du tagoj, elstara grupo de intelektuloj kaj instituciaj gvidantoj kunvenis en la Universitato de Valparaíso, sub ĝia sponsorado, por pripensi la realecon de la liberpensado, en ĉi tiu, nia epoko, markita de grandaj defioj, seriozaj minacoj kaj grandaj ŝancoj.

Tio estas sekvo de la internacia iniciato de asocio fondita en Oslo, Norvegio, la 10-an de aŭgusto 2011, por rekomenci la klopodojn estiĝintajn antaŭ jarcento, kun la celo antaŭ enigi penson liberan de dogmoj, kiel unu el la fundamentaj kvalitoj de la fakto esti homa.

Ŝajnis necese fini ĉi tiun kongreson en ĉi tiu loko, la Honora Salono de la Nacia Kongreso, loko, kiu institucie esprimas liberecon de penso ene de la Respubliko.

Ne sen simboleco okazas ĉi tiu latin-amerika regiona kongreso en Valparaíso, haveno kiun ni nomas kun legitima kontento "lulilo de la ĉilia framasonismo" kaj kie alvenis liberecanaj ideoj el Eŭropo.

En Valparaíso, en 1877, estis kreita la unua gazeto direktita de virino, verkita de ili kaj intencita por vekti inan konsciencon, subigitan de oficiala eklezio kiu kredis ke ĝi estas destinita nur por patrineco kaj la konservado de siaj religiaj kredoj.

Lucrecia Undurraga estis nomita la redaktoro de tiu ĉi amaskomunikilaro, kiu povus nomi nur LA MUJER, kaj kiu certe spertis la koleron de tiuj, kiuj neis la rajton pensi sen ideologiaj kaj sektaj obstakloj.

Kelkajn jarojn antaŭe, Valparaíso estis la rifuĝejo de la elstara ĉampiono de demokratio, Francisco Bilbao Barquín, kiu devis ekziliĝi pro denuncio de gravaj sociaj problemoj kaj, ĉefe, por defendi la civitanrajtojn de la forlasitaj de la fortuno.

Kelkajn blokojn de tiu ĉi konstruaĵo, Bilbao estas eternigita en statuo, desegnita de la Societo de Metiistoj de Santiago, en 1872, kaj prilaborita de la skulptisto Nicanor Plaza, kies bildo ilustras la varban afiŝon por ĉi tiu Regiona Kongreso de la Internacia Asocio de Liberpensado.

Je la piedo de tiu monumento, ni rememoris, la 20-an de septembro de la pasinta jaro, la Tagon Internacia de Liberpensado, plenumante la engaĝiĝon akiritan ĉe la dua monda kongreso de la AILP, en la senco memori ĉi tiun daton kiel omaĝon al ĉiuj

homoj, kiuj dediĉas sian vivon por atingi liberecon, egalecon kaj fratecon por ĉiuj homoj sur la planedo. Valparaíso ankaŭ estis la loko kie la unua lernejo dediĉita al disponigado de edukado ekskludante la religian komponenton estis konstruita.

Ŝatata verko de la progresemaj viroj de la 19-a jarcento, la Lernejo Blas Cuevas instruis la unuajn literojn kaj donis siajn unuajn ilojn por vivo al knaboj kaj knabinoj de tiu ĉi haveno, kaj klopodis malfermi iliajn konsciencojn ekskludante religion el siaj instruadoj, konsiderante ĝin. malhelpo al la akiro de scio kaj la evoluo de la scienco.

Ĝiaj kritikantoj nomis ĝin "la ateisma lernejo"; Por ni, libervolanoj, ĝi estis la lernejo de toleremo.

Tiel, Valparaíso bonvenigis la unuajn manifestiĝojn de deknaŭajarcenta feminismo, gvidis la unuajn krucmilitojn antaŭ enigantaj toleremo kaj levis la unuan bazinstruadprojekton inspiritan de sekularismo kaj libereco de konscio.

Ni memoras ĉi tiujn heroaĵojn en 2019, kiam virinoj ankoraŭ batalas por egalaj rajtoj kun viroj; kiam iuj vokas marŝi kontraŭ enmigrintoj, en klara signo de regreso al maltoleremo; kaj kiam religia instruado estas ankoraŭ trudita en publika instruado.

Pro ĉi tiuj kialoj ni ĝojas, ke ni kontribuis al la organizado en Ĉilio de ĉi tiu Regiona Kongreso de la Internacia Liberpensulo-Asocio.

Ni denove bonvenigas la ĉeeston de vi, latinamerikaj kaj eŭropaj liberpensantaj fratinoj kaj fratoj, kies lumoj grave kontribuis al la atingita sukceso.

La konkludoj de ĉi tiuj laborgrupoj servos, sendube, por malkaŝi ĉi tiujn obstaklojn, kiuj malhelpas la plenecon de la spirita libereco de la Homaro kaj proponos novajn vojojn por sekvi por atingi la revojn de tiuj idealistoj, kiuj pensis, antaŭ ni, tiun Feliĉon. estis ebla por homoj.

Ni aspiras al libera, egaleca kaj frata socio, en kiu paco regas kaj ĝojo eblas.

Nia popolo estas laca de komercaj militoj, misuzoj kontraŭ nia medio, religiaj altrudoj kaj ĉi tiuj iaspekcaj maltoleremo.

El ĉi tiu angulo de la planedo, kunigitaj en paco kaj espero, liberpensuloj ĝojas pri la iniciatoj, kiuj vokas la homojn prioritati la komunan bonon.

Tiutage mi invitas vin nun aliĝi al ni en kelkaj iniciatoj, kiujn ni entreprenos okaze de la internacia renkontiĝo, kiu okazos en Ĉilio fine de la jaro, COP 25, por konsciigi pri la neceso prizorgi. naturo kaj evoluigi iniciatojn por ĉi tiu klimatan ŝanĝon.

Liberpensulo estas ĉi tiu avangardo de ĉi tiu io, kio emas disvastigi bonon, ĉi tiu ar ne ekzistas ĉi tiu enoj, kiuj ligas ĝin al iaj antaŭjuĝoj.

Kiam ni venas al la fino de ĉi tiuj du tagoj da intensa laboro, mi devas esprimi la profundan plezuron, kun kiu framasonismo aliĝis al ĉi tiu feliĉa iniciato.

Estante, Framasonismo, la plej malnova etika institucio de la Respubliko de Ĉilio, ĝi ĉi tiu iam estos disponebla al bonaj kialoj, kiuj havas la bonon de la Homaro kiel sian celon.

Dankon al ĉi tiu pro la ŝanco de ĉi tiu bonega renkontiĝo.

Dankon al la fondintoj kaj sekvantoj, por permesi al ni la privilegion havi ĉi tiun grandiozan Internacian Asocion pri Liberpensoj.

Multan dankon.

SALUTOJ KAJ GRATULOJ EL EKSTERO

Gvatemalurbo, aŭgusto 2019
JULIO ALDANA

Grandmajstro de la Grandioza Barako de Gvatemalo,

Kara Frato Edgar Jarrín
Pasinta Grandmajstro de la Ekvinokta Granda Loĝio de Ekvadoro

Gratulon pro la direkto de la Regiona Kongreso de AILP en via kvalito de Internacia Direktoro kaj Proparolanto por Latin-Ameriko.

Bonegaj komentoj por la laboro en Valparaíso, de la membroj de la Framasona Konfederacio de Centra Ameriko "COMACA" kaj la Granda Loĝio de Gvatemalo.

Kito, aŭgusto 2019
NÉSTOR BOLAÑOS JARA

Suverena Granda Komandanto

2a Supera Konsilio de la XXXIII° por la Respubliko de Ekvadoro

Kara Frato Edgar: Por la Dua
Supera Konsilio de Grandaj Ĝeneralaj Inspektistoj de la 33-a Grado, por la Respubliko Ekvadoro, estas alta honoro levi ĉi tiun balustren, kiel signon de kontento por la atingoj atingitaj en la Regiona Kongreso de Libera Pensoj, kiu okazis en la Urbo de Valparaíso, Respubliko Ĉilio.

Via sukcesa gvidado ebligis atingi la celojn fiksitajn, kaj nian flankon ni ankaŭ sentas, ke la framasonismo kaj la ekvadora filozofio estis laŭ regule reprezentitaj, kio plenigas nin per kontento kaj frata fiero.

Kun la atesto de nia alta kaj distingita frata konsidero.

Bruselo, aŭgusto 2019
PIERRE GALAND

Past-Président du Cal Com et de la Fédération Humaniste Européenne.

Prezidanto de la Asocio por Unuiĝintaj Nacioj.

Kara Edgar G. Jarrín Vallejo
Direktoro de la AILP,
Valparaíso – Ĉilio.

Nome de la nuna Prezidanto de la Centre d'action laï que de Belgique "CAL", S-ro Henri Bartholomeeusen, mi dankas vin pro via invito al la Regiona Kongreso de Liberpensoj.

Estante en la jara feria periodo, bedaŭrinde ni ne povos ĉeesti. Tamen ni deziras daŭrigi kunlabori kun la AILP, same kiel ni kunlaboris, kadre de la Federacio de Sekularaj Institucioj de Ameriko "FILA".

Mi aldonas kopion de tiu ĉi mesaĝo al s-ino Ariane Hassid, prezidanto de Bruxelles Laï que, kiu restas parto de la belga delegacio. Kaj ŝi kaj mi regas la hispanan lingvon por prezenti konferencon en la hispana pri la temoj, kiuj kunigas nin. Bonvolu bonvolu kontakti nin estonte.

Mi deziras al vi multe da sukceso kun via Kongreso kaj mi direktas al vi miajn plej sincerajn kaj fratajn salutojn.

Londono, la 29-an de marto 2019

KEITH PORTEA LIGNO

Administra Direktoro de la Nacia Sekulara Socio de Britio.

Kara Antonio Vergara,

Dankon pro via invito al la AILP 2019 Kongreso, bedaŭ rinde mi devas rifuzi.

Mia kunulo ne estas en bona sano por fari ĉi tiun longecan vojaĝon, nek mi povus lasi ŝin sola en Londono dum la periodo en kiu mi estus for.

Tre vere via,

Mar del Plata, la 10-an de julio 2019

FERNANDO LOZADA

Internacia Direktoro de AILP

Karaj samideanoj, samideanoj kaj amikoj de la AILP, bedaŭ rinde mi forestos de tiel grava evento, kiu okazos en Valparaíso.

La ĉefa kialo estas financa. La krizo en la argentina ekonomio, produkto de brutalaj novliberalaj praktikoj, malfaciligas mian vivtenon. Hodiaŭ la nacia industrio havas tre fortan impostan premon, multekostajn servojn kaj maljustan konkuradon, tial la loka produktado, kiel estas mia kazo kun la dezajno kaj fabrikado de enplantaĵoj, suferas terure.

Tamen, mia lukto por liberpensado estas neŝancebla kaj ekstreme aktiva, kaj surstrate, sur la parlamenta kaj juĝa niveloj, kaj per produktado (aŭ partopreno en) aŭ dvida materialo. Mi havas 54 radioprogramojn, kiuj estas elsenditaj en la tuta lando kaj 2 dokumentariojn kun la sigelo de la AILP plus partoprenon en du el tiuj kun la sigelo de la argentina nacia filminstituto (INCAA).

Fortan kaj fratan brakumon al ĉi iuj,

Cambrils, aŭ gusto 2019

CARLOS R. MARTÍ NEZ JARA

Prezidanto de CLEC – Katalunio

Amikoj kaj amikoj,

El tiu ĉi Hispanio, plagita de la necedemo de la plej sekta kaj obstina klerikismo, de la sanga ekspluatado de bankoj kaj grandaj kapitaloj kaj de la korupto, kiu tuŝas ĉi iujn ĝiajn instituciojn, mi salutas la AILP-Kongreson en Valparaíso, kie virinoj kaj viroj renkontos liberpensulojn, kiuj, el la perspektivo de Sekularismo, debatos malfermi pli da fenestroj al tiu pli bona mondo al kiu ni aspiras, estas ankoraŭ grava injekto de kuraĝigo kaj espero kiu revigligas nin.

Bedaŭ rinde mi ne povos esti fizike ĉe ĉi tiu evento, sed de la distanco, kiu fizike disigas nin, mi volas transdoni nome de la Sekulara Studa Centro.

Samtempuloj de Katalunio, la plej frataj salutoj kaj niaj deziroj por sukcesaj kaj produktivaj interkonsiliĝoj

Frata brakumo,

Kvenko, la 27-an de julio 2019.

FELIPE ALBORNOZ PEÑA

Grandioza Loĝejo de la Ekvadora Aŭstro.
Prezidanto de la Fondaĵo Luis Vargas Torres

Kara ANTONIO, ricevu Trioblan kaj sinceran Fratan Brakumon.

Mi legis kun granda plezuro vian intervjuon en la Revuo INICIATIVA SELAICIST, kie vi reliefigas gravajn aspektojn de Libera Penso kaj la rolon, kiun ni sekularistoj ludas en la postmoderna socio.

Saluton kaj mi deziras al vi la tutan sukceson en la Regiona Kongreso de AILP Valparaíso 2019.
Mi petas vin sendi al mi la konkludojn de la sama.
Ricevu miajn fratajn sentojn.

Parizo, la 9-an de aŭgusto 2019

CHRISTIAN EYSCHEN

Franca Federacio de Libera Penso
Internacia Direktoro kaj Proparolanto de AILP por Francio

Sinjorinoj, sinjoroj, karaj amikoj, karaj kamaradoj, miaj fratinoj kaj fratoj,

Mi sendas al vi la fratajn salutojn de la Internacia Asocio de Libera Penso kaj de la Franca Federacio de Libera Penso.

La internacia demando ĉu iam estis grava en la agado de la libera penso sur ĉiuj frontoj, sur ĉiuj kontinentoj.

La principo de apartigo de eklezio kaj ŝtato kaj la principo de sekularismo estas universalaj principoj. Tial, ĉu iam, la Libera Penso estis konceptita kiel internacia organizo. Ni kredas, ke laikismo estas internacia laŭ sia enhavo kaj nacia laŭ sia formo.

Tre rapide, tuj kiam la unuaj liberpensaj asocioj formiĝis en la 19-a jarcento, ili okupiĝis pri internaciaj problemoj kaj sentis la bezonon regrupiĝi trans landlimoj por kune agi. Mi referencas vin al legado de la bonega verko de Louis Couturier pri la Internacioj de Libera Penso.

Vi malkovros tre interesajn kaj ekscitajn aferojn.

La Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato, tio estas, la apartigo de la tempa kaj la spirita, aŭ kiel diris la liberpensulo Victor Hugo "La Ŝtato en sia hejmo, la Eklezio en sia domo", estas tre malnova afero. Estas spuroj de disiĝo de ĉi tiu filozofia ideo de Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato, 4,000 jarojn antaŭ la pseŭdo ekzisto de la fraŭdo nomata Jesuo Kristo, kiu neniam ekzistis. Tiu ĉi principo aperas en Barato, kie estis granda nombro da ateistoj kaj tio, kion oni hodiaŭ povus nomi humanistoj.

En la grekolinia civilizo ekzistas pensuloj kiuj teoriadas ĉi tiun demandon, kiel Protagoro kiu diris "Homo estas la mezuro de ĉio". Se la homo estas la mezuro de ĉiuj aferoj, tiam Dio ne havas lokon aŭ intereson. Tial ĉi tiu principo de Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato estas tre malnova, ĉar ĝi metas la homon en la centron de sia destino kaj ke li estas la mezuro de ĉiuj aferoj. Komprenibile, estos venoj kaj iroj, stratetoj kaj seniluziigoj. Komprenibile, kontraŭ tiu ĉi principo, kiu metas la homon en la centron de sia destino, ni travivos grandan malfeliĉon: la aperon de monoteismo.

Ekde la momento la potenco diras: estas nur unu dio, vi devas lin obei, jen kion vi devas pensi kaj fari, tiam, ĝi estas la komenco de problemoj por la Homaro. Ni ne povas labori por la emancipiĝo de la homaro sen batali kontraŭ religioj, ĉiuj religioj, kies sola funkcio estas legitimi la subpremon kaj sklavecon de homoj.

Ĝi tiu ideo de disiĝo ĉi iam estis ligita al la lukto de liberpensuloj. Sed li ne estas la sola, malproksime de tio. Alia forta ideo estas la batalo por publika edukado, por laika edukado. Ĝi estas la batalo por kompleta homa libereco.

Tiel diris Francisko Ferrer, liberpensulo, liberecana, framasono pri sia instruado: „Nia instruado ne akceptas dogmojn nek uzajn, ĉar tio estas formoj, kiuj malliberigas la mensan vigecon (... Ni nur disvastigas solvojn pruvitajn per faktoj, kaj ni disvastigas la mensan vigecon. ratifitaj teorioj per racio kaj veroj konfirmitaj de certaj provoj La celo de nia instruado estas ke la cerbo de la individuo devas esti la instrumento de lia volo Ni volas, ke la veroj de la scienco brilu en sia propra brilo, por ke, metis. en praktikon, povas doni feliĉon al la homaro, sen ekskludi iun ajn pro abomena privilegio”.

Tion deklaris ankaŭ la honora prezidanto de la franca liberpensulo Jean Rostand en sia omaĝo al Edouard Herriot, en sia katedro de la Franca Akademio: "En la instruado, kiu estos disdonita al junaj civitanoj, malpermesu ajnan konfesian aŭ filozofian enmiksiĝon, trejnu la spiritojn. sen konformigi ilin, riĉigi ilin sen endoktrinigi ilin, armi ilin sen varbi ilin, komuniki al ili forton per kiu ili povas fari sian forton, delogi ilin al la vero por konduki ilin al sia propra vero, doni al ili la plej bonan de si sen atendante la salajron, kiu estas simileco: "Kiu ne vidas la malfacilecon strikte sekvi tiun programon, sed ĉi ekzistas alia por kontentigi malgajan konsciencan, kiel respekti animojn?"

Tiu ĉi demando pri instruado kongruas do kun la agado de liberpensuloj tra la mondo. Tial la Internacia Konsilio de IAFD decidis, ke ĝi okazigos gravan internacian kongreson la 21-an kaj 22-an de septembro 2020 en Madrido por trakti tiun ĉi gravan temon: "La laika lernejo kaj la sekularismo de la edukado".

Ni invitos liberpensulojn, sekularistojn, ateistojn, humanistojn, sindikatistojn, instruistojn el la tuta mondo, ĉiujn interesiĝojn pri ĉi tiu temo. Ni serĉos la helpon de ĉiuj, kiuj deziras paroli pri ĉi tiu temo.

Ni volas fari ĉi tiun kongreson pri laika edukado la ekvivalento de la Roma Kongreso de 1904 por Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato. Nia ambicio estas granda, sed necesas, se ni volas, ke aferoj okazu. Ni invitas vin veni kaj prepari kun ni.

En du antaŭaj Kongresoj, en Sudameriko, estis decidite kaj ratifikite okazigi "La Internacian Tagon de Libera Penso" la 20-an de septembro de ĉi jaro. Tiu dato markas la datrevenon de la eniro de la Garibaldinoj kaj Respublikanoj, tra la Porte Pía, en Romon por proklami italan unuecon. Giuseppe Garibaldi, Heroo de Du Mondo, estas famkonata tra la mondo kaj precipe en Latin-Ameriko, kie li batalis por liberigi la kontinenton. Multaj

asocioj faras la 20-an de septembro grava dato de mobilizado por sekularismo kaj demokratio.

Kiel Luis Britto García notis ĉe simpozio en Karakaso en 2007: "La du gestoj kiuj plej inspiris italajn kaj latin-amerikajn revoluciojn estis tiuj de Simón Bolívar kaj Giuseppe Garibaldi. Ambaŭ partoprenis politikajn emancipigajn luktojn por tranĉi la ligojn de submetiĝo de siaj popoloj al eksterlandaj potencoj. Ambaŭ emancipiĝas por unuigi la liberigitajn popolojn. Ambaŭ promocias respublikanajn, demokratiajn kaj sekularajn ideojn de la ŝtato kaj, kun la limigoj de ĉiu epoko, planojn por socia kaj ekonomia reformo.

En la tempo, kiam la leĝo de 1905 estas grave minacata de la pretendoj de Emmanuel Macron, la ena prezidanto de la hodiaŭa Kvina Franca Respubliko, estas grave atentigi al ĉiuj klerikoj, ke la tuta mondo ĉi iam havas la okulojn fiksatajn sur ĉi tiu granda verko, kiu estas la apartigo de eklezio kaj ŝtato en Francio.

Kune en ĉiuj landoj, defendu sekularismon, kie ĝi estas establita, kaj altrudu, kie necesas establi liberecon de konscio.

Mi deziras al vi bonan laboron en via kongreso kaj mian personan dankon,

Madrido, aŭgusto 2019

ANTONIO GOMES MOVELLAN

Prezidanto de Sekulara Eŭropo

Al la Internacia Kongreso de Liberpenco:

Nome de la Eŭropa Laika Asocio de Hispanio, ricevu tre koran saluton en ĉi tiu internacia kongreso de la AILP.

El nia lando ni volas atentigi vin pri la danĝeroj de la nova klerikalismo en katolikaj landoj: la Katolika Eklezio prenas ĉiutage pli da potenco en esencaj aferoj kiel la edukado, kaj la primara kaj la mezlernejo, kaj ankaŭ la universitata edukado.

Lastatempe, en Hispanio, oni faris studon kaj 80% de la ekzekutivaj de la plej gravaj kompanioj de la hispana borso studis en jezuitaj aŭ Opus Dei komercaj lernejoj.

En aliaj aferoj kiel socia kaj hospitala asistado, la Katolika Eklezio fariĝas vera potenco, sen paroli pri bonfarado kaj socia helpo al malriĉuloj. La Katolika Eklezio tra la mondo uzas malriĉecon por reklami sin kaj legitimi sian ekziston.

Kaj, malgraŭ tio, ke en Eŭropa socio estas pli laika, eklezioj, kaj precipe katolikaj eklezioj, daŭre tenas tre gravan pezon kiel privata korporacio, en multaj entreprenoj, kiel hospitala prizorgado, maljunuloj, evoluhelpo aŭ instruado. inter aliaj.

Estas vere surprize, ke klerikaluloj kiel la papo de Romo estas altigitaj pro sia sindevigo al malriĉeco fare de la politika maldekstro en multaj katolikaj landoj. Ke ĉi tiu punkto en la 21-a jarcento katolika bonfarado ricevas ŝancon, diras tre malmulte favore al la civita vigleco kiun la okcidenta maldekstro devus havi!

Krome, multaj el tiuj agadoj estas farataj en nia lando per publika mono kaj kun grandaj imposteratoj. Preĝejoj fariĝas grandaj strukturoj uzataj por lavi monon kaj estas la preferata celo por ĉiuj specoj de krimaj retoj.

Aliflanke, la Katolika Eklezio, malgraŭ la sekularigo de la socio, ne ĵetis la mantukon kiam temas pri kontrolado de la privata moralo de civitanoj kaj senĉese batalas por la civilaj progresoj kiuj okazas koncerne la ekzercon de la seksa libereco aŭ virina liberigo.

Sekulara Eŭropo ankaŭ vidas kun granda zorgo, kiel en multaj eŭropaj landoj, la centro-dekstra kaj la ekstrema dekstro uzas falsan sekularismon por involvi sian rasismon, ksenofobion kaj novkoloniismon en la respublikanan kaj sekularan flagon.

Ni devas esti atentaj al ĉi tiu nova minaco, klarigante ke sekularismo protektas liberecon de konscio, nedisigeblan principon de demokratio kaj ne doktrinon por trudi aŭ pravigi novkoloniismon, imperiisman agreson aŭ rasismon. Sekularismo ne malpermesas kulturajn identecojn, male, ĝi estas la komuna spaco por ĉiuj.

Ni deziras al vi la plej bonan en via Asembleo.

Ekvadoro, aŭgusto 2019

JAIME MUÑOZ MANTILLA

Prezidanto de la Ekvadora Asocio de Libera Penso

ANDRÉS CAMPAÑA

Prezidanto de la Kultura Centro Eugenio Espejo

GUILLERMO FUCHSLOCHER

Prezidanto de la Ekvadora Framasona Akademio

Felipe Albornoz

Prezidanto de la Fondaĵo Luis Vargas Torres

SALUTO AL LA LIBERA PENSA KONGRESO DE VALPARAÍSO 2019

Okaze de la Kongreso de Liberpensoj okazanta en Valparaíso, Ĉilio, ekde la 10-a de aŭgusto 2019, organizita de la Internacia Liberpensa Asocio AILP kaj la Granda Loĝio de Ĉilio, estas tre plaĉa por la Ekvadora Liberpensoj-Asocio Pensamiento AELP, Luis Vargas Torres, Fondaĵo, de Kvenko, Kultura Centro Eugenio Espejo, de Kito, kaj Ekvadora Framasona Akademio, sendas fratan saluton al la partoprenantoj de la Valparaíso-Kongreso kaj la organizaj institucioj de ĝi.

Por ni, la okazigo de ĉi tiu Kongreso havas simblan karakteron, ĉar ĝi komenciĝas en la datrevena dato de la ekvadora sendependeco, ĝuste en Valparaíso, urbo kie antaŭ du jarcentoj la monaĥo kaj framasono Camilo Henríquez, iniciatinto de liberecanaj ideoj en ĉi iliaj landoj kaj ekvadoroj, proponis la proklamon de Kito kiel la Lumo de Ameriko, en rekono de ĝia sendependeckrio de la 10-a de aŭgusto 1809. Kaj hodiaŭ ni esperas, ke en la Kongreso de Valparaíso estos esprimitaj la plej progresintaj ideoj kaj proponoj de laika, demokratia kaj socia liberpensoj, kiuj promocias la konstruadon de nia

socioj sur veraj demokratiaj, laikaj, toleremaj, liberecanaj, egalecaj kaj frataj bazoj.

Krome, ĉi-okaze ni memoras la historiajn luktojn de nia popolo por la liberpensoj kaj ilia liberigo el subpremo, en kiuj ĉi-efolis tiuj, kiuj aktivis en liberpensaj kaj framasonaj organizaĵoj, inter ili la patriotoj, kies nomoj portas kaj inspiras niajn organizaĵojn.

En la krio pri sendependiĝo de Kito la 10-an de aŭgusto 1809, antaŭ 210 jaroj, partoprenis disĉiuloj de la antaŭulo Eugenio Espejo, kiu per siaj ideoj kaj agoj inspiris ne nur la ekvadoran politikan sendependecon, sed ankaŭ fundamentajn postulatojn por liberpensoj, kiel gazetara libereco, per la publikigo de la gazeto Primitivas de la Cultura de Quito, kaj la libereco de scienca esplorado, kies medicinaj eltrovaĵoj de la 18-a jarcento anticipis tiujn de Louis Pasteur de la 19-a jarcento.

Tiu sama liberecana kaj liberpensa spirito estis esprimita preskaŭ jarcenton poste en la liberala revolucia lukto de la fino de la 19-a jarcento kaj komenco de la 20-a jarcento, el kiu unu el ĝiaj unuaj martiroj estis kolonelo Luis Vargas Torres, eminenta liberpensulo kaj revoluciulo, kiu por liberalulo kaj framasono, kiu ekmilitis kontraŭ la konservativa registaro, en la aĝo de dudek sep jaroj li estis mortpafita la 20-an de marto 1887 sur la ĉefplaco de Kuenko, antaŭ la katedralo, en la preciza momento en kiu la gastiganto estis; estante levita interne de dirita templo, por ke ĝi povu servi kiel ekzemplo al la homoj de Kuenko kaj la lernejoj kiuj estis devigitaj ĉi-estis la makabran eventon.

Tamen, la ekzemplo kiu eltenis kaj kiun la ekvadora popolo sekvis estis tiu de Espejo, Vargas Torres kaj tiuj kiuj partoprenis en la Liberala Revolucio kiu triumfis la 5-an de junio 1895, kiu kondukis Eloy Alfaro-on al la potenco, dum kies registaro, organizoj kiel ekz. la Ekvadora Ligo de Liberpensuloj estis fondita, ĝis li kaj liaj plej proksimaj kunideuloj, inkluzive de lia frato Medardo Alfaro, Prezidanto de la Centra Komitato de Liberpensuloj "Vargas Torres", la 28-an de januaro 1912, estis trenitaj tra la stratoj de Kito kaj bruligita en la parko El Ejido, kriante "Vivu religio, mortu la masonistoj!", en la epizodo bedaŭrinde konata kiel "la barbara ĝojfajro."

Hodiaŭ, liberpensuloj de Ekvadoro, grupigitaj en la organizoj kiujn ni reprezentas kaj en aliaj gravaj institucioj, ni renovigas niajn voĉojn por la triumfo de la afero de liberpensoj kaj sekularismo, antaŭ la konstantaj atakoj de obskurantismo, dogmo, maltoleremo, ksenofobio, subpremo, maljusteco. Kaj ni sendas al niaj fratinoj kaj fratoj partoprenantaj en la Valparaíso-kongreson fratan brakumon, por esprimi per ĝi, ke, krom tiuj, kiuj faras la Kongreson, estas multe pli da liberpensuloj, kiuj atentis pri tio, kio okazas en Valparaíso, ĉi-ilia pripensoj kaj debatoj donos pli da lumo kaj forto al nia afero, preter limoj.

PARTOPRENOJ EN LA KONGRESO DE AILP

Delegitoj el eksterlando:

Alberto Testa (San Luis, Argentino)

Alejandro Marcovecchio (Mendoza - Argentino)

Alicia Podesta (Urugvajo) Centro por Studoj por Homa Digno de Montevideo.

Ángel Jorge Clavero (Argentino) Grandmajstro de la Grandioza Logia de Argentino
Bernardo Nicolás Unda (Ekvadoro) Angla Tradukisto kaj Interpretisto AILP
Daniel de Lucía (Mendoza, Argentino)
Dérig Mòlles (Francio/Argentino)
Edgar Jarrín Vallejo (Ekvadoro) Direktoro de la AILP kaj Proparolanto por Latin-Ameriko.
Enrique Arias (Equinox Foundation - Ekvadoro)
Enrique González de Toro (Prezidanto de APEL/ILEC - Urugvajo)
Elbio Laxalte Terra, Prezidanto de la 20-a de septembro Civila Asocio de Urugvajo.
Eugenio Gini Cambacères (Argentino)
Francisco Cordón (Mendoza - Argentino)
Gabriela Rosas Podesta (Urugvajo)
Glenn Soria (Ekvadoro)
Hugo Capuya (Argentino)
Jacques Lafouge, Fondinto de la AILP. Membro de la Laï citéRépublique Komitato de Francio.
JoséArias (Francio) Sekretario de la Internacia Estraro de AILP en Parizo.
Leonardo Cultrera (Mendoza - Argentino)
Lisandro Gomez (Argentino)
Lucía Hidalgo (Ekvadoro) (Majstra Diskuto)
Manuel Paz y Miño (Lima - Peruo)
Manuel Sebastián Ochandío (Argentino) Prezidanto de ILEC de Argentino
Marcelo Villalba (Tucumán - Argentino)
María Cristina Tabeni (Argentino) / RR. EE. GOLLA – Regiono Plata María de
Lourdes Martino (Urugvajo) Asocio Trazos de la urbo Rivera
Marta Ferrari (Urugvajo) Grandmajstro de GOLLA - Plata Regiono
Miguel León Prado (Venezuelo)
Myriam Tardugno, (Grandioza Oriento de la Framasonismo de Urugvajo)
Ramiro Rodríguez-Villamil (RR. II. - Grandioza Barako de Urugvajo)
Raúl Bula (Urugvajo) Prezidanto de la Urugvaja Asocio de Liberpensuloj.
Ricardo Andrés Dimitri (Argentino)
Ricardo Grasso (Urugvajo) Sekulara Instituto de Nuntempaj Studoj
Sandra Prochnow (Brazilo)
Violeta Muratorio (GOFRA - Bonaero, Argentino)
Wilson Renán Cornejo (Equinox Foundation - Ekvadoro)

Aŭtoritatoj, delegitoj, observantoj, vizitantoj, organiza komitato kaj CAM.

Agustín Squella Narducci (Plenbabilado)
Aldo Valle Acevedo (Rektoro de la Universitato de Valparaíso)
Alejandro Javier Sepúlveda (Organiza Komitato)
Alejandro Montt (Komitato)
Alfredo Lastra Norambuena
Alicia Manonellas (Moderiganto) (Ĝlio AILP-Ĉapitro)
Ana Victoria Meza
Anamaria Tomasevic Cordal
Andrés Benito Rodríguez Martínez (UBB)
Anđelo Luis Aranda

Antonio Maurer (moderadoro)
Antonio Rienzo Renato (UV)
Antonio Vergara Lira (Ĝlio) Internacia Direktoro de AILP.
Ariel Markovits Rojas
Arturo Cornejo (Moderadoro)
Axel Madariaga Rojas
Camila Cortez (U. de Valparaíso)
Carla Olguin Fortunato
Carlos Alberto Zapata
Carlos Cantero Ojeda
Carlos Germán Pino
Carlos Pino Droguett
Carlos Salazar Sandoval (U. Ch)
Carlos Sánchez Tapia
Carlos Valenzuela (PDI)
Carlos Zapata Carrillo
Claudia Silva (U. de Valparaíso)
Claudia Torres Rollino (Viña del Mar)
Claudio Acuña Correa
Claudio Alberto Poblete
Claudio Alejandro Pino
Cristian Calfun (Komitato)
Danilo Torres Cardenas
Diego Lagomarsino Canessa
Edgar Pujado
Eduardo Quiroz Salinas (Secular Initiative Magazine)
Eduardo Araneda Cabiedes
Eduardo Felipe Rodríguez
Eduardo Fernando Mundaca
Eliezer Escobar (U. de Valparaíso)
Emerson Espinoza Acuña (UV)
Enrico Olguín
Enrique Marmentini Sobrino (INU)
Enrique Yerko Bastias Erik
Sariego Velásquez (Ĝenerala Kunordiganto de la Kongreso)
Felix Antonio Donoso
Fernando Antonio Julio
Francisco Costa Yáñez (PUC)
Gioconda Martínez González
Gonzalo Herrera (Secular Initiative Magazine)
Vilhelmo González Vers
Vilhelmo Pérez Abusleme
Vilhelmo Quiroga Monje
Gustavo Alonso Peralta
Gustavo Inostroza Ramos
Haroldo Enrique Olivares
Hernán Henriquez Tobar

Hernán Raúl Morales Alvarado
Humberto Marcelo Villalobos (UV)
Ian Alejandro Morales
Ignacio González Toledo (Komitato) (AILP Direktoro – Ĉlia Ĉapitro).
Inés Robles Carrasco (Komitato - Universitato de Valparaíso)
Isaac Andrés Agüero Iván
Javier Kortmann
Jakobo Alonso Herrera
James Mery (Komitato)
Javier Francisco Sepúlveda (GLCh)
Javier Lopez Muiba
Jorge Alberto Wilson
Jorge Babul Cattán (Plenbabilado)
Jorge Sharp Fajardo (Urbestro de Valparaíso)
Jose Barrientos Castillo
JoséFrancisco Viacava (Komitato) (AILP-Ĉapitrokunordiganto - Ĉlio)
Jose Manuel Jimenez
Jose Ramon Barrientos
Juan Antonio Vjar Juan
Beltrán Mancilla.
Juan Carlos Salazar
Juan Vielma Pizarro
Karina Raquel Vásquez (UBB)
Lautaro Antonio Lefno
Leonardo Adrian Morales
Leonardo Andrés González
Lucila Cautivo Céspedes
Luis Martínez Contreras
Luis Recart Echeñique (Direktoro de la Marga-Marga Orkestro)
Luis Salas (U. de Valparaíso)
Magdalena Agüero Caro
Manuel Castañeda Paredes
Manuel Gutierrez
Manuel Romo Sánchez (GM Stabestro)
Marco Díaz Soto (Komitato)
Marco Vidal Subiabre (granda kanceliero GLCh)
Marcos Parada Ulloa (UBB)
María Elena Fuentealba Herrera (Viña del Mar)
Margarita Carvajal
Mariela Abarca Carrasco
Marko Mauricio Tapia
Martin Davis Komlos (UV)
Mathías Gabriel Martínez
Mauricio Ortega González
Mauricio Ramírez (Moderatoro)
Mauricio Vidal Barraza (Komitato)
Melanie Suárez Capello (ĵ urnalisto)

Mercedes González Hurtado
Miguel Arredondo
Milton Valdebenito (Moderator)
Miriam Guzmán Martínez (Viña del Mar)
Mónica Rodríguez Encalada (Ĝlio) (Estro de la Virina Areo de Latin-Ameriko).
Nelson Aguilera Asenjo
Nelson Olavarría Valdivia
Nicolás Rodrigo Espejo (UV)
Oriana Valdes Sanhueza
Pablo Pérez de Tudela (Komitato)
Pablo Yáñez Olea (Direktoro de la PDI Simfonia Grupo)
Patricia Escobar Fritzsche (INU)
Patricio Cerda Adaro
Patricio Cueto Roman
Patricio Cury Pastene
Patricio Espina Zeballos
Patricio Javier Zeballos
Patricio José Quintrel Herrera
Paulina Hernandez Quezada
Pedro Carreno Alarcón
Pedro Pérez de Tudela
Piero Sandivari
Pietro Sferrazza (UNAB)
Ramón Badillo (Ĵ urnalisto)
Ramon Naranjo P.
Raul Fuentes
Raul Leal
Raúl Sangüesa Espinoza
Rene Flores Castillo
Ricardo Candia Bustos
Ricardo Stuardo Fuentealba
Roberto Aldana Salinas
Rodolfo Moreno Osses
Rodrigo Andrés Gajardo
Rodrigo Reyes Sangermani
Romina Francisca Hostolaza
Sebastián Jans Pérez (GM Grand Lodge de Ĝlio)
Sergio Antonio Muñoz
Sofía Anwandter Vargas (UV)
Ursula Eggers
Valeria Cárcamo
Valeska González Barichivich
Ximena Ordenes Neira (H. Senatano de la Respubliko)

Organizoj aliĝantaj al la AILP-Kongreso - Valparaíso 2019

Ekvadora Framasona Akademio – Kito - Ekvadoro Asembleo de
Liberpensantaj Organizoj “AOL de Ĝlia Civila Asocio 20-an de septembro de
Urugvajo.

Civila Asocio Spuroj de Urugvajo Ekvadora
Asocio de Libera Penso

Asocio de Laikaj Virinoj de Ĝlio - Regiono Magallanes
Internacia Asocio de Libera Penso “AILP” - Parizo

Asocio por Edukado kaj Sekularismo – APEL – Urugvajo
Urugvaja Asocio de Liberpensuloj
Ĝlia Ĉapitro de la AILP

Kultura Centro “Eugenio Espejo” – Kito
Kultura Centro “Valentín Letelier” – Ĝlio

Helios Kultura Centro - Quilpué

Centro por Strategiaj Studoj - Ĝlio

Centro por Studoj por Homa Digno - Urugvajo

Sekulara Centro por Nuntempaj Studoj - Katalunio - Hispanio
Media Socia Rondo - Ĝlio

Valparaíso Malnova Skolta Klubo

Maipú Centjara Lernejo

Kolegio de Instruistoj - Komunuma Quintero

Nacia Komisiono por Scienca kaj Teknologia Esploro de Ĝlio

Sekulara Eŭropo - Madrido

Nacia Federacio de Franca Libera Penso

Harmonia Fondaĵo

Equinox Foundation - Ekvadoro

Fondaĵo Luis Vargas Torres – Kvenko – Ekvadoro

SEHR-Fondaĵo de Ekvadoro

Grandioza Logio de Argentino de Liberaj kaj Akceptitaj Masonistoj

Grandioza Loĝejo de Ĝlio

Grandioza Loĝejo de Urugvajo

Grandioza Ekvinokta Barako de Ekvadoro

Grandioza Virina Barako de Ĝlio

Miksita Grand Lodge de Ĝlio

Granda Oriento de Framasonismo de Urugvajo

Argentina Federala Granda Oriento

Granda Latin-Amerika Oriento - Plata Regiono (Argentino kaj Urugvajo)

Latin-Amerika kaj Kariba Secular Studies Group - Venezuelo

Raciismaj Humanistoj de Peruo

Kultura Instituto José Francisco Vergara

Instituto por Esploro kaj Studoj pri Libera Penso - Parizo

Laika Instituto de Nuntempaj Studoj - ILEC Argentino

Laika Instituto de Nuntempaj Studoj - ILEC Ekvadoro

Laika Instituto de Nuntempaj Studoj - ILEC Urugvajo

Liberpensuloj de Isla Negra – Ĝlio

Nacia Sekulara Societo - UK - Anglio

Ĝlia Enketa Polico

Pontifika Katolika Universitato de Valparaíso

Revuo Secular Incitive - Ĝlio

Universitato de Ĝlio

Universitato de Valparaiso

Bio Bio-Universitato

Viña del Mar, Ciudad Nuestra - NRO

ANEXO I

PREZENTOJ

ALBERTO TESTA. Ni "Liberpensuloj" estas kreintoj kaj konsumantoj de teorioj aŭ gvidantoj, kiuj antaŭ enigis agojn por atingi la "homan idealon".

Ni komencos malfermante la titolon, kiu alvokas nin kiel fervorulon, ni komencu tiam:

"la "liberpensuloj" laŭ la Reĝa Hispana Akademio, liberpensulo estas tiu, kiu aliĝas al liberpenso, kaj liberpenso estas:

1. m. Doktrino kiu postulas absolutan sendependecon de ĉiuj supernaturaj kriterioj pro individua kialo.

Kaj ĉi tie referenco estas farita al individua kialo de absoluta sendependeco. Absoluta sendependeco, ni diru, ne ekzistas. La individua racio estas konstruita ekde siaj komencoj kaj pli forte en siaj komencoj per la socia vizio en kiu ĝi naskiĝas.

La penso estas esprimita en lingvo, kiu samtempe kun konstruado de konceptoj pligrandigas nian cerbon, subtile humanigante ĝin per tio, kio estas socie sciebla en difinita kulturo.

Puriginte ĉi tiun koncepton de absoluta sendependeco per relativa, kie racio devas labori por pli granda sendependeco, ni rigardu la duan sektion de la frazo. "el ĉiuj supernaturaj kriterioj"

Kaj ni difinas supernatura kiel tio, kio eskapas la sciencan metodon.

Tio estas, tio, kio eskapas la rezonan procezon kaj se mi rajtas enkonduki la vizion de Q.' H.' Ortega y Gasset de la esenca kialo. Tiu esenca kialo, kiu dialogas kun la cirkonstanco kaj transcendas geometrian racion.

Do ni difinas ĉi tiujn unuajn vortojn kiel liberpensulojn, kiuj laboras pri sia esenca kialo por liberigi netaŭ gajn dependecojn.

Ĉu ni estas kreintoj kaj konsumantoj de teorioj aŭ gvidantoj, kiuj antaŭ enigis agojn por atingi la "homan idealon"?

Antaŭ ĉio, antaŭ ol esti kreinto ni devas konsumi kaj remaĉi pri la konceptoj de la stato de la arto. Konsideru kiom longe la homaro venis en kompreno.

Sur la ŝultroj de gigantoj, ni povas ekzameni la kompasojn de la nuntempo kun la lumo de la nuntempo.

Teorioj kaj konceptoj estas tre gravaj iloj por mapi la taskojn de nia scienco kaj nia vivo.

La afero estas, ke ĉi tiuj konceptoj povas ne nur esti iloj, sed kaĝoj, kiuj malhelpas novajn viziojn.

Malgraŭ la konceptoj de Aristarko de Samos pri heliocentrismo, la homaro bezonis 2000 jarojn por eliri el la koncipa kaĝo de geocentrismo.

Kio ebligas al ni antaŭ eniri, tiras nin al novaj horizontoj. Antaŭ eniri postulas senprudentan persistemon, sed fiero kaj komforto persekutas nin kiel iu, kiu iom post iom endormiĝas en ĉambro, kie la oksigeno velkas.

Kiel progresi al la "homa idealo"?

La homa idealo estas ombrita de superforta nebulo de konceptoj, de teorioj kiuj, estante efikaj en la fragmento, ĉikanas la mondon de viroj kaj virinoj.

Kio estas la idealo? Kian idealon ni bezonas?

La malordo, kiun ni produktis kun la mondo, kun kiu ni interagis, estas tia, ke la unua afero, kiun ni devas fari, estas forigi la nebuleton.

Kion ni bezonas por resanigi? Ni iru al la grekaj filozofoj (Foucault faras interesan legadon en sia libro "La Hermeneŭtiko de la Subjekto").

Ili diris, ke oni devas koni vin mem, lerni prizorgi vin mem kaj do zorgi (la politika dimensio de la vivo).

Koni vin mem signifas alproksimigi la sciencojn al la mondo de la vivo.

Estas vere, ke la scienco aplikata al la mondo de la fragmento, al la mondo de la baza scienco, povas kaj devas esti neŭtrala rilate al sciencaj subjektivecoj. Nun scienco aplikata al la mondo de viroj kaj virinoj havas bazan valoron, esencan limon, kiu estas pli ol la postvivado de la specio, ĝi estas vivo inda je la homaro.

Kvankam la labordivido en la malsamaj akademiaj fakoj akcelis la instru-lernadon kaj vastigis esploradon je eksponentaj rapidecoj, ni atingis punkton, kie la prioritataj problemoj de la homaro postulas transkaj interfakaj vizioj kaj solvoj.

La problemoj de internacia komerco, ekologiaj problemoj, interplaneda navigado kaj daŭripova evoluo postulas ĝeneralajn viziojn, pri kiuj specialistoj.

mankas al ili.

Bedaŭrinde, la hodiaŭa divido de intelekta laboro igas la scion kreski eksponente, ĝi estas fragmenta, disigita kaj aŭtonoma de la mondo de la vivo.

Ni povas uzi kiel metaforon la inventon de la atombombo, kiu estis baldaŭ forpuŝita de la sciencistoj mem kiuj partoprenis en ĝia kreado. Estas verŝajne ke ĉi tio

"scienco kiu ne pensas", kiel Heidegger diras sub sia vizio de "viro forgeso", fariĝas skatolo de Pandora, en kiu viro kaj virino komencas malbeni.

Fragmenta pensado produktas fragmentajn estaĵojn. Tiu superfaka temo, kiu funkcias al la avideco de sistemo de kapitalakumulado en la manoj de la 1% de la mondo kaj nepravigebla nivelo de malriĉeco donita la nivelo de produktiveco atingita de la nuna teknologio.

Ni bezonas integran penson, kiu, sen malatenti la fragmentan kaj reduktisman vidpunkton de la disciplino, kiu trudas disciplinon taŭgan por funkcia a-kritiko.

La homo intervenas en la bio-psiko-socia kaj transcenda dimensioj. Kaj ĉi tiuj devas esti interpretitaj el tiu sento de digna vivo.

La subjekto devas esti pridubita en la transcenda dimensioj, de lia mondo kaj cirkonstanco, de lia ontologio, de lia gnozeologio, de lia epistemologio, de lia metodiko, de tiu ĉi teknologio, kiu kondukas nin per la nazo, al kiu ni ne povas meti limon. , surbaze de la interesoj en risko, kaj la produktado de serioj misperceptoj.

Estas naive konsideri, ke la percepto estas elĉerpita en la biologio, jen kie baziĝas la historia percepto. Same kiel Aristotelo ne povis "vidi" sklavecon kiel senposedon de rajtoj, tiel hodiaŭ ne eblas vidi migrantan diskriminacion aŭ malriĉecon kiel senposedon de rajtoj.

Ni atingis turnopunkton, kie <la plej> estas nek utila nek sufiĉa. La plej bona estas esenca, kaj por produkti la plej bonan, ni bezonas pli da institucioj kiuj difinas devojn kaj rajtojn.

Por produkti pli bone necesas pli bone aŭ skulti kaj povi plivastigi la aŭ skultadon al aliaj, neperforta komunikado estas esenca, elstarigante la mediaciiston kaj instruiston Marshall Rosenberg en ĉi tiu cnu (senperforta komunikado).

Sed koni sin implicas sekvi vojojn proponitajn de Freud, Jung, Victor Frank kaj aliaj. Tie ĝi estas simbola kaj integra penso, framasonismo estas unu el la malmultaj institucioj kiuj disponigas ĉi tiun specon de simbola, funkcia, transcenda scio.

El tiu ĉi memscio, el la kapablo aŭ skulti, el la senperforta komunikado, nepras komenci disvolvi novan vizion, kiu serĉas la dignon de la homo.

Ni observu, ke juraj fikcioj, necesaj en ĉi tiu tempo de nacioj, ne devas ombri la planedan realon. Kutime kaj institucioj ni difinas nian identecon laŭ malsamaj naciecoj. Tiu ĉi koncepto de civitanoj de la Nacia Ŝtato devas esti ekvilibrigita kun la koncepto de la realo de planedo, kiun la ekonomio imagas senfinan, sed kiu teknologio reduktas siajn limojn: minuto post minuto.

Planedaj resursoj estas detruitaj kun rapideco pli granda ol postulas ekonomia daŭripovo. Apud la nacia flago nepras meti la flagon de la planedo Tero. Fronte al fikcio kaj defendo de naciaj interesoj, ni devas akceli adekvatan konsideron de la planedo.

Fronte al la Unio de Nordameriko, la Unio de Sudameriko devas aperi, serĉante ante ekvilibri evoluojn kaj vivkonceptojn.

Konu nin mem. Esenca institucio estas Masonismo kaj ĝiaj aŭ gustaj Misteroj.

Zorgu pri ni mem. Sano, en la larĝa koncepto de la Monda Organizo pri Sano, kiu ne simple kuracas la malsanon sed donas plenumadon al la civitano de malavara respubliko.

Zorgu pri ni mem. La neceso antaŭ enigi Sanon, ne nur rigardi la malsanon, kiu estas necesa, sen neglekti la homon. La homo ne estas la sumo de organoj aŭ malsanoj. Ĝi estas la sintezo de konscio en si mem.

Ili iam demandis kuraciston. Se ĝi sukcesus.

La kuracisto diris. -Sanigante la malsanon, mi ankoraŭ ne scias ĉu mi sukcesos, tio dependas de la scienco. Akompanu la pacienton, mi ĉi iam sukcesos.

Oni devas unue pensi pri la homo amplekse, kaj poste, nur tiam vidi la fakon necesan por kuraci la malsanon. La defio estas pli granda, Oni devas pensi pri Sano por plibonigi al la sana civitano.

Jen venas la tempo pridubi la epistemicidon faritan de eŭropa scienco, kiu ignoras la gravecon de la artoj en la evoluo de socioj kaj homoj. La ligo inter grafikaj artoj kaj kvantuma funkcias kun estetika desegnaĵo por trovi la kvantumsistemon.

Ĉu Einstein estus tia, kia li estis sen arta imago, kiu prezentus, kia estus rajdi la lumon kaj vojaĝi la universon kun la lumrapideco kaj sen sia violono?

Ĉu Neŭ tonon estus Neŭ tonon sen sia alkemia scio?

Sinjoroj, batalante la dogmatismon ni devas esti singardaj, ĝi ne plu troviĝas unuflanke, en la disciplina sistemo de la sekta fanatikeco, ĝi troviĝas en la eklezioj, en la politiko kaj en la scienco mem.

Kiel ekonomikisto, kiu esploris ekonomian sciencon dum pli ol 40 jaroj, mi hontas pri liaj dogmoj, kiam li parolas pri homa konduto kvazaŭ ĉi io estus reduktita al konkuro kaj nenio al solidareco, kvazaŭ ĉi io estus milito kaj nenio altruismo, por doni ekzemplo.

Laste, zorgu pri aliaj. Medicino estas politiko. Evoluinta urbo estas sana urbo. Kresko ne utilas, se la kosto en la vivo ne estas konsiderata. La zorgo, kiun Ĝlio faris kun la 33 ministoj, estas ekzemplo, ĝi estas emerĝa de la origina solidareco de homoj kun la homaro antaŭ aliaj homoj.

Necesas havi politikan organizon de liberpensuloj, kiu, kompare kun internaciaj organizaĵoj, kiuj servis antaŭ multaj jaroj, hodiaŭ ne demokratie reprezentas ĉiujn planedajn civitanojn.

Fronte al UN, kiu havas landojn, kiuj povas vetoi la demokration entute, oni devas krei alian institucion.

Fronte al la nuna komforto de individuoj submetitaj de teknologio, oni devas generi pli homan kaj sindona komforton.

Fronte al la fragmenta instruado de la akademio, oni devas krei postbakalaŭ rajn institutojn, kiuj emfazas la tutecan naturon de la scienco kaj ĝian ligan al la tuta estaĵo.

Fronte al la reduktismaj konoj de la akademioj, ni devas savi ĉiujn sciojn, kiuj povas esti science kontrolitaj.

Fronte al la kapitala ekonomio, ni devas altigi la sociekonomion, kiu, prizorgante la kapitalon, servas al la homo.

Por fari tion, ĉiuj ĉi tiuj ideoj devas esti instituciigitaj en internacia organizo de liberpensuloj, kiu:

1. Uzu la scian metodon en ĉiuj dimensioj. Ne plu veras, ke la cerbo ne estas analizebla. Ne plu veras, ke joko aŭ meditadsistemoj ne povas esti submetitaj al scienca esplorado.
2. Uzu Neperfortan Komunikadon.
3. Tio savas holisman scion. Ankaŭ arto estas scio
4. Li esploru konante sin mem. En ĉi tiu spaco, poezio kaj historia rakonto Ĝi estas ankaŭ utila.
5. Tio alportas la koncepton de Sano kun pli da emfazo al la pleneco de la homo empiria.
6. La prizorgado de la aliaj, kaj de la ekologio kun ĉiuj ĝiaj aspektoj, estu subjektoj de rajtoj kaj vojo en la signifo de la vivo kaj en la utopio de liberpensuloj.

La ekologio de la scio, la ekspansio de la aŭskultado, la signifo de la vivo interkonsentita de liberaj viroj kaj virinoj estas esencaj.

ALICIA PODESTÁ, "Genra ideologio" kaj progresado de religioj sur publika spaco.

En la lastaj tempoj ni aŭdas pli kaj pli ofte la terminon: "Genra ideologio", sed nepras memori, ke ĝia uzo havas nenian rilaton kun seksaj studoj; Ĝi estas esprimo, kiu estis kreita por kontraŭstari ĉion, kio defendas virinajn rajtojn kaj seksan diversecon. Kardinalo Joseph Ratzinger, en 1997, antaŭ ol esti nomita Papo Benedikto, estis la unua kiu uzis la esprimon "genra ideologio" en teksto en kiu li atakis feminismajn postulatojn, sed precipe ĝi estis respondo al la granda progreso atingita en Pekino, kie la Monda Konferenco pri Virinoj, organizita de Unuiĝintaj Nacioj en 1995, uzis la esprimon seksegaleco por rilati al la rajtoj de knabinoj kaj virinoj.

La progresado de religioj sur la publika spaco fariĝas defio kaj hodiaŭ ni povas observi kiel, surprize, la katolika kaj evangelia eklezioj, iamaj rivaloj por atingi socian videblecon, kuniĝas per establado de politikaj aliancoj, kiuj ebligas al ili batali kontraŭ tiuj leĝoj, konsiderataj "laikaj liberecoj", kiel la libervola interrompo de gravedeco, aŭ la jura rekono de la kuniĝo de samseksaj paroj, inter aliaj.

Tiu ĉi fenomeno okazas en preskaŭ la tuta mondo, kaj ni vidas, kiel la granda ekonomia potenco tenata de iuj evangeliistaj grupoj, kiel la Pentekostala Eklezio, estas tiuj, kiuj nuntempe ludas fundamentan rolon kiam temas pri elekto de la regantoj de lando.

Ni havas kiel ekzemplon la kazon de Ronald Reagan kaj Donald Trump en Usono, Jimmy Morales en Gvatemalo, Jair Bolsonaro en Brazilo; kaj en Meksiko, la lastminuta alianco kun la evangeliistoj de la Socia Renkonta Partio estis kio certigis venkon por la nuna prezidanto Andrés López Obrador.

Kio okazis, por ke tiuj pastroj, kiuj harangigis homojn per televidaj melodramoj, aŭ fikciaj mirakloj, per kiuj ili mirigis en siaj temploj, hodiaŭ akiras povopoziciojn ene de preskaŭ ĉiuj registaroj, ĉefe latin-amerikaj?

Tre simple: la malkreditego, kiun nuntempe suferas politikaj organizaĵoj, aldonita al la korupteco de tiuj, kiuj ilin konsistigas, estas la ĉefa faktoro, kiu igis homojn perdi fidon al la reprezentantoj de politikaj partioj kaj volas provi ion novan.

La hodiaŭaj politikaj partioj, reprezentataj de maljuniĝantaj gvidantoj, kiuj uzas politikon kiel rimedon por pluvivi, kaj kies plej granda zorgo estas konservi siajn sidlokojn super la bonfarto de la lando, alfrontas evangeliistojn multe pli karismajn ol ili, kiuj havas enorman ekonomian potencon. kaj ili ne kaŝas, ke ili estas regitaj de kaj metas la leĝon de Dio super tiu de homoj. Estas bedaŭrinde observi, kiel ĉi tiuj politikistoj, kies egoj soifas je potenco, ne havas skrupulojn kiam temas pri akcepti la subtenon de tiuj religiaj grupoj.

Evangeliistaj eklezioj pliigas sian partoprenon en politiko per la balotujo, uzante konservativan moralon kaj kontraŭ batalante ĉion kio signifas antaŭ eniĝon en laikaj rajtoj. La plej malbona afero pri ĉi tiu estas, ke ĉi tiuj preĝejoj enspezas siajn monrimedojn protektitajn de la impostsenigo provizita de la respektivaj landoj, kie ili funkcias.

Ili proponas "batalon" el siaj agoj en la leĝdona kaj registara sfero, por la daŭro kaj disvastigo de siaj valoroj bazitaj sur klare patriarka vizio. Tiel, en Brazilo la evangelia grupo ludis decidan rolon en la renverso de prezidento Dilma Rousseff. Kiel en Peruo, kie la influo de evangeliistaj grupoj estis evidenta kiam la Ministro de Edukado, Jaime Saavedra, estis cenzurita sub la akuzo de "esti influita de seksa ideologio", pro proponado de edukaj programoj kun seksa egaleco. La sama afero okazas en Kolombio, kie ĉi tiu rilata al seksa aŭ feminisma egaleco estas etikedita "seksa ideologio", dum patriarkeco estas konsiderata parto de la natura ordo de aferoj. Dum Meksiko hodiaŭ alfrontas procezon de detruo de sekularismo kaj la heredaĵo de Juárez.

Estas tuta internacia organizo, kies celoj estas tre klaraj: de la 29-a de februaro ĝis la 2-a de marto 2016 okazis la Internacia Kongreso Parlamento kaj Kredo – Transformi Ameriko, kiu okazis en la salonoj de la Urugvaja Leĝdona Palaco. Parto de la novaĵo publikigita en ĝia retejo diris: "Ĝi kunvokis fratojn, kiuj agas en registaraj postenoj en pluraj landoj, kaj ankaŭ naciajn direktorojn de Parlamento kaj Kredo el pluraj landoj (...) Temoj de la regiona politika realaĵo estis diskutitaj en la kadro de la Latin-Amerika Koalicio de Registaro kaj Kredo Ĉi tiu organizo estis kreita en 2015 por establi la regionan politikan platformon kaj filozofion bazitan sur evangelia biblia mondkoncepto. "Unu el ĝiaj celoj estas plifortigi la politikajn agadspertojn de kristanaj aktoroj en la regiono."

Same, la Katolika Eklezio, antaŭ unu jaro, instalas Akademion en Urugvajo por la trejnado de politikaj gvidantoj el kristana perspektivo, kies celo estas "disvastigi kristanajn valorojn en la socia, politika kaj ekonomia mondo."

La partopreno de tiuj religiaj grupoj, ene de la politika sfero, estas maltrankviliga, ĉar ilia antaŭeniĝo iras kontraŭ la principo de sekularismo, kiu klare apartigas la religiajn aferojn de la politikaj. Aliflanke, la ĉeesto de ĉi tiuj grupoj ene de la leĝdona branĉo, ĉefe, endanĝerigas la demokratiajn kaj sekularajn valorojn de nacioj.

Estas vere, ke, en ĉi tiuj tempoj de multkulturaj socioj, pli ol iam ajn necesas respekti ĉiujn religiajn kredojn kaj iliajn manifestiĝojn en la privata sfero, sed ankaŭ la libereco de konscio de ĉiuj civitanoj, kredantoj aŭ nekredantoj, devas esti antaŭeniĝita.

Provi trudi religian moralon, per leĝoj, malobservas la principon de sekularismo.

En Urugvajo, ĉefepiskopo Daniel Sturla estis la unua kiu disvastigis la esprimon "seksa ideologio", al kiu estis aligita baldaŭ fare de pastro Jorge Márquez de la Misión Vida eklezio, kune kun la deputitoj de la Nacia Partio kiuj konsistigas koncernan Eklezion.

Urugvajo ĉiam distingiĝis pro esti inter la landoj kiuj spertis la plej multajn ŝanĝojn en la procezo de realigo de nova rajta agendo, kiu ĝenas tiujn religiajn grupojn kiuj ne ĉeestas siajn atakojn, provante senkreditigi organizojn kiuj reprezentas diversecon kaj al feminismo. Ili ne akceptas la Leĝojn akiritajn kiel rezulto de demokratiaj interkonsentoj, kaj publikigas sian intencon nuligi ilin por starigi sistemon bazitan sur religia moralo, se ili akiras parlamentan plimulton.

Oni devas rimarki, ke, kiam la Leĝo pri Volontula Ĉesigo de Gravedeco estis diskutita en la Parlamento, antaŭ ĝia aprobo, ili atingis gravajn tranĉojn de la originala projekto kaj, ne kontentaj pri la akiritaj rezultoj, ili sukcesis kune kun la Katolika Eklezio uzi sian influon kaj tiel malhelpas la aplikadon de ĉi tiu Leĝo, precipe en la kampoj de edukado kaj sano. Ne estas hazardo, ke en Urugvajo estas alta procento de kuracistoj, kiuj rifuzas kovri laŭ leĝajn abortservojn, kaj ankaŭ tiujn de transuloj, fidante je Konscia Obŭeto, pro siaj personaj kredoj.

Lastatempe, la naciisma senatano, Verónica Alonso, kiu havas la subtenon de evangeliaj grupoj, en politika parolado, kiun ŝi faris en evangelia templo, promesis batali kontraŭ sekse ideologio kaj la leĝigo de aborto.

Sed ili ne nur manifestiĝas en la leĝdona sfero: antaŭ iom da tempo, juĝisto enmiksiĝis en la juran procezon de virino, kiu deziris aborton, kaj eĉ nomumis ŝin publika defendanto por defendi la feton, ĉar ŝi ne konsentis kun la aborto. leĝo.

En ĉiuj kazoj kaj, je ĝenerala nivelo, tio, kion tiuj religi-konservativaj grupoj serĉas, estas ne perdi la regadon super la regado, kiun ili ĉiam ekzercis super virinoj uzante klare patriarkan koncepton. Ili ne povas toleri alian familian modelon krom tiu trudita de religioj, nek ke knaboj kaj knabinoj havu aliron al sekse edukado.

La nuna demokratio estas defiata de la agoj de la religioj, ĉar la antaŭeniĝo, kiun ili faras en la politika kampo, kontraŭas la principon de sekularismo, malfortigante la demokratian praktikon de politiko. Scii limigi la publikan sferon de la privata sfero estas fundamenta grave por garantii al ĉiu civitano sian rajton vivi en libera kaj egala socio.

La akcelita pliiĝo de religiaj grupoj agantaj en la politiko devus igi nin, kiel liberpensuloj, reipensi la urĝecon disvastigi, hodiaŭ pli ol iam, sekularajn valorojn, emfazante ke sekularismo ne estas sinonimo de kontraŭ religieco.

Simple: Ne povas esti la altrudo de religiaj kredoj kaj, eĉ malpli, uzado de la Juro.

Feminismo aŭ la defendo de seksa egaleco fariĝis, por tiuj grupoj, granda ĝeno, ĉar ĝi pravigas la rajtojn de virinoj; rajtojn, kiujn la patriarka sistemo forprenis de ili kaj ke hodiaŭ, ili ne povas elteni vidi, ke post multjara lukto, la fruktoj de la klopodoj de tiom da virinoj komencas vidiĝi.

Movadoj por defendi la virinajn rajtojn sukcesis elmontri malegalecon kaj seksan perforton kaj, malgraŭ ĉiuj obstakloj, sukcesas venki ekzistantan malegalecon, generante konojn kaj praktikojn de ŝanĝo. Sed, eĉ hodiaŭ, ni vivas en socioj, kies kulturaj trajtoj estis determinitaj de kristana koloniigo, igante virinojn malpli valora ol viroj, kaj murditaj pro la simpla fakto esti virinoj.

Estas tiuj, kiuj konsideras, ke en la lastaj jaroj virinoj atingis spacojn, kiuj antaŭe estis malpermesitaj al ili, kaj ili eĉ parolas pri "feminigo de socioj", tamen, la realo diras la malon, ĉar aperas regantoj kiel Trump, Bolsonaro kaj Putin, kiuj fanfaronas pri sia seksisma statuso kaj ne kaŝas sian malestimon por virinoj. Ĝi tio devus esti kaŭzo de alarmo, ĉar ĝi signifas antaŭenpuŝon de la "maskuliĝo de la socioj", ĉar tiuj, kiuj voĉdonis kaj metis tiujn sinjorojn en la potencon, pensas same kiel ili aŭ alie estas neresponecaj civitanoj.

La batalo por defendi seksan egalecon faras malgrandan progreson. Ĝi fariĝis pli forta ĉar krom internacia movado, ĉiutage pli da viroj subtenas ĝin, kaj tio estas tre grava, ĉar feminismo ne estas ekskluzive por virinoj, sed por ĉiuj, kiuj konsideras sin defendantoj de homaj rajtoj.

Ni devas profiti la tutan akumulitan sperton kaj la progresojn atingitajn por atingi pli, sed por fari tion ni ne devas konfesi, ke tiuj novaj politika-religiaj grupoj rekondukas nin al tempo, kiu estis karakterizita de maljusteco kaj subpremo al virinoj. Kiel liberpensuloj ni havas la respondecon ne permesi malsukceson en la atingita progreso.

Niaj personaj kaj kolektivaj agoj, same kiel politike, ne povas perdi de vido la landa, regiono kaj monda projekto, al kiu ni ĉiuj aspiras: pli justa kaj helpema, frata kaj egaleca.

ANDRÉS RODRÍGUEZ - MARCOS PARADA La ekonomia potenco de la Farmacia industrio.

Enkonduko

Nuntempe ni vivas en speciala historia fazo, en kiu libereco mem estigas devigon. La libereco de "potenco generas eĉ pli da devigo ol disciplina devo" (Byung-Chul, 2014: 7). Libereco, kiu devas esti la malo de devigo, generas devigon. Malsanoj "kiel depresio kaj elĉerpiĝo-sindromo estas la esprimo de profunda krizo de libereco", ili estas patologia signo, ke hodiaŭ libereco "fariĝas, en malsamaj manieroj, en devigon."

Ĝi tiu situacio de socia kontrolo estas komplika, la Benthamiana panoptiko ankoraŭ ĉeestas, kie subjektoj daŭre estas izolitaj por disciplinaj celoj kaj ne rajtas paroli inter si. Tamen, la mekanismoj estis perfektigitaj kaj estas pli efikaj. Nun estas la cifereca panoptiko, ili postulas travideblecon en la nomo de libereco de komunikado, ĉi tiuj

aparatoj havas platigan efikon, ĉar ili generas efikon de konformeco, "kvazaŭ ĉiu rigardus la alian" (Byung-Chul, 2014)

Novliberalismo igas civitanojn en konsumantoj kun la celo kontentigi la ekonomian sistemon, malprofite de la vivokvalito de la homoj. Tiu ĉi socia kontrolo (Foucault, 2002) povas esti analizita el la ripetaj praktikoj de la farmacia industrio (Gøtzsche, 2014): "ĉi antaŭo, kaŝado de informoj, sistema fraŭdo, defraŭdo de financoj, malobservo de la leĝo, falsado de atestoj, aĉeto de profesiuloj, fremdiĝo de medicina penso kaj la praktiko de medicino, korupto de la ŝtata administrado kaj sansistemoj (...)". La rezulto, centoj da miloj da mortoj ĉiujare "atribueblaj al la malutilaj efikoj de medikamentoj, kiujn ne necesas preni kaj la malŝparo de publikaj rimedoj" (Gøtzsche, 2014).

Ĉi tiu formo de potenco ne estas disciplina, kiu kun granda peno korsetas civitanojn per preskriboj kaj malpermesoj, sed manifestiĝas per la tekniko de potenco "kiu certigas, ke homoj submetiĝas al la kadro de regado" (Byung-Chul, 2014: 16). Laŭ Byung-Chul Han (2014), ĝia aparta efikeco ŝuldiĝas al la fakto ke ĝi ne agas "per malpermeso kaj subtraho sed prefere por plaĉi kaj kontentigi. Anstataŭ igi homojn submetiĝeme, provu fari ilin dependaj" (p.17).

Estas en tiu ĉi kunteksto, ke la nuna laboro estas enmetita en analizon kaj diskuton de la sekva problemo: kiel la farmacia industrio ekzercas sian potencon en la nuna socio? Ĉi tiu psiko-politiko devas esti komprenata kiel "la korpo liberiĝas de la tuja produkta procezo kaj fariĝas objekto de estetika kaj teknika-sana optimumigo", (Byung-Chul, 2014: 23) kiu havas la celon kontroli civitanojn kaj turni ilin en nesanan konsumantojn de produktoj kiuj supozeble helpas plibonigi sian sanon.

Krome, la farmacia industrio vaste troigas la supozeblajn avantaĝojn de medikamentoj, kompare kun regulaj kaj medicinaj profesiuloj, por fari tion, ili faras fraŭdon en la dezajno, analizo, interpreto kaj prezento de la rezultoj (Gøtzsche, 2014) kaj merkateknikoj.

En ĉi tiu senco, la nuna studo estas de bibliografia naturo trafa al la aparta situacio de medicino kaj la farmacia industrio, same kiel fakaj legaĵoj kiuj helpas klarigi la neregulajn situaciojn kiuj aperas sur la laboro. La triangulado de la informoj estis efektiva surbaze de la fonaj informoj kolektitaj ĉi rakaŭ la temo, por kontroli, ke la interpretoj de la fontoj taŭgas kaj tiel konformas al la esplora demando.

1. De sano al profito

La Monda Organizo pri Sano (OMS) difinas sanon kiel: "Ŝtato en kiu vivanta estaĵo aŭ organismo ne havas ajnan vundon aŭ suferas de ajna malsano kaj ekzercas ĉiujn siajn funkciojn normale" (PAHO/WHO, Sanindikiloj: Konceptaj kaj Operaciaj Aspektoj).

Ĉi tiu difino estas sufiĉe larĝa kaj implicas serion de agoj kaj situacioj, kiuj devas ĉeesti por ĝia atingo.

La uzo de medikamentoj por trakti kondiĉon devenas de kiam la homa specio loĝis la teron. Komence ĝi baziĝis sur la identigo de iuj agoj de plantoj kaj

substanco ĉeestanta en la medio, ĉar la loĝantaro organiziĝis, krom transdoni la konojn akiritajn empirie, disvolviĝis la specifeco kaj ekonomiaj centroj de iuj agadoj, inter ili tiuj rilataj al la esplorado kaj disvolviĝo de naturaj drogoj kaj sintezaj (PAHO/WHO, Sanindikiloj: Konceptaj kaj Operaciaj Aspektoj).

Laŭ longe de la historio de la homaro aperis sennombraj plagoj kaj epidemioj, kiuj malpliigis la ekzistantan loĝantaron. La apero de antibiotikoj kaj la disvolviĝo de vakcinoj sendube generis ŝanĝon en la vivmaniero kaj pliigis signifan vivdaŭron.

La epoko de industriiĝo permesis la disvolviĝon de muntŝnuroj kaj la aŭtomatigon de multaj etapoj de la produktadaj procezoj, sammaniere estis progreso en esplorado kaj scio pri la funkciado de nia korpo, kaj ankaŭ en la disvolviĝo de sintezaj produktoj, kiuj. Ili permesis la provizon de la kreskanta populacio kaj la traktadon de patologiaj kondiĉoj aŭ kondiĉoj kies kaŭzoj estis ĉiam pli studitaj kaj konataj.

Ĝiuj progresoj kiuj estis generitaj plejparte en la Dua Industria Revolucio (1870-1930), permesis la naskiĝon de produktiva kaj esplorbranĉo, rilata al kemiaj procezoj, kie la izolado, sintezo kaj produktado de molekuloj generis grandegan eblecon de kopiado kaj plibonigo de la molekuloj respondecaj por generi profitojn en la kampo de sano (Hobsbawm, 2007). ;2009). Al tio aldoniĝas la kreado de Bioteknologio en la periodo de la Tria Industria Revolucio (1960-2000), areo de esploro, kiu ĉiam pli proksimigis al la domajno de tekniko de izolado kaj disvolviĝo de specifaj solvoj al specifaj klinikaj kondiĉoj (Hobsbawm, 2014).

Ĝi ĉi permesis la kreskantan progreson de la Farmacia Industrio, kiu estis unu el la plej gravaj kataliziloj por la progresoj kiujn ni havas hodiaŭ. Ĝi tiuj progresoj kaj malkovroj iris kune kun la generado de ekonomiaj rimedoj, la eniro de ĉi tiuj kompanioj en borsojn, la ekspansio kaj la tutmondiĝo, la serĉo por redukti la kostojn de produktado kaj la kresko de la valoroj de medikamentoj, kies niĉo estas tre limigita, sed kun alta socia kaj ekonomia efiko (De Sagrera, 2006).

En ĉi tiu senco, la mejloŝtonoj en la farmacia industrio kaj la turniĝo kiu okazis en la tempo kiam ekonomia aktiveco kaj profito superis la sciencajn kaj kunlaboran senson de esplorado, favore al plibonigo de la homoj.

2. Ŝanĝo de direkto en la agomodelo

La kontribuo de la Farmacia Industrio (FI) en la evoluo de scienco kaj teknologio en la areo de sano kaj la ŝanĝo al la vendo kaj merkato de ĝiaj produktoj, ni ne devus ignori la kontribuon de la FI en ĉiuj aferoj ligitaj al sanesplorado. Kun la evoluo de esplorado kaj la promesplenaj rezultoj akiritaj, ĝi permesas al ni rekoni kaj realigi la ekonomian potencialon, kiun la sennombraj alternativoj en ĉi tiu areo reprezentas.

Aliflanke, la enorma enspezo, kiu estas atingita per la esplorado kaj posta lanĉo de molekuloj al la monda merkato, ne sukcesas pruvi veran terapian efikon, en si mem aŭ komparan kun aliaj ekzistantaj alternativoj, tio estis la ĉefa kialo kial, la IF komencis manipuli datumojn, intervenante en sciencaj revuoj

publikigo kaj eĉ pago al ŝlosilaj institucioj por generi la taŭgajn kondiĉojn ĉirkaŭ ĝia komercigo. Aliflanke, la enorma merkata maŝinaro, kiun la FI funkciigas, precipe kiam ili lanĉas molekulojn, produktas grandegan mankon de scio, kiu plibonigas ĝiajn nedecajn agadojn, kaj ankaŭ premon sur grupo de profesiuloj bazitaj sur informoj mankantaj teknikaj argumentoj, plenaj de agoj kaj komparoj, ofte kompare kun placebo. Estas laŭtakte ke pli ol 60% de produktokostoj egalrilatas al tiu disvastigobjekto (Collazo, 1997).

Unu el la faktoroj, kiuj grandparte influis la ŝanĝon de la IF de esplorado favore al scienco al la vendo kaj merkato de ĝiaj produktoj kuŝas en la deziro de la homo serĉi anteaŭ sian restadon sur la tero, ĉar pro tio, li investis rimedojn, kiuj povus permesi al li plilongigi sian restadon, foje por persona kontentigo kaj multfoje neglektante la volon de la paciento.

La FI-oj detektis la jam priskribitajn bezonojn de la civitanoj kaj uzis ĉi tiujn informojn por proponi la menciitan solvon, ne plu fokusitan al esploro, sed fokusita al akiro de ekonomia kompenso. Oni devas rimarki, ke la esploroj faritaj celas serĉi plilongigi la ekziston (en kelkaj kazoj nur monatojn) en tiuj patologioj kun la plej granda socia efiko, plej alta grado de handikapo kaj en multaj kazoj premado al registaroj kaj uzantorganizaĵoj por ilia aliĝo al publikaj prizorgaj sistemoj (Goldacre, 2012).

Figuro N°1 projektas la jarajn vendojn de farmaciaj kompanioj, kiuj meze pliiĝos je 6,5% jare, establante totalan spezon de 860 miliardoj da dolaroj ĝis 2019. Kiu establas ĝin kiel la trian plej enspeziga ekonomia agado.

En la aparta kazo de Ĉilio, ĉi tiu merkato havis spezon de 731,424 milionoj da pesoj dum 2012 kaj prezentas jaran kreskon de 7,6% (IMS Sano kaj Sanministerio, citita en Imagina Chile, 2013).

Poste, ni analizos la ĉefajn karakterizaĵojn de ĉi tiu merkato en Ĉilio:

a) La altaj komparaj kostoj de medikamentoj ŝuldiĝas ĉefe al la manko de partopreno de la ŝtato kiel regula ento, kiu devus esti serva bono (medikamentoj) kaj aliflanke, pli ol 90% de la vendomerkato de medikamentoj estas reprezentita de tri apotekaj ĉenoj. Same elstaras la malalta ĉeesto de senmarkaj medikamentoj kaj malabunda bio-ekvivalenta politiko.

b) Memkuracado kaj manko de aliĝo estas parto de la idiosinkrazio de nia loĝantaro, en kiu oni konsideras, ke ĉiuj sanproblemoj solviĝas per la konsumado de medikamentoj. Krome, ĝi rilatas al la komerco establita de la apotekaj ĉenoj kaj la fabrikaj laboratorioj, de kiuj ili estas posedantoj.

c) La ĉefa sekvo de la jam menciita estas la perdo de la vivokvalito kaj plimalboniĝo de la sano. Ĉi tio estas esence pro la manko de edukado kaj trejnado en la loĝantaro, kiu sendube evitus konsideri, ke la medikamento kaj kuracado

farmakologiaj, estas la finfina celo; Ĝi devus celi plibonigi la fizikan agadon de civitanoj, sanan manĝadon kaj harmonion kun la medio, inter aliaj.

d) Premo de la IF sur la medicina personaro, kun la IF estas la ĉefa fonto de livero de informoj pri iliaj medikamentoj al sanprofesiuloj, kiu lasas enorman vualon de necerteco, en la signifo de kiom partia ĉi tiu informo povas esti (Imagu Ĝlio, 2013).

Konkludo

1. La Farmacia Industrio, ekde sia komenco, estas granda progreso por la disvolviĝo de scienco, esplorado kaj plibonigo de sano.
2. La homa naturo, en sia deziro al surtera restado, estis grava faktoro por la Farmaciaj Industrioj en sia celo generi riĉigon por minoritata grupo de civitanoj.
3. La partopreno de la Ŝtato estas pritraktata tasko, kiu devas esti enfokusigita al la perspektivo esti la reguliga agento de la agadoj faritaj de la farmaciaj industrioj, krom esti garantianto en la bontenado kaj plibonigo de la vivokvalito de la civitanoj.
4. La maniero inversigi la suprenon estas per la povigo de civitanoj en aferoj rilataj al vivokvalito kaj sano, evitante la troan konsumon de medikamentoj kiuj prezentas potencialan danĝeron por ilia vivo.

ÁNGEL JORGE CLAVERO: "Masonismo kaj Liberpensado, la defioj al

interkonsento".

Sed, same kiel la Moderneco de kiu framasonismo anoncis sin kiel sia heredanto kiam ĝi deklaris sin "filino de filozofia dubo" transformante sin de operacia al konjekta, la mondo ŝanĝiĝis kun la tempo kaj aperis alia fenomeno nomita postmoderneco.

Kaj ĉi tie ni povas vidi, ke kiel en Moderneco estis nepra trovi homon kun si, en Postmoderneco la homo renkontas sin, sed ankaŭ kun la alia. Kaj ĉi tie komencas perdiĝi la linia koncepto de historio kaj aperas diversaj versioj pri kiel klarigi la mondon. Komunikado inter diversaj kulturoj intervenas kun la amaskomunikiloj. Estas novaj metarokontoj, novaĵfilmetoj, kortuŝaj bildoj, kiuj integriĝas kaj disiĝas, ktp.

Sed estas io pli ol grava, kion Postmodernismo prezentas al ni kaj ĝi rilatas al la etika afero ĉar ĝi prezentas al ni novan perspektivon pri diverseco.

Ekde ĉi tiu punkto, postmodernismo preskaŭ obsede starigis kiel celon certan flekseblecon inter la elementoj de kulturo, kiu kondukas nin al certa etika relativismo.

Alia afero, kiu ne estas negrava en postmodernismo, estas kiel kolektivaj sociaj projektoj kun etikaj fundamentoj estis misfamigitaj, kio igas la vizion de la mondo esti konstruita el

Maniĝa formo kaj tial individuismo kaj konsumismo akcentiĝas kaj la spirita kaj etika stato de la civitano plimalboniĝas.

Estis Peter Drucker, kiu estis pli ekonomiisto ol politikisto, kiu titolis unu el siaj verkoj jam en 1957 "postmoderna mondo" kaj de tie la termino komencis esti uzata.

Sed aldone al daŭra postmoderneco, venis al ni tutmondiĝo, kiu, kvankam ĝi kunportis kelkajn plibonigojn kiel la kresko de komunikadoj, Interreto, pli granda kaj pli facila komerca interŝanĝo, la rilato inter persono al persono akriĝis kaj la kvalitoj de la civitano, konfuzante lin nur kiel konsumanto.

Ĝo ĉi-supra igis la homon perdi la centron de la socia kaj politika sceno kun la sekvoj kiujn homoj kaj virinoj kiel ni, kiuj batalas por absoluta libereco de konscio, libera penso kaj sekularismo en edukado suferis.

Sed nuntempe, kiel ĉi io evoluas, ankaŭ la socioj, kvankam foje ŝajnas involucio, kaj citante la kazon de Argentino, estas forta kresko de evangeliaj eklezioj kiuj influas la politikan estontecon de la lando. Ili laboras forte por konstrui politikajn partiojn en la stilo de tio, kion ili faris en Brazilo kaj kun sia subteno por altigi la nunan prezidanton.

Nun ni vidas, ke ĉi tiu afero estas nevidebla en la politika debato kaj iĝas danĝera se ĝi daŭre vastiĝas. La politika vakuo estas okupata de religia diskurso kaj tiu ĉi diskurso ne povas esti la fundamento de publikaj politikoj.

Okazis en la lastaj elektoj en la urbo Rozario, ke ili kunmetis liston por konkuri kaj kun la sola argumento, ke ili batalas dumvive kontraŭ aborto, ili akiris la saman nombron da provincaj deputitoj kiel la kandidato, kiu gajnis la aborton. elektoj, do nun dogma religia penso estos la arbitro por la aprobo de la leĝdonaj projektoj kiuj estas prezentitaj por la progreso de tiu urbo.

En Brazilo okazas ŝovo al la ekstrema dekstro, kun nesciencaj mistikaj vizioj, kiuj estas subtenataj de ia teorio de la kredo, kiuj estas akompanataj de ksenofobaj kaj kontraŭseksaj pozicioj, kiuj jam okupas spacojn de disvastigo en la amaskomunikiloj.

Ni devas konkludi, ke ekzistas certa krizo de liberala demokratio, ligita al la ekonomia krizo, kiu skuas la politikajn paradigmojn al kiuj ni kutimis.

Religia dogmatismo celas plenigi tiujn mankojn per kelkaj ingrediencoj, kiujn ili nomas "prosperteologio", kie evangeliaj sektoroj, ne ĉiuj, komencas rilatigi pekliberigon kaj repaciĝon kun Dio kun sano kaj riĉa o.

Krome, ili argumentas, ke malsano kaj mizero estas la frukto de rompi la ligan kaj apartigi nin de Dio. Do ĉi tiuj mistik-religiaj klarigoj funkcias por kredigi tiujn, kiuj aŭ skultas ilin, kial aferoj estas tiel malbonaj por ni.

La problemo estas, ke religia dogmo ne anstataŭas politikan rezonadon kaj ni falus en la fanatikecon kontraŭ kiu ni, liberpensuloj kaj framasonoj, tiel forte batalis tra la epokoj.

Nun ni demandu nin kiel la framasonismo povas helpi subteni la liberpenson en la socio? La respondo estas jesa, ĉar nia Instituto sciis disvastigi kaj eternigi sin tra la jarcentoj danke al la fleksebleco de sia metodo, sia polimorfa karaktero, kaj sia sociologia kaj ideologia transverseco. Tial ĝi sciis adaptiĝi al diversaj epokoj kaj povis akcepti en si malsamajn kaj sinsekvajn kulturajn generaciojn, kiuj faris historion. Kaj tio estis kio permesis al ĝi esti laboratorio de socia kaj kultura ŝanĝiĝo kaj esti centro de unueco inter homoj de malsamaj kondiĉoj, naciecoj kaj opinioj, kaj tial ĝi estas templo de la ideologio de Progreso kaj Humanismo tiu liberpensulo. testamentis al ni.

Tial, masonistoj kaj liberpensuloj ŝuldas al la socioj komunan kaj konsekvencan laboron kaj precipe en Latin-Ameriko, kie la liberala kaj liberpensula ideologio estas sieĝata de kelkaj registaroj kaj sektoroj de potenco ligitaj al fanatikismo kaj religia dogmatismo.

Sed nun restas vidi kion faras la sektoroj, kiuj reprezentas liberpenson, kaj ke ni ankaŭ firme kredas, ke ĝi devas ĉeesti en la socio kune kun absoluta libereco de konscio kaj sekularismo en edukado, por atingi la plenan ekzercon de demokratio kiel vivstilo. kaj la respubliko kiel registara strukturo.

Rekomendoj:

AILP devas daŭrigi kun siaj ĉefaj konferencoj en malsamaj urboj ĉirkaŭ la mondo kiel ĝi faris.

Ĝiaj aŭtoritatoj devas klopodi por konservi fluidan komunikan kontakton kun ĉiuj filioj kaj adeptoj, helpate de Interretaj amaskomunikiloj, por havi klaran kaj tujan vizon pri la stato de liberpensulo en ĉiu el la regionoj.

Siavice, la liberpensuloj de AILP devus provi influi la malsamajn sektorojn de ĉiu el la registaroj kiel religiaj grupoj kiuj respondas al fanatikeco kaj dogmatismo faris.

Ne diskutante inter ni pri la avantaĝoj de liberpensulo ni atingos ĝian ekspansion kaj kreskon, sed per aktiva militado en la diversaj sektoroj de la socio.

Karaj fratoj kaj liberpensantaj amikoj, ni devas memtrudi aktivan militemon de nia ideologio, alie, kiel ni kutimis diri, "la bruado de niaj maleoj estos vana".

Multan dankon.

CARLOS CANTERO OJEDA "Pli kaj pli bona etiko: sekularismo kaj civitaneco"

ENKONDUKO

La Cifereca Societo prezentas profundajn kaj vertigajn ŝanĝojn, kiuj kaŭzas strukturan krizon en publikaj kaj privataj institucioj, transversa al la tuta politika spektro, la malsamaj sociaj klasoj kaj la diversaj generacioj, antaŭ kiuj ŝajnas laika humanismo.

indiferenta, perpleksa. La procezo de adaptebleco postulas nin proaktive protekti la validecon de la fundamentaj principoj kaj valoroj de laika humanismo; etiko, aro de normoj kiuj dignas homan konduton en komunumo, en ekvilibro kun naturo; kaj, filozofio, kompreni la kaŭzojn kaj efikojn de la procezo.

La grandaj emerĝantaj defioj postulas sekularan kaj etikan gvidadon. Ĝi tio estas multkaŭza fenomeno: la efiko de materiisma paradigmo; minimumisma koncepto de la homo, kiu ŝanĝas la signifon de vivo kaj la valorojn de vivo. La subesta kaŭzo de la etika krizo estas en kultura relativismo kiu forviŝas ĉian certecon, la limoj (Landmark) prenas la karakterizaĵojn de larĝaj, nedifinitaj randoj plenaj de opakeco, en la kunteksto de la kolapso de la bazaj megarakontoj de okcidenta kulturo: la religia, ideologia, teknologia, socia kaj komunika.

EVOLUJO

1° Filozofoj, el la profundo de la homa historio, instruas, ke la realo estas konstruita en lingvo, en fundamentaj konceptoj, en la bazaj difinoj, kiuj establas la etikajn kaj jurajn limojn, kiuj donas signifon kaj nutraĵon al la vivo en socio. Ni asocias sociajn problemojn kun la agoj aŭ preterlasoj de politiko, politiko kaj politikistoj. Tamen, ĉi tiu dimensio estas senkulpa por enhavi la strukturan atakon de minimumisma materialismo de la homa dimensio. La problemoj longe antaŭas politikon. Ĝi troviĝas en la fonda etiko de la modelo, en la struktura filozofio, en la bazoj, principoj kaj valoroj, kiuj estas truditaj al la institucio. En ĉi tiu procezo, la politiko falis en profundan malkrediton, dum la potenco migras kamuflita al aliaj sferoj, ligitaj al la potenco de mono kaj amaskomunikiloj en la plej bona okazo kaj al la narkopolitiko en la plej malbona. Potenco neniam estas perdita, transformita aŭ movita al aliaj potencosferoj.

2° Sekularismo montras dikotoman procezon, de lumoj kaj ombroj. Unuflanke, monumenta triumfo en dissolvado de la streĉiĝo inter eklezio kaj ŝtato. Sed, aliflanke, la principoj kaj valoroj de laika humanismo montras evidentan malfortiĝon. Tio klarigas procezo de kultura drivo, la sakralo migris, religiaj dogmoj ne havas superecon kaj estas anstataŭitaj de ekonomiaj dogmoj, kiuj akiras karakteron de dogmoj de kredo, submetante milionojn da homoj al degradita, reigita vivo.

3° En la semantiko de la estaĵo kaj la estaĵo aperas ontologia afero, kiu konceptas la homon kiel absolutan kaj neŝanĝeblan enton. Sed, la homo ne estas, sed estas en konstanta mem-konstitua procezo. Por framasonismo, estas grave supoziti, ke la homo estas ĵetita en la procezon de estado en vivo, en konstanta memkonstruado kaj memperfektiĝo kiel esenca afero.

4° Substrekas la materiecon kaj raciecon, ignorante la esencan kaj neforigeblan spiritan dimension en la homo, kiu estas reduktita al dimensio de religieco. Ni estas dueco de materio kaj energio, memkonstituaj kaj sinkronikaj propraj oĵoj, kiuj postulas kaj donas ekvilibron, motivigante la perfekteblecon de la homo tiel grava al framasonismo.

5° La filozofia krizo trovas sian fundamenton en la antropocentrismo de la okcidenta mondkoncepto, kiu igas nin pensi, ke la homoj estas supera specio, destinita superregi aliajn speciojn. Gravaj sciencistoj kaj gvidantoj de la mondo kaj li

mem

Papo Francisko, en la Encikliko Laudato Si, vigle pridubas tiun ĉi interpreton de Genezo, indikante ĝin kiel nedeca kaj la subesta kaŭzo de la procezo, kiu kondukis nin al katastrofa mondvarmiĝo, poluita medio, ekstermitaj specioj kaj malfortika ekvilibro kiu metas. en risko por la homa specio. Ĝi tio postulas, ke ni transiru de la sektora kartezia aliro al Eko-Sistema-Relacia aliro, al etiko de transhoma respondeco.

6° Ĝi tiu antropocentrismo tuŝas patoso aŭ emocieco, la mi supozas superecon malprofite de la Nos, pligravigita individuismo, socia minimumismo kiu damaĝas la senton de komunumo. Konstanta konkurado, sen spacoj aŭ aprezo por kunlaboro, influas la Principon de Solidareco, tiel karan al masonistoj. Ni devas antaŭ enigi la movon de Egocentra gvidado al Ekocentra gvidado.

7° En la lastaj jardekoj, novliberala etiko estis deplojita, la modelo privatigas, malriĉigante la socian; maksimumigas privatajn varojn, reprezentante reduktismon de publikaj varoj, kiu plejparte klarigas la mallegitimigon de politiko. Ĝi tio ne protektas la komunan bonon, la devoj de la Ŝtato al civitanoj malpliigas, tamen la imposta ŝarĝo kaj la oferoj de homoj estas pli grandaj.

8° La apero de la cifereca socio generis etikajn mutaciojn. Civitanoj estas traktataj kiel ideologiaj aŭ tomatoj (programeblaj estaĵoj), televido fariĝis fokuso de viraligo, uzata kiel instrumentoj de emocia kaj ideologia manipulado. Procezo de kultura aŭ topioezo, kontakto de bio-psiko-neŭro-sociaj kaj mediaj stimuloj, kiuj klarigas la kognajn mekanismojn, kiuj influas la socion, kiel procezojn de programita, cikla kaj struktura reproduktado de valoroj kaj kondutoj, kiuj solidigas konsumismon kaj minimumismon en la socio de homoj.

9° La procezoj de Normozo estas truditaj: strukturoj de potenco, submetiĝo aŭ regado, en konstanta normaligo de tio, kio estas esence nenormala, ĝis ĝi estas akceptita kaj legitimita kontraŭ ĉiu logiko. Ikonecaj esprimoj de tio estas, ekzemple: en tabako-konsumo kiu estis portita al la ekstremo; la proliferado de manĝaĵoj respondecaj por la obesidad kaj diabeto-pandemio, precipe en la infana loĝantaro; la konstanta kaŝado de seksaj krimoj en la eklezio; ktp

10° La krizon trapasas la banaleco de la malbono, pri kiu rakontis al ni Hannah Arendt, procezo en kiu la malbono disvastiĝas subtile, kamuflita, sen obstakloj, per preterlaso, nescio, maldiligento aŭ propra volo. La plej malbona de ĉi tiu procezo estas malkaŝita en la instalo de korupto kaj drogkontrabandado, kies ekskrecioj disvastiĝas kiel kancero. La Societo de Malestimo estas kun ni el la profundo de la historio, en la rilato kun praaj popoloj; la malindeco de la traktado de emeritoj; la tre koncentra modelo de riĉeco; la endemia centralismo de potenco; la epidemio de somataj malsanoj: junulaj memmortigoj, streso, kancero kaj depresio.

11° Ni havas deprimitan imunologion. Virala konduto okazas en biologio kaj ankaŭ en la socikultura sfero, memoj aŭ unuoj de kulturaj informoj kondukas kiel oportunistaj virusoj. Kiam la imunsistemo estas deprimita, malfunkciaj kondutoj multiĝas, generante malfortikan ekvilibron inter potenco, misuzo kaj senpuneco, kiu malfortikigas instituciojn kaj demokratian regadon, favorante kazojn de nepotismo.

en publikaj postenoj, socia kaj politika-partia endogamio, kiu kondukas al favorado de la proksimaj al ili, kun totala forlaso de la valoro de probeco kaj merito en publikaj aferoj.

12° Intergeneracia dialogo estas ŝlosilo. Neniama antaŭe en la homa historio la kreado de scio kaj la dezajno de la socio estis tiel difinitaj de junuloj. En ĉi tiu kompleksa (dinamika) ekvilibro necesas konstrui konsenton - novan socian pakton - por difini kion ni devas konservi kaj la limojn de ŝanĝo. Sekularismo ricevas novajn postulojn: Kio estos nia respondo al la malfortiĝo de la ritoj? La proliferado de religiaj bildoj kaj simboloj en publikaj spacoj? La postuloj de junuloj pri sekularaj ceremonioj por bapto, geedziĝo, morto kaj ilia spiriteco?

~~KONKLUDOJ-AGAJ POR LAIKOJ HUMANISTAJ:~~ _____

- Ni devas zorgi pri nia influo, graveco kaj kredindeco en la socio.
La pieco en la Framasonaj Temploj aŭ spacoj de pripensado ne sufiĉas; nek kritikon pri tio, kion faras aliaj. La denunciata supereco de ĉi tiuj aliaj ne estus tia, se tiuj, kiuj proklamas la validecon de la valoroj de sekulara humanismo, agus kun graveco, ŝanĝo kaj proaktiveco en la spacoj de loka kaj tutmonda potenco.
- Se ni havas ion por kontribui, ni devas regajni influon en la publika sfero; en la agoroj de sociaj retoj, promociante la validecon de niaj fundamentaj principoj kaj valoroj: Libereco, Egaleco kaj Solidareco.
- Ni devas redifini la novan etoson: ĝiajn etikon, estetikon kaj emociecon, fronte al la transforma potenco de la teknoscienco, kiu minacas la naturan medion.
- Ni devas trakti la transhomon, kiu redifinas la vivon preter la homo, kiu integras interspeciajn kaj transgeneraciajn rilatojn.
- Ni devas zorgi pri la singularo, la konverĝo de robotiko kaj nanoteknologio; la kunfluo de homa inteligenteco kaj artefarita inteligenteco; la biologia kaj cifereca; protezoj, kiuj neinvertigeble transformas la korpon kaj homan vivon.
- Sekularismo devas rekomenci sian altnivelan lokon en la promocio kaj valideco de siaj fundamentaj principoj kaj valoroj.
- Ni liberpensuloj devas antaŭe enigi pli kaj pli bonan etikon por Eko-Sistema-Relacia konscio.
- Ni devas antaŭe enigi novan tipon de gvidado, kiu postlasas la Ego-Centran, por moviĝi al speco de Eco-Centra gvidado.
- Estas ŝlosilo uzi la metalingvon de informaj kaj komunikadoteknologioj por la viraligo de niaj ideoj kaj principoj.
- Ni postulas intergeneracian konsenton por Nova Socia Pakto.
- Gvidado kaj retoj en universitataj spacoj estas nepraj por esplorado kaj trejnadado de altnivela homa kapitalo el la valoroj de laika humanismo.
- Ni devas antaŭe enigi konscion en materia, mensa kaj spirita ekvilibro.

EDUARDO QUIROZ SALINAS. "Religia fundamentismo 2.0. La nova fajro de la "nova" inkvizicio

En 2015, la prezidanto en tiu tempo, Michelle Bachelet, dum ŝia dua registaro sendis leĝproponon al la Kongreso por malkrimigi aborton pro tri kialoj. Seksperto, nevivleco de la feto kaj danĝero por la vivo de la patrino, kies krimigo estis leĝigita en 1989 dum la diktaturo de Pinochet. La projekto fariĝis leĝo en 2017 meze de marto kun favora voĉo dono en la malsupera ĉambro per 70 favoraj voĉoj kaj 45 kontraŭ, post trapaso de la senato kun 22 favoraj kaj 13 kontraŭaj voĉoj. La superforta subteno en la socio, kiun la projekto vekis, estis reflektita en pluraj enketoj, kiel CEP, Radio Cooperativa, Imaginación, U. Central, UDP, Adimark, INJUV kaj multaj aliaj, kie la rezultoj estas kategoriataj (ĉio pli ol 60% kaj kelkaj tre multe super ĝi) favore al leĝdonado por la malkrimigo de la interrompo de gravedeco kaj respekto de la rajto de virino decidi, eĉ se ĝi estas en ĉi tiuj 3 kaŭzoj, al kiuj neniu el ili estus elektinta libervole.

La leĝo estis antaŭe eniĝo, eble ne grava, sed antaŭ ĉio, finfine, kiu liberigis Ĉilion de la kompanio de landoj kiel Salvadoro, Malto, Dominika Respubliko, Nikaragvo kaj Vatikano (kies nura hospitalo ne havas akuŝhospitalon aŭ naskiĝoj okazas, do, ĝi ne devus kalkuli) kun respekto al la jura malprogreseco en kiu ni trovis nin kiel lando.

Tamen, la reago de kelkaj parlamentanoj kaj kelkaj eklezioj, aparte la katolika, al la reala ebleco de la promulgo kaj ĝia akcepto de la ĉilia socio, estis sendube terura. Unuflanke, la tiama estro de la Katolika Eklezio, la nun eksiginta kardinalo Ezzati pro situacioj de kaŝado de seksa misuzo en sia organizo, deklaris, antaŭ la voĉo dono en la leĝdona branĉo, en intervjuo kun loka ĵurnalo, ke "Tiuj, kiuj difinas sin kiel kristanoj, estu konsekvencaj kun sia kredo" kaj, en minaca tono, li riproĉis la parlamentanojn: "Katolikaj laikoj estas vokitaj ne cedi al la tento eksedziĝi de politika engaĝiĝo de la kredo, kiun ili profesas", provante trudi la agojn de leĝdonantoj, kiuj ĝuste devas flankmeti siajn personajn kredojn kaj labori pensante nur pri la bono de lando kaj respekto por ĉiuj kredoj kaj nekredoj, ĉar ili ne voĉdonas rilate al iu kredo, sed prefere al la leĝoj, kiuj konsistigas nacion kaj ĉiujn ĝiajn loĝantojn. Tio kondukas nin, kiel analogio, al la sekva demando: la tago, kiam estos parlamentanoj, kiuj konfesas la religion de Islamo, ĉu ili voĉdonos aŭ kreos leĝojn, kiuj devigas virinojn kovri sian kapon? Aŭ se ekzistus en la juda religio, ĉu tuta lando devus sekvi la vivstilon diktita en la Tanaĥo aŭ la Talmudo? Mi respondas al mi mem per sonora ne, pro la laika ŝtato, kiu asertas esti Ĉilio.

Kvankam la senespera krio de la kardinalo ne estis tute surprizita, al ĝi aliĝis la alvoko, preskaŭ al la ribelo farita semajnojn poste, de la rektoro de la Katolika Universitato de Ĉilio, kiu instigis en diversaj amaskomunikiloj tiujn, kiuj volis meti en praktiki la potencialan leĝon, por efektiviĝi ĝin ekster la instalaĵoj kiuj dependas de ĉi tiu Domo de Studoj, malobservante ne nur la profesion liberecon de sanlaboristo sed, sub implica minaco de la perdo de la fonto de dungado, celita malobservi la sencon de devo kaj trudi la katolikan "ideologion" al ĉiuj, kiuj laboras kaj studas en siaj institucioj. Kiom malproksime estis tiuj frazoj de tio, kion implicas universitato!, de tio, kion implicas la serĉado de la nutra patrino fare de la studentoj kaj eventualaj studentoj, kiuj cetere ankaŭ levis la voĉon indikante, ke ne ĉiuj studentoj ili pensas same. maniero kaj petis esti respektata. AL

Per sia rektoro, do, la menciita universitato iel provis devigi studentojn kaj kandidatojn pagi la koston de flankenmetado de personaj kredoj por ricevi pli grandan bonon, kiel edukadon, konsiderante ke dirita studdomo Ĝi estas unu el la plej bone taksita en la tre malbona agado de la ĉefaj lernejoj de Ĉilio kompare kun la mondo, ĉar ĝi havas la plej altan pozicion (170°) ene de la monda rangotabelo, sekvata de la Universitato de Ĉilio (209°), la USACH (451°) kaj la U. de Concepción kaj denove universitato kun religia ideologio, kiel ekzemple la U. Católica de Valparaíso, ambaŭ ene de la 601-

650-aj pozicioj [Quacquarelli Symonds, 2015].

Aliflanke, kvankam sammaniere, unu el la politikaj partioj plej ligitaj al la katolika religia institucio, kun la plimulto el ili ankaŭ apartenantaj al unu el la plej ekstremaj aktualaj frakcioj de tiu religio, la Opus Dei, klarigis ĝin. ke, Se ili estus venkitaj dum la leĝdona procezo, ili irus al la Konstitucia Kortumo por nuligi ĝian leĝigon, kion ili finfine faris, kvankam sen pozitivaj rezultoj. Pli postaj regularoj estus leĝigitaj, kiuj inkludis konsciencajn obĵetojn kaj kelkajn konsiderojn.

Neniu el la tri menciitaj rekonis, ke por ĉiu kaj ĉiu el ili la sola esenca afero estis trudi siajn dogmojn kaj poziciojn rilate la virinan patrinecon je ajna kosto kaj superregante ĉion kaj ĉiujn sur sia vojo.

Iuj historiaj figuroj jam konis, antaŭ jarcentoj, la rigoron de tio, kion signifas alfronti kontraŭan pozicion al tiu de la katolika eklezio, kiu ankoraŭ estas la plimulto en ĉi tiu mondoparto, kvankam en daŭra malkresko, kaj ili pagis per sia vivo. kremacis en la ĝojfajro lian opozicion al nuntempaj kredoj de lia ekzisto. Tiel, ni vidis Giordano Brunon bruli pro simple elmontrado de sia tiam miskomprenita kosmologia vizio, kvankam ĝusta, sed eble tro por la tiamaj intereso, ĉar lia parolo estis rigardata kiel kontraŭdira kun la nuna dia leĝo kaj la postulatoj, kiujn li subtenis al la klaso kleriko en la altaj seĝoj de potenco ĝis la Mezepoko kaj kelkaj jarcentoj pli. En la sama maniero, li venkiĝis al la eterna klostro Galileo Galilei pro la idioteco elmontri al la mondo sian subtenon por Koperniko kaj la heliocentra teorio. Paradokse, Francisko de la Cruz, pro sia membreco en religia grupo nomata la "alumbradoj", suferis la saman sorton kiel Bruno, atentigante ke "...Kristo pli perfekte ĉeestas en la animo de la justulo ol en la Beato. Sakramento." de la altaro" kaj por disvastigi apartan metodon de preĝado, kiu konsistis el "malhelpi la sentojn elflui eksteren kaj tiel atingi staton de kvieto en kiu la animo sen pensi pri aŭ pri Dio aŭ pri si mem", kaj tiel estis multaj aliaj ke ili estis viktimoj de la historio de la Inkvizicio, nur por alfronti la dominan pozicion de religia institucio. Sur pli malgranda nivelo, libroj de Darwin, Boccaccio kaj verkoj kiel La mil kaj unu noktoj, La Odiseado kaj multaj pli el la tuta literatura spektro, de romanoj kaj fikciaj verkoj ĝis traktaĵoj pri kosmologio aŭ filozofiaj studoj, ankaŭ venkiĝis al cenzuro. Kaj ne nur en antikvaj tempoj. Indas elstarigi la publikan cenzuradon faritan en 2005 de la tiam kardinalo Tarciso Bertone de la fikcia libro The Da Vinci Code de Dan Brown. La sama kardinalo, kiu denove aperis por la publika opinio por la defraŭdo de monrimedoj destinitaj al infanoj en la Vatikana hospitalo por la bontenado de sia luksa loĝejo de 600 m², inda je sia malriĉa voto, kvankam tiu ĉi afero estas temo de debato. alia sako

Mi donis la antaŭajn ekzemplojn ĉar ili estas tre konataj surloke kaj malkaŝas la politikon de teruro aplikata de religiaj institucioj, kiel tio, kio estis vidita post la leĝdona venko de leĝo, kiu celas forigi el kontraŭleĝeco la rajton de virino elekti la

patrineco en vere ekstremaj kaj malhomaj kazoj, ne estas nova nek ĉi tio estos la lasta fojo, kiam ni vidos ĝin en la praktiko kaj ĝuste ĉi tie falas la analogio de la titolo, kiu alvokas nin hodiaŭ. La kialoj de la hodiaŭaj religiaj fundamentistoj estas la samaj kiel tiuj de antaŭ 500, 600 aŭ 1000 jaroj. La altrudo per la kanalo de la reganta potenco de ĝiaj dogmoj, praktikoj kaj doktrinoj. Ĝi tiu epoko de respublikoj kaj demokratioj havas unu el siaj plej gravaj fontoj en la leĝdona povo kaj ĝuste en ĉi tiu ŝtata establado ili starigis la celon por siaj saĝetoj jam de kelka tempo.

Preĝejoj ĝenerale kaj tutmonde estas en konstanta malkresko laŭ homoj kiuj ĉe estas siajn templojn kaj kvankam tio estas empirie kontrolebla promenade ĉi irkaŭ la 10 temploj plej proksimaj al la areo dum la tempo de sia rito, ili indikas ĝin tiel afero okazas de sufiĉe da tempo. En Usono, la NAMB (North American Baptist Missionary Agency) faris kompendion kiu montris la malkreskon en preĝejpartopreno en tiu lando. Kaj se en la 40-aj jaroj la ĉeesto estis pli ol 50%, en 2000 ĝi estis mezurita je 19%, 18% en 2004 kaj 16% en 2010%, projekciante 4% en 20 ĝis 30 jaroj [El pulse de one nation: la alarmo sonas., Jerry Williamson]. En alia eĉ pli lastatempa enketo, la sama Gallup Poll demandis kiom gravas religio en iliaj vivoj kaj de 61% en 2008, ĝi falis al 50% en 2018 en periodo de 20 jaroj kaj kun daŭra malkresko en ĉi tiu mezurado kaj inter religiaj preferoj, tiuj kiuj markis neniun altiĝis de 12% ĝis 20% ankaŭ en ĉi tiu mezurado. En Meksiko, unu el la landoj kun plej granda ligiteco al religio en Latin-Ameriko, la studoj ankaŭ montras la samon kaj inter la analizoj, kiujn ili faris, ili atribuis al la pli alta instruado la pli malaltan frekventadon kaj membrecon en eklezioj, ĉi kaze plejparte katolikaj. kaj protestantoj en la unua kazo. "Edukaj niveloj ankaŭ ludas rolon en religia intenseco... kiam eduka nivelo pliiĝas, preĝejpartopreno malpliiĝas. Ekzemple, inter la plej intense religiemaj meksikanoj (tiuj kiuj ĉe estas preĝejon pli ol unufoje semajne), triono havas nur bazinstruadon kaj kvinono havas neniun formalan edukadon" [Crossing Swords: Politics and Religion in Mexico, Roderic Camp]. En Ĉilio, la situacio ne estas tre malsama kaj eĉ, konsiderante la lastatempan viziton de la plej alta aŭtoritato de la katolika religio, ankoraŭ la plimulto inter la aliaj lokoj, ĉeesto al ĝiaj agadoj estis fiasko, laŭ reala ĉeesto kontraŭ atendoj [<http://www2.latercera.com/noticia/visita-papal-menos-asistencia-la-esperada/>].

Fakte, ĝuste okaze de tiu papa vizito, Latinobarómetro prezentis Raporton pri Katolikismo kaj aliaj religioj, kie Ĉilio montris akcelitan sekularigon atingante Urugvajon, en sia kondiĉo kiel la malplej religia lando en la regiono. Fakte, Latin-Ameriko pasis de havi kvar landojn, kie la katolikismo ne regas en 2013, al havi sep landojn en tiu kondiĉo en 2017. La sama enketo ankaŭ malkaŝis eksponencan malkreskon de la konfido de la homoj kun la institucio estrata de la vizitanto, kie Ĝi akiris 36% inter tiuj, kiuj diris, ke ili havas iom da konfido aŭ multe da konfido. Katolikoj konsistis el 45% de

aliĝo al la enketo, kontraŭ 74% en 1995 en la unua mezurado farita de la sama enketejo, kun malalta sed daŭra malkresko en ĉi tiu mezurado kaj denove, kun la deklivo de la kurbo diametre kontraŭa, tiuj sen religio atingis 38%. [Papo Francisko kaj religio en Ĉilio kaj Latin-Ameriko, Latinobarómetro 2018]. Verŝajne tiaj analizoj, kun la samaj rezultoj kaj tendencoj, ekzistas por ĉi tiu el la landoj en la amerika zono, tamen, la debatoj, kiuj okazis en la politika areno, la ekskluziva tereno de la leĝoj de nacio, estis markitaj de la enstrudiĝo de ekleziaj kupoloj, ne

nur en la debato, kiu estas malfermita al ĉiuj, sed per trudo de parlamentanoj, sub malsamaj kategorioj kaj formoj.

La grandaj leĝoj de la landoj nuntempe rondiras ĉi irkaŭ liberecoj, virinaj rajtoj kaj inkludo de minoritatoj, kaj en ĉiuj ili la lobiado aŭ la provo "direkti la voĉdonon" por leĝdonantoj estis ne nur ŝajna, sed groteska. La leĝoj pri aborto, ekzedziĝo, preventa kaj reaktiva kontraŭ koncipado, egala geedziĝo, seksa identeco, inter multaj aliaj, suferis de tio. La koncepto de laika ŝtato estas malnova kaj en Ĉilio ĝi firmiĝis en 1925, kvankam kun serioza malsukceso en nedemokratiaj tempoj, kie edukado estis ŝanĝita kaj punoj kiuj ne ekzistis antaŭe estis leĝdonitaj, rilataj al la premisoj de religiaj grupoj. Post la reveno al demokratio, ekzistas ankoraŭ politikistoj kaj eĉ partioj, kiuj provas daŭrigi kun la altrudo de religiaj principoj, kiuj apartenas nur al procento de la loĝantaro, per la leĝoj de la landoj. Anekdote, iama prezidenta kandidato en ŝia kampanjo indikis ke, se elektite, "ŝi ne deturnus eĉ unu floton de tio, kion diras la Biblio." Ŝi ne estis elektita, sed mi dubis pri la signifo de tiu komento. Hodiaŭ, en Ĉilio, ekzistas eĉ religia benko, la tiel nomata "evangelia benko", kiu diras, ke ĝi rilatas al la religio kiun ili konfesas kaj, laŭ ili, ili ankaŭ provos trudi tiujn principojn en siaj respektivaj ĉambroj, iam denove malobservante la signifon de laika ŝtato. En la intima barilo, kiu ĉi irkaŭ as la personon kaj individuecon, oni povas konfesi la kredon, kiu estas plej proksima al la valoroj, ideoj, sintenoj kaj vivo mem de ĉiuj, tamen, en sia plej alta koncepto, Sekulara Ŝtato disigas ambaŭ liniojn, ĉar kiam regante, ĝi estas farita por ĉiuj loĝantoj de nacio, eĉ tiuj, kiuj trapasas, kaj ili ne devus fari distingon de io tiel profunde persona kaj netuŝebla kiel spiriteco.

La timo pri la manko de efikeco, kiun la religia diskurso havas eĉ inter siaj propraj libervolaj adeptoj devigas la ekleziajn gvidantojn kaj iliajn marionetojn serĉi, ene de la leĝaro de nacio kiu devus respekti laikecon, la kolonojn kiuj subtenas la malfortan strukturon de diskurso, kiu; malproksimiĝas de la nuntempaj realaĵoj de ĉiuj landoj kaj ĝiaj praktikoj.

Se nia naiveco kaj senkulpeco kredigis nin, ke la altrudoj de ideologioj kaj kredoj estis parto de la pasinteco, hodiaŭ la realo skuas nin kaj vangofrapas nin, montrante al ni la novan fajron de la nova? Inkvizicio.

ELBIO LAXALTE TERRA. "Liberpensado: necesa ideo por konstrui la homan estontecon."

Kunuloj kaj liberpensuloj. Amikoj, sinjorinoj kaj sinjoroj,

Antaŭ ĉiuj, mi devas diri, ke kun granda plezuro ni estas ĉi tie kun vi por paroli pri tiu ĉi ideo, kiu kunigas nin en diverseco, kiu estas liberpensado. Kaj mi devas ankaŭ atentigi la oportunecon de la iniciato farita de la ĉiliaj liberpensuloj, kiuj hodiaŭ tiel frate bonvenigas nin, okazigi ĉi tie en ĉi tiuj landoj de tiom da liberpensuloj kaj progresantoj, en la patrujo de Francisko Bilbao, ĉi tiun eventon, kiu nin kunigas. eĉ kiel venante el multaj lokoj sur nia kontinento kaj en la mondo, kio ankaŭ plifortigas nin en tiu universalisma karaktero de liberpensado.

Kaj, nature, kiam liberpensuloj kuniĝas, ili interfratiĝas, sed antaŭ ĉio ili pripensas, ili interŝanĝas ideojn, ĉar se ekzistas io, kio ankaŭ estas tipe liberpensulo, tio estas la klera konscio, ke nia celo estas stimuli scion kaj pripenson kiel bazojn por libereco.

Kaj, kun via konsento, pacienco kaj frateco, mi provos, miavice, diskuti kun vi kelkajn pripensojn pri la estonteco de la liberpensulo. Estonto, kiu, certe vi konsentos kun mi, prezentas altajn nivelojn de necerteco, eble pli ol tiuj, kiujn niaj prapatroj devis alfronti. Des pli da kialo por almenaŭ provi, el persona perspektivo, malfermi pordon al la necesa ĉeesto de la estonteco inter

ni.

La nunaj liberpensuloj estas heredantoj de pluralaj historioj, de situacioj neniam samaj, de diversaj kunteksto, de homoj kun malsamaj pensoj, sed kiuj konverĝis al komunaj punktoj, aŭ esence al granda komuna punkto, kiu estis la amo al libereco.

Amo al libereco de konscienco; amo al libereco de penso; amo al esprimlibereco. Konverĝoj kaj stimuloj por agado por libereco, kiuj tiom skuis la mondon, kun efikoj, kiuj ankoraŭ daŭras hodiaŭ.

Sed hodiaŭ, en ĉi tiuj tempoj de likva pensado, kie konceptoj eskapas de ni kiel akvo inter la fingroj de la mano, kiam la ĉirkaŭa kulturo ŝajnas dilui la idealojn malantaŭ facila relativismo kiu permesas ĉion, estas nia respondeco meti la fokuson en ili, ĉar nia estas konservi, sed eĉ pli, disvolvi antaŭ en roksolidan penson, kiu daŭras en la tempo kaj atestas la luktojn kontraŭ spiritalaj kaj pensaj tiranioj, kontraŭ politikaj kaj ekonomiaj aŭ mediaj hegemonioj de la faktaj aŭ legitimaj potencoj kiuj provas subigi la homojn. Kaj ĉi tio okazas, interalie, per lumigado de la konceptoj, kiuj gvidas nin.

Ekzemple, hodiaŭ, en ĉi tiu kultura kadro kiu regas, prefere trapenetras nian socian spacon, se ni demandas kion signifas esti liberpensulo, multaj simple diras, ke ĝi estas tiu, kiu havas la liberecon pensi. Kaj punkto. Tio estas, la ago pensi, diri aŭ esprimi ian ideon, ian opinionon, eĉ se ni konsideras ĝin absolute freneza.

Tamen – kaj jen la kerno de la problemo – la libereco pensi ion ajn ne faras la homon, kiu faras ĝin, liberpensulo. La koncepto de liberpensulo estis forĝita intelekto meze de la 19-a jarcento, kaj ĝi reprezentas sintenon, tre specifan pensmanieron, ne la liberecon pensi ion ajn, kiom ajn legitima ĝi estu.

Liberpensulo estas fluo, kiu stimulas pensmanieron sen dogmoj, sen antaŭjuĝoj, for de superstiĉoj kaj antaŭkonceptitaj ideoj, kiuj submetas la Spiritojn per ĉenoj multe pli fortaj por rompi ol materialajn ĉenojn.

Liberpensulo praktikas liberan ekzamenon kaj liberan volon kiel konstantan en la vivo.

Ĝi estas, teorie kaj intelekto, metodo de konstanta serĉado de vero per scienco, racio kaj sperto, komencante de la malakcepto de kredoj aŭ aŭtoritatoj de ajna speco, kiuj celas trudi ĝin.

Liberpensio ne estas ideologio, nek ĝi estas religia aŭ filozofia dogmo. Kiel ni supre atentigis, ĝi estas sinteno, sinteno, sinteno, metodiko, praktikata de homoj el la plej diversaj kampoj, filozofiaj kaj ideologiaj pozicioj kaj kredoj, sed kun komunaj elementoj, la unua el ili, la amo al libereco. en ĉiuj ordoj, kaj konsideru la liberpensojn kiel manieron de persona kaj kolektiva liberigo de la dogmoj, kiuj fremdigis la homaron, malhelpante la deplojon de ĝia potencialo.

Tial liberpensuloj asertas, ke liberpensio ne povas resti limigita al persona nivelo, ĉar la liberpensula sinteno havas gravajn civitajn kaj politikajn implicojn.

Tiel ni povas rimarkigi, ke Respubliko estos des pli solida, kiam ĝiaj civitanoj havos la plej grandan partoprenliberecon bazitan sur libereco de informo kaj scio, sed ankaŭ sur la kapablo racie elekti tion, kio transcendas la apartan intereson por distingi la ĝeneralan intereson de la civitanoj. Kaj ĉi tio estas pli grava en ĉi tiu epoko, kie la uzo de artefarita inteligenteco por distingi tendencojn, neŭromarkatado por science labori pri emocioj kaj falsaj novaĵfabrikoj estas tre efikaj sciencaj instrumentoj en amasa manipulado, precipe en sociaj retoj. Tial, la zorgo de liberpensuloj, preter siaj personaj civitaj elektoj, estas por la necesa disvolviĝo kaj socia disvastigo de kulturo de demokratio kaj virta civitaneco, de altnivela publika edukado kaj ebloj flanke de la ŝtato, kiuj donas garantiojn de kultivado de libera spiriteco kaj la formado de civitanaj elektoj.

Tial la liberpensulo antaŭ enigas liberecon de informo kaj scio, kio ebligas liberecon de penso kaj konscienco, kaj racian metodon. Kaj konsekvence, liberpensuloj ĉiam defendis liberecon de esprimo kaj sekularismo, tio estas, la ne altrudon fare de politika aŭ religia aŭ toritato de ĝiaj dogmoj aŭ ideologioj sur la socia tuto, ĉar ĝuste tio estas la garantio de la plureco de elektoj, respekto por aliulaj pensoj, edukado sen dogmoj kaj akademia libereco.

Nun, se la koncepto de liberpensio kaj la kvalito de homo kiel liberpensulo estas relative lastatempaj, la liberpensa sinteno estis konstanta dum la historio. Kaj, unu el la plej interesaj aspektoj de liberpensio estas la konstanta ĉeesto de virinoj serĉantaj konkeri sian aŭtonomion. Kaj kvankam estas vere, ke multaj liberpensuloj tra la historio ne plene komprenis tiun ĉi lukton, estas ne malpli vere, ke ne povus ekzisti liberpensa sinteno bazita sur diskriminacio kontraŭ alia homo, sendepende de sekso, raso, koloro aŭ kulturo. Tial, tra la historio ni ĉiam vidis virojn kaj virinojn engaĝitajn al tiuj postenoj, kiel Francisco Bilbao, kiu siatempe kritikis la patriarkecon kaj la leĝojn kiuj protektis ĝin. Kaj ni devas alporti el la forgeso, ofte memservantajn, tiom da virinoj, kiuj ĉion donis por ĉi tiu batalo.

Kaj tiuj, kiuj batalis la liberpensojn, ankaŭ estis konstantaj dum la historio. Obskurantismo, kiel ni liberpensuloj nomas ĝin, diversmaniere kaj reprezentante diversajn variantojn de dogma penso, sed ĝenerale intime ligita al potencostrategioj, estis ĉiam agresema kaj subprema kontraŭ la libera penso, raciismo, la kritika spirito, la scienca, la libereco de konscienco, penso kaj esprimo.

Mi ne faros historion de liberpenso aŭ liberpenŝa martirologio.

Sed mi montros kelkajn ekzemplojn, simple por ke ni ne forgesu, ke, sen tiu liberecana lukto tra la historio, ankaŭ nia nuna historio, de malfortikaj konkeroj, konservendaj kaj defendendaj, ankaŭ ne estus okazinta. Nia donaco de individuaj liberecoj, demokratio kaj sociaj progresoj ne estis donita al ni. Ĝi estis konkero, kiu estis atingita per malfacila lukto, kun la vivo kaj sangoverŝado de multaj liberpensuloj, kiuj dum la historio donis sian plej bonan por la digno de la homoj. De ĉiuj homoj. Kaj tio estas precipe grava hodiaŭ, kiam la batalo por virina aŭ tonomio estas akre levita.

Liberecoj ne estis donitaj al ni, ili ĉi iam estis konkeritaj, kaj ĉi iam eblas ilin perdi. Ĝi tio estas bonega historia instruo, kiun ni ne perdu de vido.

Obskurantismo ĉi iam estis dediĉita al ekstermado de libera penso.

Jam en Barato, en la 5-a jarcento a.K., tio estas antaŭ 2500 jaroj, estis persekutita la lernejo de la filozofo Charvaka, kreinto de la penso Lokaiata, kiu neis la aŭtoritaton de la Vedaj kaj ne kredis je la ekzisto de alia mondo. ke ĝi ne estis ĉi tiu. Ili malestimis la supozitan regadon de la dioj kaj klarigis la realon kun komuna saĝo. Kaj, kompreneble, ili ne akceptis religian aŭtoritaton. Ili asertis, ke la konscio estas produkto de la materia strukturo de la korpo kaj malaperas kun la vivo. Tiu ĉi influo daŭris ĉi irkaŭ 9 jarcentojn, ĝis ĝi estis finfine ekstermita, kaj ĝiaj skribaĵoj detruitaj.

Chan estas la ĉina versio de budhismo, kiu venis el Hindio kaj evoluis de proksimume la 4-a jarcento, kaj konsistis el diversaj lernejoj.

Chan ne reprezentis sisteman ideologion, sed prefere reagis kontraŭ la teksta kaj koncipa analizo de tekstoj fare de la oficialaj lernejoj, tio estas, malakcepto de speco de ununura kaj dogma oficiala penso.

La franca filozofo André Comte-Sponville, malmulte suspektema esti forportita de mistikaj, magiaj aŭ religiaj tendencoj, ekkrias pri chan: "kia libereco, kia malmolesteco, kia sento de konkreteco kaj vivo."

Por Chan, ne necesas gurun por liberigi sin. Linji, majstro de Chan, metafore atentigis: "Se vi trovas la Budhon, mortigu lin." Ĝi estas vojo al persona spirita liberigo ĉi tie kaj nun, ne la promeso de savo aliloke. Ĝi estas la malo de sindonemo, de dogmo, de religieco. Majstro Xuanjian atentigis al siaj disĉiploj: "vestiĝi, manĝi, feki, jen ĉi io. Ne estas cikloj de morto kaj renaskiĝo al timo, ne estas nirvano por atingi, ne estas kleriĝo por konkeri.

Estu ordinara homoj, ne sentu vin devigataj de tiuj aferoj." Ili estis batalataj kaj persekutitaj, sed ilia influo daŭris longe.

Mi flankenlasos aliajn ekzemplojn, eble pli konatajn, kiel la agado de obskurantismo en islamaj, judaj kaj kristanaj kulturaj spacoj.

Ili estas pli konataj. Sed, mi haltos momente pri du el la tiel nomataj mezepokaj herezoj, malpli konataj, sed kun distingiga signo, kiu estis forta ĉe esto de virinoj libere partoprenantaj apud viroj.

La kataroj, kiuj havis grandan premsignon inter la 11-a kaj 14-a jarcentoj en Okcitanio, suda Francio. Ili estis konsiderataj herezuloj de la Katolika Eklezio, kiu organizis krucmiliton por detrui ilin, kaj en la procezo detrui sukcesan aŭ tonomian kulturan, politikan kaj ekonomian evoluon bazitan sur municipaj komunumoj. Sub Katarismo, virinoj ludis superregan rolon, kaj religie kaj socie. Li plene partoprenis en la spirita vivo, kaj plenumis funkciojn

pastra Laŭ la kataroj mem, tiu egaleco estis bazita sur "metafizika egaleco" inter viroj kaj virinoj, kun viraj animoj kaj inaj animoj ne ekzistantaj por ili. Ĝi tio kreis esencan egalecon. Tial la katara virino povis plenumi diversajn sociajn rolojn, en aliaj lokoj destinitaj nur por viroj. Ili povis heredi same kiel siaj viraj gefratoj, ili povis ekcedziĝi, ili havis certan seksan liberecon kaj sub certaj kondiĉoj ili povis preni iniciaton en ĉi tiu areo, ili povis esti instruistoj kaj eduki knabojn kaj knabinojn de ĉiuj sociaj klasoj kaj ili eĉ povis sukcesi. komercistinoj dum ke la edzo ludis malĉefan rolon en la socia ŝtofo. Ili estis kuraĝaj virinoj, kiuj alfrontis tute neegalan feŭdan sistemon, ĉar ili firme kredis je la egaleco de la homoj kaj kiuj finfine, kune kun siaj viroj, donis sian vivon por kredo, kiu permesis al ili disvolviĝi kiel virinoj en epoko. de mallumo trudita surbaze de ĝojfajroj kaj glavoj... La lastaj 210 kataroj, kiuj restis rezistaj, estis ekstermitaj ĉe la paliso la 16-an de marto 1244.

La alia tiel nomata herezo, pri kiu mi deziras komenti, estis la Frateco de la Libera Spirito. Male al la kataroj, kiuj eĉ implicis politikan projekton super teritorio, tio estis movado kiu okazis en multaj eŭropaj lokoj, inter proksimume 1250 kaj 1600, kaj sen preni organikan formon, krom en kelkaj lokoj kie ili vivis en komunumoj.

Tiu ĉi movado disvastiĝis dank'al la "begardos" kaj la "beguinoj", speco de vagantaj mendimaj predikistoj, kaj akiris adeptojn en diversaj popolaj sociaj sektoroj, kaj eĉ inter multaj kleraj homoj. La historio heredigis al ni la nomojn de pluraj gvidaj virinoj, kiel Marguerite Porete kiu verkis libron "La Spegulo de Malriĉaj Animoj", kiu estis bruligita, sed kelkaj kopioj pluvivis; Matilde Magdeburg, Heilwijch Blomart, Jeanne Dabenton, inter aliaj forgesitaj homoj, kiuj estis ĉiuj subpremitaj kaj bruligitaj sur la brulego. Ĝi estas ekscita rakonto, kiun mi ne povas disvolvi en tiu ĉi kadro, sed mi povas diri, ke ili proklamis kulton de vivo de libervola malriĉeco, kaj aliĝis al certa novplatonmetafizika ideo kaj radikala panteismo. Por ili, Dio estis en ĉi io, kaj en ĉi uo parto de la homa korpo.

Dio reprezentis la eternan esencon de aferoj, sed ne en ilia tempa aspekto. Nur en la fino de la tempo ĉi io revenos al Dio. Iuj eĉ atentigis, ke la ĉielo kaj la infero estas nur statoj de la animo en ĉi tiu mondo kaj ke ekzistis neniu posta formo de rekompenco aŭ puno.

Ili konsideris, ke ĉi uo racia estaĵo estas benita de la naturo. La adeptoj de la libera spirito atentigis, ke ili ne nur estas kunigitaj kun Dio, sed ke ili estas identaj kun Dio por ĉi iam, iuj eĉ atentigis, ke ili superis Dion. Ili ofte atentigis, ke ili ne plu bezonas Dion.

La komunumo de virinoj de Schweidnitz deklaris ke, per siaj propraj klopodoj, iliaj animoj akiris pli grandan perfektecon ol kiam ili eliris el Dio, kaj

eĉ pli granda ol tio, kion Dio volis, ke ili havu. En skribo unu el ili atentigis: "Kiam Dio kreis ĉion, mi kreis ilin kun li... Mi estas pli ol Dio."

Ĉi tiu libereco de spirito formis iliajn vivojn, nature. Viroj kaj virinoj estis egalaj, ili ne havis moralajn limojn kaj ili konsideris, ke, estante liberaj de naturo, nenio, kion la naturo petis de ili, estas peko. Erotismo kaj seksaj kontaktoj ne estis pekaj kaj infanoj estis edukitaj de la komunumoj. Ili konsideris ke ĉiuj aĵoj estis komuna posedaĵo kaj ne rekonis privatan posedaĵon kaj konsideris ke ĉiuj aĵoj devus esti dividitaj.

Kompreneble, la instituciaj potencoj ne povis permesi ĉi tiun staton, kaj ili estis persekutitaj, kaj multaj brulis sur la brulego. Sed estante mallokigita movado, ĝia influo daŭris longan tempon, kaj ĝi estis grava bazo por la apero de liberecanaj ideoj kiuj formiĝos kaj sur populara kaj intelekta nivelo, kaj kiuj aperos poste, precipe en tio, kio estis nomita libertinismo. En Francio kaj aliaj eŭropaj lokoj en la 17-a jarcento, kiu siavice estis integrita kun la enorma movado de la Klerismo kiu kondukis al enormaj procezoj de ŝanĝo kiuj malfermis la modernan mondon.

La historio estas plena de ekzemploj kiel tiuj de rezisto al subpremo, de la serĉado de spirita, socia aŭ politika libereco, kiuj manifestiĝis diversmaniere kaj lasis sian markon kaj heredaĵon. Kaj sen mencii la milojn da martiroj, anonimaj aŭ ne, kiuj forlasis sian vivon pro ideo de libereco, pro amo al scienco, pro simple voli liberan sistemon de vivo aŭ pro raciistoj. Ni ne forgesu ĉi tie, la konkeron de nia kontinento, per la glavo kaj la kruco, kiu malpliigis la originajn popolojn, kaj kiu daŭris poste kun la Inkvizicio, kiu persekutis milojn da homoj tra la tuta kontinento pro la fakto esti luteranoj, judoj, kalvinanoj. , Framasonoj aŭ patriotoj kiuj volis la liberecon de nia popolo de koloniismo. Same kiel ni ne devas forgesi kiel usonanoj, ke nia sendependeco ankaŭ estis atingita en lukto kontraŭ la Vatikano, kiu donis institucian subtenon al la reĝo Ferdinando de Hispanio, kio faras nekomprenible, ke hodiaŭ la Katolika Eklezio prezentas sin al nia popolo kiel partoprenanto de la sendependeckaj ekspluatadoj, al kiuj lia Instituto oficiale oponis.

Karaj amikoj, organizita liberpenso ekde la mezo de la 19-a jarcento, donis konceptecon al la ideo. Mejlloŝtono tiusence estis la Kongreso de Liberpenso en Romo en 1904, kiu kondukis nian ideon al kelkaj bazaj difinoj, kiuj ĝenerale estas tiuj, kiuj gvidis nin ĝis hodiaŭ, kaj konservas sian gravecon en multaj aspektoj. Liberpenso estis difinita kiel laika, demokrata kaj socia; Tio estas, nome de la digno de la homa persono, ĝi malakceptas la trioblan jugon: tiun de la perforta potenco de la aŭtoritato en la religiaj aferoj, tiu de la privilegio en la politikaj aferoj kaj tiu de la ekspluatado en la ekonomiaj aferoj. Liberpenso ekzercas antaŭ ĉio kritikan rigardon al ĉiu potenco, ĉu spirita, politika kaj/aŭ ekonomia, ĉar hodiaŭ plejofte oni konfuzas unu kun la alia.

aliaj.

Tamen ni opinias, ke antaŭ en ili devus pli bone adaptiĝi al niaj nunaj kaj estontaj defioj. Tial el la liberpenso ni devas studi, analizi kaj aparte atenti novajn realaĵojn, kiuj interkovras kun la ekzistantaj.

Mi ne estos ĝisfunda, sed nur mencias kelkajn kampojn por analizo.

I) Demokratio, kiu estas granda aspiro por multaj popoloj de nia homaro. Estas bonega afero, kiun ni devas subteni, sen forgesi, ke ne ĉi io, kion oni nomas demokratio, rezistas al la plej eta analizo. Sed ĉi tio ankaŭ implicas, ke ni devas atenti la demokration, kiu efektive ekzistas. Kaj ĉi tie, estas neeviteble konkludi, ke demokratio devas esti perfektigita, kio signifas atenti plurajn aspektojn, kiel:

+) ĝia kvalito, por eviti deviojn, kaj precipe, respekton al la rolo de minoritatoj ekzercantaj kontrolon super plimulto kiuj povus despote ekzerci potencon, kaj la realan sendependecon de la kontrolorganoj;

+) travidebleco: kio signifas kontrolon de la financado de politikaj movadoj kaj kontrolo de korupto, la kancero de demokratio;

+) popolismo, kiel rimedo al la karisma gvidanto fronte, ĝuste, al la perdo de demokratia kvalito kaj kiel rimedo al la malfortoj de la sistemo.

II) Alia aspekto, kiun ni liberpensuloj alfrontos, estas pli subtila, sed ne malpli serioza: ĝi estas la potenco de teknologio kaj artefarita inteligenteco super nia pensado kaj sentemo. Ĉi tio havas specialan efikon nuntempe ĉe falsaj novaĵ fabrikoj. Tio grave malbonigas la kvaliton de la respublika virto de civitanoj, por objekte ekzerci iliajn politikajn rajtojn. Sed ni devas studi ankaŭ aliajn teĥnologian tentojn, kiel ĉi tiun, kiu estas hodiaŭ forte studata, kiu, antaŭ certaj oftaj kaj ripetaj malobservoj aŭ krimoj, permesas al algoritmoj ekzerci rolon de justeco, sen bezono de homa ago.

III) Sekularismo: kiu daŭre estas esenca batalo. Klasike ĝi rilatas al la apartigo de religioj disde la Ŝtato, kiel demokratia neceso. Religio, sed ankaŭ ideologioj, devas esti konservitaj en la privata sfero, kaj ne hegemoniigi la publikan spacon. Sed, ni ankaŭ devas vidi kiel alfronti hodiaŭ, el laika aliro, la ideologion de la merkato, kiu estas forte enkondukita eĉ en bazlernejoj. En ĉi tiu senco, la tiel nomata solidara helpo de entreprenoj aŭ korporacioj al publikaj lernejoj, sub la protekto de tio, kion ili nomas "Kompania Socia Respondeco", precipe en malriĉaj landoj, ofte fariĝas vera ideologia enmiksiĝo, reproduktanta ilian socian modelon, kaj agas same kiel religioj. Ne estas mirinde, el ĉi tiu perspektivo, la ligo de iuj religioj kun ĉi tiu komerca perspektivo, kiel faras la Pentekostalaj eklezioj en Latin-Ameriko. Ĉi tie la sendefendo de la publikaj povoj, eĉ en oficiale laikaj Ŝtatoj, malfermas la pordojn al tiuj novaj enmiksiĝoj, kiuj plimalbonigas, precipe en la infanaĝo, la edukadon de la kritika pensado.

IV) Tutmonda regado. La mondo komencas ekkonscii, ke ĝi havas tutmondajn problemojn, kiel ekonomiajn kaj ekologiajn problemojn, kiuj ne povas esti solvitaj en la strikta kadro de naciaj ŝtatoj. Estas reagoj de rezistado, naciaj enfermoj, malvastaj tendencoj, kiuj manifestiĝas en la malakcepto de la alia. Muroj estas konstruataj, kiam la nuna mondo bezonas pontojn, komprenojn, dialogojn... Ni liberpensuloj devas helpi konstrui la tutmondan mondon kaj tutmondan regadon demokratian, laikan, subtenan kaj respektan de homaj rajtoj. La nacia enfermo nur alportos pli malbonajn perspektivojn, eĉ se ĝi estas utila por iuj baldaŭ. La problemoj de despotaĵo, neegalaj ekonomiaj interesoj, malriĉeco, migrado kaj klimata ŝanĝo ne estos solvitaj sen tutmondaj interkonsentoj, kiuj estas respektataj.

Kaj fine, du grandaj kaj maltrankviligaj aferoj.

Unue, robota teknologio kaj homa laboro. Mi ne eniros en detalojn, sed ĝi jam estas grandega debato kaj granda defio por la mondo de laboro je tutmonda skalo.

Kaj, poste, scienco kaj tekniko metis nin antaŭ la certa ebleco de nova homo. Aŭ nova estaĵo komencanta de la homo. Hodiaŭ ni estas en la mezo de la epoko de la riparita homo, kaj mirindaĵoj estas realigitaj rilate organenplantaĵojn aŭ protezojn. Kaj ni rapide eniras la epokon de la homo kun pliigitaj eblecoj de la kunfandiĝo de genetika inĝenierado kaj avangardaj teknologioj. Sed, la trans-humanisma filozofio kondukas nin al nova perspektivo: la post-humanismo, kiu estas la evolua kreaĵo de la nuna homo, al nova specio, kiu estus pli kompleta kaj pli daŭra, tuŝanta, almenaŭ en la teorio, la eblecon de preskaŭ senmorteco. Ĝi estas nova kaj forta utopio por mondo kun manko de perspektivoj. Ĉu ni liberpensuloj havas ion por diri pri ĉi tiuj ŝajne blovaj aliroj?

Por fini, karaj amikoj ĉiuj: liberpensuloj kiel ideo havas historion. Kaj ĝi havas belan donacon, ĉar liberpensulo daŭre estas viva ideo. Sed, por ni liberpensuloj, ĝi ankaŭ implicas grandan defion. Eventoj kiel hodiaŭ atestas pri la valideco de la ideo, memorante niajn pasintajn batalojn, nian liberpensan ĉeeston en la nuntempo, kaj vokante nin pensi pri la estonteco.

Kaj ĉi tio, ĉar preter kaj ĉi tie de kie ni troviĝas en la diversaj ordoj de la persona kaj kolektiva vivo, certe nenio povas anstataŭi tiujn esencajn aferojn kiel liberecoj de konscio, penso kaj esprimo. Sen ili kaj sen tiu sinteno serĉi la veron kaj agado por aliaj, por viroj kaj virinoj specife, ne ekzistus libera pensado.

Karaj amikoj, dependas de ni, liberpensuloj, kie ajn ni estas, fari de ĉi tiu ideo liberiga ago, ĉar ŝajnas ĉi iam pli klare, ke la liberpensulo, kiel kritika penso, estas esenca por la homa konstruado de la estonteco. Dankegon.

ENRICO OLGUÍN LAGO "Aŭtomatigo kaj Robotigo, Sociaj Efektoj."

Konkludoj de la prezento:

- La eksponenta kresko de Teknologio, Progresoj en Robotiko kaj la Disvolviĝo de Artefarita Inteligenteco pliigos Produktivecon en maniero neniam antaŭe vidita sed ankaŭ influos la Labormerkaton de la Estonteco en tre maltrankviliga maniero ĝis la punkto ke povas okazi ke la Koncepto de Laboro Pagita kiel ni konas ĝin malaperas tute.
- Robotiko, kaj ĝenerale, Aŭtomatigo, generas kaj generos multe da riĉaĵo, sed male al tio, kio

- okazis en antaŭaj Teknologiaj Revolucioj, ĝi ne alportos novajn Laborpostenojn, sed detruos ilin.
- La plej simplaj kaj malplej kvalifikitaj laboroj jam malaperas de jaroj, sed nun, kun progresoj en Robotiko, artefarita vizio kaj, ĝenerale, AI (Artefarita

Intelligenteco), ankaŭ la plej kompleksaj laboroj estas en klara risko de malapero.

• • Dungantoj volas nur dungi "necesajn" laborojn, do ni iras al hiperaŭ tomatigita mondo, sen pagata laboro, kaj kun ekstrema senlaboreco. Mondo de milionulaj elitoj (posedantoj, investantoj kaj altnivelaj dungitoj) kaj ekstrema malegaleco kun la malapero de la meza klaso. • • Ĝi tiu situacio kaŭzos fortan ekonomian deflacion: multe da produktiveco, sed neniu povos aĉeti la produktojn. Maŝinoj/robotoj/algoritmoj ne estas konsumantoj... Ĝi tio malmuntas la merkatan ekonomion (senprecedenca ekonomia krizo) kaj devas konduki nin al nova ekonomia modelo.

• • La pliiĝo de Malegaleco kaŭzos kreskon de Krimprocentoj ktp., Wilkinson mencias en sia Libro, ke Malegaleco pligravigas la sociajn problemojn de la socio: malsano, drogoj, krimo, mensmalsano, obezeco. • • Maltrankviliga Estonteco minacas por la homaro pro amasa senlaboreco, la kresko de malegalecoj kaj senprecedenca ekonomia deflacio. Eblaj solvoj estas atentigitaj kun la aplikado de Politiko, kiuj inkluzivas IBU.

ENRIQUE GONZÁLEZ DE TORO - RAMIRO RODRÍGUEZ-VILLAMIL Ni "Liberpensuloj"

estas kreintoj kaj konsumantoj de teorioj aŭ gvidantoj, kiuj provokas agojn por atingi la "homan idealon".

Ĉu internacia politika organizo de Liberpensuloj estos necesa?

La titolo de la Tablo levas al ni du demandojn. Ni traktos ilin aparte.

La unua alfrontas nin kun opcio, por kiu ni ne certas, ke ni havas kategorian respondon, kiu ebligas al ni elekti inter unu aŭ alia alternativo.

Li demandas nin dirante: "Ĉu liberpensuloj estas kreintoj kaj konsumantoj de teorioj, aŭ gvidantoj, kiuj provokas agojn por atingi la homan idealon?"

La mirinda vario de la homa naturo, al kiu la liberpensuloj ne esceptas, permesas al ni alfronti la unuan el la du demandojn kun respondo, kiu preteriras la ŝajnan falsan opozicion: ĉu ni ne povas pensi, ke multaj el ni estas ambaŭ?

En la etapo, en kiu ni formas nian pozicion kiel liberpensuloj, ni studas, legas, ĉeestas tiajn kunvenojn, diskutas, ĉeerpas ĉe iujn eblajn fontojn por plifirmigi sintenon de libereco de penso al la vivo kaj formulas strategion de agado.

Kiam ni konsideras, ke ni atingis stadion, en kiu ni povas kuraĝigi nin doni nian opinion, skizi strategiojn, antaŭ enigi ideojn kaj agojn, aliĝi al stud- kaj agadgrupoj kiel la AILP, ni povas konsideri nin eble ne kiel gvidantoj, sed kiel soldatoj, kiuj provokas agojn por atingi la homan idealon. Kaj, inter la soldatoj, ĉi iam estas unu, aŭ pluraj, kiuj komandas la agojn, kiuj direktas la batalojn, kiuj skizas strategiojn por batali en tiu ĉi konfuzaj kaj malkoncerta mondo de kolizioj de ideologioj kaj politikoj, en kiu ni elektis la tranĉejon de libereco.

Ni do opinias, ke la respondo al la unua demando estas akcepti la defion aserti, ke liberpensuloj estas kreintoj kaj konsumantoj de teorioj, ke ni analizas kaj digestas provante efektivigi ilin, poste transformi nin en soldatojn kaj eblajn gvidantojn por klopodi. efektivigi agojn celantajn atingi la homan idealon.

La urugvaja filozofo Carlos Vaz Ferreira (1872-1958) formulis ĝin en sia verko "Lógica Viva. Moraloj por intelektuloj" la tezo de "falso, aŭ paralogismo de falsa opozicio." En resumo, lia rezonado estas jena: "Ĝi estas unu el la plej oftaj miskomprenoj, kaj per kiu la plej granda parto de la pensada laboro de la homaro estas elspezita en pura perdo, kiu konsistas el preni kiel kontraŭ dira kio ne estas kontraŭ dira; en kreado de falsaj dilemoj, falsaj opozicioj. Ene de tiu misrezono, la tre ofta kiu konsistas el preni la komplementon kiel kontraŭ dira, estas nenio pli ol speciala kazo de ĝi, sed praktike gravega kazo."

Do ni prenas la formulon de la unua demando, konkludante, ke estas perfekte eble, ĉe ar ĝi estas komplementa, ke liberpensuloj estu "kreantoj kaj konsumantoj de teorioj", kaj ni ankaŭ povas esti "gvidantoj, kiuj provokas agojn por atingi la homan idealon. ."

Enprofundiĝinte en niajn aŭ aliulajn teoriojn, en kiuj disvolviĝas la postulatoj de libereco de penso, post elekto de tiuj, kiuj plej taŭgas al nia liberala filozofio, taksado de ili, adaptado kaj transformado de ili en verbon por agado, liberpensuloj devas strebi konstrui transformajn. gvidantoj, tio estas, tiuj, kiuj ne nur interesiĝas pri generado de moralo kaj instigo inter tiuj, kiuj sekvas siajn postulatojn kaj agadojn, sed ankaŭ akiri efikecon de ĝi kiel maniero mezuri la amplekson de sia predikado.

Kolumbia instruistino kaj fakulo Adriana Rodríguez Saavedra, de la Universitato Externado de Kolombio, diris, ke "la koncepto de gvidado estas ĝenerale ligita al estaĵoj kiuj havis fortan influon sur aliaj je socia, politika kaj arma nivelo. Tamen, la esploristoj dum la 20-a jarcento serĉis determini kiajn trajtojn influas iun por esti sekvita kaj, tial, renkonti siajn celojn. Sed estas estroj, kiuj, krom akiri la aprobon de sia publiko, interesiĝas pri generado de moralo kaj motivado ĉe tiuj, kiuj pagas lojalecon al ili. Tiu vido estis elpensita fare de Burns en (1978) kaj kompletigita fare de Bass en (1985), kiu aldonis efikecon kiel manieron mezuri tiujn kiuj estas konsideritaj gvidantoj. La interesa afero estas, ke ĉi tiu vizio de transforma gvidado estis sukcese adoptita de malsamaj gvidantoj, ĉe ar ili asertas, ke honesteco kaj estonta projekcio instigas la laborteamon plenumi la proponitajn celojn."

Ĝuste tiudirekte ni, urugvajaj liberpensuloj agas en la firmiĝo kaj defendo de la principoj, kiuj kuraĝigas la liberpenson kaj laikecon, kaj por kiuj ni ĉe iam batalis, serĉante antaŭ ĝian firmiĝon kaj konsekron, ĉe u per la aserto de ĝiaj valoroj kaj amplekso, ĉe u pere de la aserto de ĝiaj valoroj kaj amplekso. rekta agado antaŭ la aŭtoritatoj, kiam ni vidas, ke ili aŭ estas en danĝero pro eksteraj minacoj, aŭ aperas niĉoj, en kiuj ni atingas ilian konsekron por altigi iliajn virtojn.

Ni ne povas ne kunhavigi la koncipajn difinojn formulitajn de la AILP kiam ĝi diris tion:

Liberpensado estas intelekta metodo serĉante veron per scienco, racio kaj sperto, tial ĝi forigas antaŭajn kredojn kaj malakceptas tiujn, kiuj

Ili provas trudi ilin. Kaj el tiu ĉi pensmaniero venas etika konduto, kiu pledas por sekularismo, demokratio kaj socia justeco.

Sekularismo estas skemo de socia kunvivado, kiu diferencigas la privatan sferon, en kiu la religiaj konvinkoj kaj praktikoj de ĉiuj homoj devas esti garantiitaj, kaj la publikan sferon, en kiu devas esti neŭtraleco kaj sindeteno de tiuj, kiuj konsistigas la estraron por promocii iliajn apartajn konvinkojn.

Tiu ĉi kriterio povus kovri ankaŭ politika-ideologiajn konvinkojn, ĉar tiuj, kiuj konsistigas la korpojn de la publika povo, estas je la servo de ĉiuj civitanoj kaj ne nur de tiuj, kiuj ilin elektis.

Kaj ni finas ĉi tiun parton de la dokumento per frazo de la franca sociologo Émile Poulat: "Laikismo ne estas ĉi io por Cezaro kaj nenio por Dio, sed ĉi io por la konscienco kaj libereco de homoj vokitaj kunvivi, malgraŭ ĉiuj tiuj, kiuj "ĝi" disigas, kontraŭ staras kaj disigas ilin."

Pri la dua demando, "Ĉu internacia politika organizo de liberpensuloj estos necesa?", nia respondo estas jena.

Fari la demandon postulas la analizon de la diversaj aspektoj, kiujn ĝi prezentas al ni.

Kiam ni mencias bezonon, estas esence difini ĉu ĝi rilatas al tiuj vokoj de primara aŭ sekundara naturo. Homa bonfarto ne temas nur pri nura supervivo. De Maslow ĝis Murray, ili difinas la unuajn kiel tiujn, kiujn ni devas kovri por pluvivi kaj esti fizike bone.

Por la liberpensulo, gravas ne nur pri supervivo. Same grave aŭ pli gravas serĉi mensan kaj emocian bonfarton kiel homo. Homoj serĉas sian integran evoluon kiel persono, kaj niaj instigoj, deziroj kaj celoj estas parto de nia personeco. Estas sur ĉi tiu skalo, ke la laboro sur nia kruda ŝtono permesos al ni akiri la plej bonan version de ni mem, konforme al niaj valoroj, kaj ankaŭ atingi niajn celojn kaj konstante progresi al tio, kion ni kredas.

Organizo: Antaŭ politika organizo, ekzistas socia organizo en kiu grupo de homoj interagas inter si surbaze de la ekzisto de certaj sociaj rilatoj, por atingi certajn celojn.

Politika organizo estas malsama nivelo. Ĝi estas la institucia esprimo de ideologio, la esprimo de stato de konscio de popolo aŭ grupo de homoj, ĉirkaŭ certaj publikaj aferoj de ĝenerala intereso, kaj kiu estas karakterizita per sia kapablo influi ene de la socio. Tiuj kiuj konsistigas ĝin dividas politikajn, filozofiajn, sociajn, kulturajn aŭ ajnajn aliajn konvinkojn, havante kiel principojn toleremon kaj malakcepton de ajna formo de diskriminacio.

Siavice, ĝiaj membroj flankenlasas sian individuecon kaj supozas la kvaliton de membroj de organizo. Tiu ĉi politika rilato baziĝas sur specifa ideologio, akceptita de la membroj de la organizo, rilata al la socipolitika medio en kiu ĝi estas mergita, kun kiu ĝi estas ligita kaj interagas.

Ĝiaj organikaj aspektoj devas esti traktitaj (organizado, distribuado de pozicioj kaj funkcioj kune kun la kreado de ekzekutpozicioj). La organika rilato inter la filioj kaj la

politika organizo kreas ligojn de spirita naturo kiu engaĝiĝas al kontribuado al la konservado de institucia vivo.

Resume, politikaj organizaĵoj estas strukturoj, kiuj havas certan organikan konstitucion, kiu obeas malsamajn faktorojn kiuj povas esti ilia socia konsisto, ilia nombro da membroj, same kiel la loko kaj la maniero kiel ili efektivas sian agadon: Ajna politika organizo Ĝi estas disvolvita en la kadro de principoj kaj reguloj de kaj ĝenerala kaj specifa naturo, kiuj celas certigi unuecon, evoluon, respondecojn en la plenumo de la celoj por kiuj ĝi estis kreita. Samtempe, ili estas regataj de speco de reguloj de konduto, kiuj estas devigaj por siaj internaj operacioj, kaj kiuj estas konsiderataj konataj kaj akceptitaj de tiuj, kiuj konsistas el ili.

Internacia: Ni aludas al la interago de certa politika organizo formita de partneroj el diversaj landoj, sendepende de ilia nombro da membroj.

Liberpensuloj: Laŭ la difinoj plej akceptitaj de la RAE, "liberpensuloj estas homoj kiuj subtenas ke pozicioj koncerne la veron devus esti formitaj surbaze de logiko, racio kaj empirio, anstataŭe de tradicio, revelacio aŭ iu dogmo precipe. "Ĝu juĝo tiel konstituita devas esti nomita liberpensulo, kaj tiuj, kiuj ĝin formulas, liberpensuloj, homoj, kiuj konsistigas siajn opiniojn kaj certecojn pri senpartia analizo de la faktoj, estante posedantoj de siaj propraj decidoj, sendepende de la dogma altrudo de iu institucio, religio, tradicio, politika tendenco aŭ ajna aktivulo kiu celas trudi sian ideologian vidpunkton aŭ filozofian mondkoncepton." "Ĝuste pro ĉi tiu malakcepto de dogmo, ke inter liberpensuloj ni trovas ateistojn, agnostikulojn, deistojn, raciistojn kaj libervolitojn."

Fernando Savater komentis, ke "en la sekulara socio, religiaj kredoj estas akceptitaj laŭ la rajto de tiuj, kiuj ilin supozas, sed ne laŭ devo, kiun oni povas trudi al iu ajn. Do necesas sekularigita kaj tolerema dispozicio de la religio, nekongrua kun la fundamentisma vizio, kiu tendencas konverti siajn dogmojn en sociajn obligaciojn por aliaj aŭ por ĉiuj. La sama validas por aliaj formoj de komunuma kulturo, eĉ se ili ne estas strikte religiaj."

La GLMU-Konstitucio establas en sia arto. 1-a. kiu estas iniciata, universala, humanisma kaj kultura institucio, kiu, surbaze de la principoj de amo al homaro kaj vero, laboras por la morala kaj materia progreso de ĉiuj homoj, kiujn ĝi esperas kunigi per la solidareca ligo. En laŭ vorta c) ĝi establas: libera penso, sen antaŭjuĝo al iu ajn ideo, por montri, ke estas la homa rezonado, kiu devas regi la sortojn de la mondo.

En Titolo III, celoj de la GLMU, ĝi reasertas en sia arto. 15. Kiel ĉi efaj celoj A) tendencas altigi la moralan kaj intelektan nivelon de homo, rekonante liberecon de penso kiel la plej altvaloran valoron. B) strebi por ke paco, frateco kaj fido regu inter nacioj. C) klopodi por ke la landa institucio baziĝu sur demokratiaj respublikaj principoj. D) antaŭ enigi liberecon de konscio kaj ideologian, religian kaj politikan toleremon, pledante la malrespekton de ĉiuj konfesiaj aŭ dogmaj konsideroj en la konduto de publikaj aferoj. E) sponsori kaj promocii laikan kaj liberal-demokratian edukadon.

Tiuj ĉi respublikaj kaj laikaj demokratiaj principoj estas profunde enradikiĝintaj en la civitano de nia lando, kiujn oni ne perdu de vido antaŭ kreskantaj fundamentismaj devioj.

Kiel diris la VGM de la GLMU, José Garchitorena, "multfoje okazas, ke la plej facile perdi estas tio, kion ni kredas aŭ sentas sin certaj, ĝi okazas kun aferoj, sed pli ofte okazas kun ideoj. Ni estas tiel certaj, ke ili estas komprenataj kaj kunhavataj de ĉiuj, ke ni ĉi estas reliefigi iliajn virtojn, ilian oportunecon kaj ilian neceson, kaj ĉi eĉ ni ĉi estas enprofundiĝi en ilian signifon kaj sencon" ("Revuo Telescopio", 7.2.2017).

Tia estas la koincido, kiu regas super ĉi tiuj principoj en nia lando, ke ni mencias, ekzemple, du prestiĝajn opiniojn (unu konfesian, kaj la alian agnostikan) motivitaj de eventoj aperintaj en la kadro de la balotprocezo kiu estas okazanta ĉi-jare de nia lando.

Monsinjoro Sturla, Ĉefepiskopo de Montevideo kaj Kardinalo de la Katolika Eklezio diris: "Miksi Dion en politikan opcion ne estas bona", kaj aldonis "Laika, plurala kaj demokratia Urugvajo estas bona por ĉiuj." Li substrekis "ke ĉi iu persono, surbaze de siaj moralaj kaj religiaj konvinkoj, agas laŭ e." "Kvankam la linio povas ŝajni subtila, miksi Dion rekte en certan politikan opcion aŭ religion subtenantan certan partion ne estas bona." La Ĉefepiskopo defendis, ke la Katolika Eklezio esprimas sian opinion "kun tuta respekto kiel aganto en la socio, en la malsamaj aspektoj, kiuj konsistigas la vivon de homoj, kaj ĉi eĉ pri la homa digno" (Semnario "Búsqueda" januaro 2019).

Siaflanke, la dufoja prezidento de Urugvajo, D-ro Julio María Sanguinetti, deklaris, ke "alvokoj al Dio ne estu en politiko". Li asertis, ke la Ministro pri Edukado kaj Kulturo eraris kiam ŝi diris, ke "evangelistoj estas plago", ĉar ĝi estas "kredo kiel iu ajn alia", aldonante, ke tiuj deputitoj, kiuj voĉdonos "laŭ la leĝo de Dio". La antaŭa prezidanto citis la Ĉefepiskopon - kun kiu li malkonsentis tiom da fojoj - dirante ke li konsentas kun siaj deklaroj de "ne miksi Dion rekte kun certa politika opcio", kaj konkludis ke "alvokoj al Dio ne devus esti en politiko." (La Diaria, 14.1.2019).

Konkludo: Por ĉi io ĉi supre, laŭ nia opinio, la konstitucio de internacia organizo de liberpensuloj ne estas konsiderata necesa.

La devo trudas al ni liberpensuloj lukton, same aktivan kaj konstantan kiel granda kaj alta estas nia celo de progreso, konstruita sur la idealoj de libereco, egaleco kaj frateco, en la kadro de demokratia, respublikana kaj laika socio.

EUGENIO GINI "La rajto al aborto kaj konscienca obĵeto."

"Respekti religian liberecon ne signifas doni al malgranda nombro da religiestroj senliman licencon por eternigi homan mizeron, malhelpi individuan liberecon kaj manovri kun la leĝo" (Martha Nussbaum).

Kiel rezulto de la "FAL" verdikto de marto 2012 de la Supera Kortumo de Justeco de la Argentina Nacio, estis konstatite, ke neniel la interrompo de gravedeco farita de kvalifikita kuracisto laŭ peto de seksperfortita virino estis punita sub hejma juro, sendepende de la mensa sano-stato de la paciento, kaj sendepende de aferoj de sanrisko, aŭ kazoj

kiel ekzemple feta anencefalio, kiu jam estis kovrita per la "Tanus" verdikto de la 11-an de januaro 2001, ankaŭ indikante en menciita "FAL" verdikto ke antaŭ a juĝa rajtigo ne estis necesa kaj la malsamaj jurisdikcioj estis instigitaj dikti protokolojn kiuj permesus ĉ eesti. al ĉ i tiu tipo de kazoj de aborto en kazoj de seksa misuzo.

Tamen, tiu sama verdikto de la Kortumo en la kazo "FAL" lasis breĉ on malfermita por nei la aliron de virinoj al nepuninda aborto ĉ ar (ekster la temo diskutata), ĝi asertis la rajton de kuracistoj rifuzi fari aborton de konscienco kondiĉ e ke tio ne implicas prokrastojn, prokrastojn aŭ malhelpon al la abortigo, inter aliaj aferoj kiel la graveco de la objĉ eto en ĉ iu kazo.

Nun, donita la enorma kultura pezo kaj granda publika influo de tradicia religia potenco en Latin-Ameriko kaj aliaj regionoj de la mondo, kaj ke multaj el tiuj religiaj linioj, kiel p. ekz. La romkatolika religio aŭ evangeliaj kultoj estas tradicie kontraŭ la praktikado de aborto (ĉ ar ili egaligas la feton kun homa vivo kaj tial konsideras la libervolan ĉ esigon de gravedeco supozata murdo de supozeble senkulpa "personeto"), estas klare ke en la kazo de gravedaj homoj kun limigitaj rimedoj, kiuj ne povas pagi privatan aborton el sia propra poŝ o, konsciencia objĉ eto de publika sano povas simple signifi la senigon de tiu rajto se pro diversaj kialoj, la gravedulino ne havas aliajn manierojn por atingi aborton en la praktiko.

Kiam oni parolas pri konsciencia objĉ eto, oni parolas pri la jura aparato, kiu permesas kaj pravigas la nerespekton de jura devo bazita sur profundaj etikaj aŭ moralaj kialoj de la kontraŭ ulo Kiel diras juristo Marcelo Alegre, ĝi estas la rajto ne esti devigita fari agojn kiuj kontraŭ diras tre profundajn etikajn aŭ religiajn konvinkojn de la objĉ etanta individuo.

Konscia objĉ eto naskiĝis kiel jura ŝ ildo por defendi individuojn aŭ minoritatajn ideologiajn grupojn de la postuloj de Ŝtatoj kaj plimulto, kiuj klopodis devigi ilin kondukti absolute kontraŭ e al siaj personaj kredoj, tio estas, ĝi estis instrumento destinita por defendi malfortan partion kaj en malavantaĝo kontraŭ supera politika aŭ socia potenco, kaj hodiaŭ trovas sian juran fundamenton en la libereco de religio, konscienco kaj ideologio enskribitaj en la diversaj modernaj konstitucioj kaj internaciaj interligoj pri homaj rajtoj, kiel la Universala Deklaracio de Homaj Rajtoj de 1948 kaj la Internacia Pakto pri Civilaj kaj Politikaj Rajtoj.

Nun, hegemoniaj elementoj de potenco, kiel konservativaj sociaj sektoroj kaj inter ili la religiaj hierarkioj de plimultaj tradiciaj konfesoj kaj iliaj laborgrupoj en la socia sfero, sukcesis alproprigi la lingvon de homaj rajtoj por efektivigi politikojn de neado de seksa kaj genera sano. rajtoj kiel ekzemple aliro al kontraŭ koncipaj informoj kaj rimedoj, al kontraŭ koncipaj operacioj kiel tubaj ligadoj, al seksa reasigno teknikoj, kaj al klinika aborto en kondiĉ o de alirebleco, sekureco kaj sano.

Tiel, la origina signifo de konsciencia objĉ eto por protekti socie vundeblajn kaj minoritatajn sektorojn estas distordita, por transformi ĝin en instrumenton por trudado de dogmaj kaj reakciaj ideologioj tradicie kontraŭ aj al la vastiĝo de seksaj kaj reproduktaj rajtoj kiuj kontraŭ diras iliajn diskursojn de altrudo de roloj kaj devoj. en la kampo de sekseco kaj do ĝia potenco super la loĝantaro.

Fronte al tio, ni havas la grupon de gravedulinoj (al kiu oni povas aldoni ankaŭ Trans-virojn, kiuj konservas la kapablon gravediĝi kaj plenumi), kiuj ofte povas trovi sin en duobla situacio de submetiĝo, ne nur pro la postulas sociajn kaj kulturajn kiuj ekzistas pri patrineco kiel sorto aŭ devo (kiu

transdonita per familia kaj medicina diskurso por provi malemigi ajnan diverĝan konduton), sed ankaŭ ĉar en kazoj de malriĉeco, ili ne havas la eblon pagi por libervola ĉe esigo de gravedeco al privata kuracisto en privata kliniko, sed prefere ke ilia nur ebleco estas recurri al la Publika Sano-Sistemo (eĉ private administrita, kiel estas la sindikata socia laboro sistemo en Argentino), kiu lasas ilin al merced de la sanpersonaro aŭ la hospitalo aŭ sansistemo burokratio volas atenti vian peton .

Ni povas debati ĉu sanpersonaro (kuracistoj, flegistinoj, anesteziistoj, ktp.) kiuj laboras private aŭ en privataj centroj povas rifuzi ĉe eesti al petoj pri abortoj kontemplitaj de leĝo sub argumentoj de konscienca obĵeto se la gravedulino havas aliajn eblojn ne reprezentas malhelpon, malhelpon aŭ nenecesan prokraston en kontentigo de via rajto.

Tamen, en la kazo de telefonistoj de la Publika Sano-Sistemo, ĉi tiu rifuzo, preter la fakto, ke ili estas protektitaj per argumento de konscienca obĵeto, la vero estas, ke se ĝi okazas en la kazo de graveda virino en situacio de malriĉeco aŭ kiu ial se pro alia kialo ŝi ne povas iri aliloken (ekzemple, se ne ekzistas alia medicina centro aŭ alia profesiulo alirebla ĝustatempe), tiu neado klare malhelpas, prokrastas aŭ grave influas la petanton. ĝuste.

Tio estas, en ĉi tiuj kazoj de vundebla graveda loĝantaro kiu ne povas iri al alia kanalo (precipe kazoj de ekonomia malhelpo kiu malhelpas aliron al la privata sansistemo, kiuj estas malĝoja realaĵo en granda parto de la ina loĝantaro de landoj en evoluvojoj sed ankaŭ en multaj poŝtoj de loĝantaro en la tiel nomata Unua Mondo), la rifuzo de la publika sano-personaro fari laŭ leĝan aborton en alireblaj kaj sekuraj kondiĉoj kiam ili ne havas la konkretan eblecon aliri aliajn eblojn sen prokrastoj aŭ aldonaj kostoj estas ĝuste la same kiel nei al ili tiun rajton.

Tiel, sub la preteksto defendi la moralan integrecon de la kontraŭulo, kio finfine estas farita, devigas ŝin konformiĝi al ŝia vivoplano kaj influi ŝiajn seksajn, reproduktajn kaj eĉ sanajn rajtojn pro aro da fremdaj kredoj (la kontraŭado. dungitaro); kio estas la sama kiel trudi la vivplanon kaj kredojn de la kontraŭulo.

Pri tio ni estu tre klaraj: ni ne parolas pri la paradigma kazo de ĉiopova Ŝtato kontraŭ senhelpa individua kontraŭulo, kiu postulas la helpon de la jura sistemo por defendi siajn idealojn kaj sian apartan vivplanon.

Ni, male, parolas pri graveda transvirino aŭ viro en situacio de plifortigita vundebleco (pro virino, pro seksa malplimulto, ĉar ŝi estas malriĉa, ĉar ŝi ne havas aliajn ekvivalentajn rapidajn rimedojn, ĉar ŝi loĝas en kunteksto, kie la Publika Sano-Sistemo elektita estas la sola, kiu povas aliri ktp.), kompare kun iu kiu, pro sia pozicio kiel posedanto de "medicina scio", lia rolo kiel Sanaganto aŭ sia situacio kiel decidanto ene de la Publika Sano-Sistemo, ekzercas ne nur simbolan povon, sed male tre realan super la gravedulino, ĉar per sia rifuzo li havas la povon frustri la atendojn de la gravedulino, aŭ kio estas la sama, uzu lian potencon por frustri ŝiajn rajtojn por esti "malĝusta", "malmorala" aŭ "peka" en la okuloj de la kontraŭulo.

Tiusence, ni memoru, ke ni ne parolas pri minoritataj etikaj pozicioj, kiujn oni devas defendi kontraŭ politika aŭ socia potenco malamika al la privata ekzercado de siaj kredoj, kiel historie la kvakeroj, atestantoj de Jehovo, pacifistoj aŭ multaj aliaj. Ni parolas pri membroj de konservativaj fortoj kun longa institucia ĉeesto, aŭ kun pli lastatempa ĉeesto sed en vigla ekspansio (kiel la Romkatolika Eklezio kaj la evangeliaj eklezioj respektive en la ibera kaj iberamerika mondo kaj ĝi okazas alimaniere. aŭ kun aliaj kultoj en aliaj partoj de la mondo).

Multaj el tiuj tre organizitaj fortoj sukcesis rearmi sin post periodo de perdo de socia potenco, kaj provis kontraŭ i ŝ anĝojn celantajn pli grandan realan egalecon de ŝ ancoj kaj aliro al rajtoj en vundeblaj populacioj kiel virinoj, seksaj malplimulto, etnaj kaj religiaj minoritatoj per organizitaj kaj interligitaj transnaciaj movadoj.

Inter ili estas menciindaj la movado #ConMisHijosNoTeMetas kaj la oranĝa buso kontraŭ la supozata genra ideologio, kiuj ĉ eestis en diversaj hispanlingvaj landoj kun la samaj sloganoj, paroladoj kaj eĉ emblemoj kiel la temo de Edukado ekestis en ĉ iu nacio Laika kaj Scienca, la opozicio kampanjoj al la leĝigo de sekura, laŭ leĝa kaj libera aborto (en Argentino, la memdeklarita movado

“Ni savu ambaŭ vivojn”), la sistemaj kampanjoj por senlegitimigi la feminisman movadon, la senlegitimajn diskursojn de la luktoj kaj atingoj de la kolektivo LGTTBIQ, ktp..

Por atingi tion, tiuj fortoj estis kaj daŭ re uzas la lingvon de rajtoj kaj individua libereco kaj la batalo kontraŭ altrudo kaj subpremo kiel strategion por ĝuste limigi rajtojn aŭ malhelpi ilian rekonon kaj/aŭ ekzerci, ĉ i-kaze la rajton al sekura, leĝa kaj alirebla aborto al la tuta loĝantaro, inkluzive (kaj ĉ efe) al homoj sen rimedoj, tio estas, por trudi sian ideologion kaj subpremi rajtojn en sia nomo.

Tiel, obĵ eto en la nomo de kredsistemo, kiu celas limigi rajtojn kaj malobservi loĝantaron kiu jam estas en malsuperaj kondiĉoj, ne povas havi protekton en la publika sano-sfero en Ŝtato de Socia kaj Konstitucia Juro bazita sur respekto al la digno de homoj, la supera valoro de homaj rajtoj, kaj kiu estas engaĝita al egalecaj politikoj kiuj permesas aliron kaj efikan ĝuadon de rajtoj en aŭ tentika reala egaleco de ŝ ancoj bazita sur sana sekulara humanismo kun adogma kaj scienca bazo.

Ĝ-supre, precipe ĉ ar, kvankam en la privata sfero la plej larĝa libereco de konscio, kiu ne damaĝas la rajtojn de triaj aŭ publika sekureco estas estiminda, en la kampo de la Publika Sano-Sistemo, sanaj kaj/aŭ burokrataj profesiuloj kaj agentejoj en kiuj ili funkcias (eĉ tiuj private administritaj), ne plu agas kiel privataj individuoj kun siaj gustoj kaj kredoj, sed kiel publikaj Sanaj funkciigistoj kaj tial iliaj agoj esprimas la volon de la Ŝtato en fiksado de sanpolitiko.

Tiusence, se ili ne plu agas kiel privataj individuoj sed kiel agentoj de la Ŝtato en la efektivigo de koncerna sanpolitiko en la kadro de la Publika Sano, estas tiu politiko kiu devas gvidi iliajn agojn, kiu inkluzivas la plenan efektivigon de la jura politiko. aborto en sekuraj kondiĉoj kaj alĝustigitaj al la artaj reguloj, kiam la peto taŭ gas pro plenumo de la koncernaj reguloj.

Ne validas tiam, ke ili uzas senkulpigojn por malobservi tiun saman politikon kiam tio signifas konfrontiĝon kun siaj kredoj kiel apartaj individuoj, ĝuste ĉ ar ili ne agas en rolo kiel tia kaj tial tiuj kredoj kiel privataj ne havas kialon por ekzisti en sia. agi kiel publikaj oficistoj en la kampo de Sano. La nura ebla eliro, kiu restus por ili ne partopreni persone, estas garanti, ke ekzistas iu, kiu faras tion sen la plej eta prokrasto kaj aktivigi la rimedojn por sendi la kazon, per kiuj ili restas devigataj certigi la profiton, eĉ se nerekte sub puno de fali en nerespekto de la devoj de publikaj funkciuloj kaj, se ekzistas risko por la graveda persono, eĉ malsukceso provizi helpon aŭ forlaso de la persono inter aliaj eblaj kazoj laŭ la leĝo de ĉ iu loko.

Resume, mi komprenas, ke, en ĉ i tiuj kazoj kaj aliaj similaj de rajtoj kaj praktikoj ligitaj al seksa kaj reprodukta sano, urĝas preni pozicion, fari alvokojn kaj fari paŝojn, por ke la konscienca obĵ eto, nek individua nek institucia, ne estu. jure akceptebla en la kampo de Publika Sano kiam ajn tio povas implici la plej malgrandan prokraston aŭ afekcion de la

alio al la libervola interrompo de gravedeco aŭ alia praktiko rilata al seksa kaj reprodukta sano kaj tiel certigi en ĉi tiu sfero la validecon de la Juĝs tato el sekulara, liberpensa, humanisma pozicio, kaj engaĝita al homaj rajtoj kaj ilia efika ĝuado.

GLENN SORIA ECHEVERRÍ A - ANGEL ENRIQUE ARIAS BARRIGA

"Libereco ĉe la krepusko de la 21-a jarcento"

"Super ĉe iuj aliaj liberecoj, donu al mi liberecon scii, krei, esprimi kaj libere diskuti laŭ mia konscienco." John Milton

"Libereco estas la rajto diri al homoj tion, kion ili ne volas aŭ di." George Orwell

La foresto de serioza debato pri la ekzistantaj konceptoj de libereco en la lumo de la nunaj tempoj, konsiderante la lokon kaj realecon en kiuj ni vivas, ne permesis al ni esti klaraj pri ĝia amplekso kaj signifo. Ne estas dubo, ke la koncepta valoro de tiu ĉi vorto estu analizita, studita kaj komentita, kun la plej penetra ekzamenado.

La ideo de individua libereco estas potenca kaj alloga koncepto en si mem. En socio tiel kompleksa kiel la nia, la signifo de libereco fariĝas io tiel kontraŭ dira kaj streĉa, fariĝante mistero same kiel problemo, sed ankaŭ fino kaj idealo samtempe.

Libereco estas ofte konsiderata la plej baza el homaj rajtoj: idealo por kiu valoras batali kaj, se necese, eĉ morti. La granda valoro atribuita al libereco estas indika de la multnombraj kaj amaraj bataloj, kiuj estis batalitaj por atingi ĝin: kontraŭ la eklezioj, kiuj volis mortigi por defendi siajn ortodoksojn; kontraŭ la absoluta potenco de monarkoj; kontraŭ la subpremo de virinoj kaj politikaj disidentoj; kontraŭ sklaveco, antaŭ juĝo, nescio kaj mil aliaj aferoj. Oni povus ankaŭ diri, ke libereco estas rajto propra al la homa naturo, kaj kiu donas al la homoj la povon agi laŭ la diktaĵoj de sia konscienco, por kiu ili estas la posedanto kaj respondeca por siaj agoj.

Libereco okazas unue en la unuapersona singularo, sed estas nur konservita en la tripersona pluralo. Mia libereco estas mi, plus ni, plus vi, plus ili. La streĉiĝoj, kiuj estas tiel starigitaj inter mia libera memo kaj la mondo de aliulo, povas esti konfliktaj, sed ili estas ĉi iam kreaĵoj, en la senco ke, libereco estante antaŭ ĉi io mia ebleco, ĝi estas nur vere libera kiam ĝi estas ebleco, ankaŭ, de aliaj. Libereco estas moviĝi, ne sen konflikto, inter la persono kaj la mondo, inter la memo kaj aliaj.

Tiel, homoj loĝas en la mondo, sed loĝi ne estas la sama kiel esti inkluzivita en la mondon; Por ni homoj, la mondo ne estas simple la tuta reto de efikoj kaj kaŭzoj, sed la areno plena de signifoj en kiuj ni agas. Vivi en la mondo estas agi en la mondo; kaj agi en la mondo ne estas nur esti en la mondo, nek moviĝi tra la mondo, nek reagi al la stimuloj de la mondo. Ni homoj ne nur respondas al la mondo, kiun ni loĝas, sed ankaŭ ni elpensas kaj transformas ĝin en maniero ne antaŭ vidita de iu ajn socia, ekonomia, kultura aŭ genetica gvidlinio. Nia specio ne estas fermita de ia ajn determinismo, sed prefere restas malfermita kaj senĉese kreante sin. Tiu ĉi ebleco fari aŭ ne fari, diri jes aŭ ne, de iuj agoj, kiuj dependas de mi, estas tio, kion ni povas nomi libereco. Kaj kompreneble, alveninte al libereco, ni ne solvis ĉiujn niajn problemojn, sed ni renkontas eĉ pli malfacilajn demandojn. Komence, ni povas suspekti, ke libereco povas esti

simple iluzio, kiun mi havas, pri miaj realaj eblecoj esti kaj agi en la mondo.

La libereco agi, la libereco voli, la libereco esti, la libereco krei kaj ĝiaj maloj, tio estas, ne agi, ne voli, ne esti, ne krei. Ĝi estas senfina vertigo ĉar mi ankaŭ povus deziri tion, kion mi ne volas, tial Arthur Schopenhauer, en la 19-a jarcento, neis la ekziston de libereco, ĉar li diris, ke ĝi estas aro de senfinaj deziroj.

Laŭ Hegel "la homo ne estas tia, kio li estas, kaj li estas tio, kio li ne estas." Ĝi tiu ŝajna langorompilo povas esti racie klarigita: homoj ne estas io antaŭe e donita unufoje por ĉiam, io antaŭ programata, eĉ ne tiu io, kiun ĉi el ni celas establi kiel nian veran identecon - nia profesio, nia nacieco, nia religio. se ni havas ĝin-, ktp., sed prefere ni estas tio, kio ni ne estas, kio ni ankoraŭ ne estas, aŭ kio ni sopiras esti, nia kapablo konstante inventi nin, transpasi niajn limojn, la kapablo nei tion, kion ni havas. antaŭe e estis. Por Sartre, la homo estas nenio krom la konstanta emo elekti kaj revoki tion, kion li volas iĝi. Nenio determinas nin esti tia aŭ alia afero, nek de ekstere nek de ene de ni mem. Kvankam ni kelkfoje provas rifuĝi en tio, kion ni elektis esti, kvazaŭ ĝi konsistigus neripareblan destinton, la vero estas, ke ni ĉiam estas malfermitaj al transformiĝo aŭ ŝanĝi, se necese, la saman vojon. Se ni ne ŝanĝiĝas, tio ne estas ĉar ni devas elekti kiel ni elektas, kaj esti kiaj ni estas, sed ĉar ni volas esti tia aŭ tia kaj ne alia. La sola afero, kiun homoj ne povas elekti, estas inter esti liberaj aŭ ne. Ni estas kondamnitaj esti liberaj, kiel ajn paradoksa povas soni ĉi tiu Sartreana formulo, ĉar libereco estas tio, kio difinas nin kiel homoj. Sed la determinoj, kiuj venas el nia historia, socia, ekonomia, kultura situacio kaj la obstakloj, kiujn la realo kontraŭstaras al niaj projektoj?

Laŭ John Locke, kies laboro inspiris la Fondintajn Patrojn de Usono, garantii liberecon estas la finfina pravigo de la laŭ leĝa konstitucio de Ŝtato: "La fino de leĝo ne estas abolicii aŭ limigi, sed konservi kaj pliiigi liberecon." . La libereco teni la politikajn kaj religiajn opiniojn, kiujn oni volas, esprimi tiajn opiniojn sen timo aŭ malhelpo, decidi mem, kie kaj kiel vivi sian vivon: tiaj estas la rekompencoj de la libereco.

Libereco - skribas Hobbes - "estas nenio alia ol la foresto de ĉi tiu malhelpo, kiu kontraŭstaras movadon", tiusence mi havas agadliberecon, kiam nenio kaj neniu malhelpas min agi. Ĝi tiu libereco neniam estas absoluta (ĉi iam estas obstakloj), ĉar neniu civitano povas, en iu ŝtato, fari ĉion, kion li volas, aliaj kaj la leĝoj konsistigas obstaklojn, kiujn li povas eviti nur per la pagado de la sekvoj. Tial, por aludi al tiu ĉi libereco, ni parolas pri libereco en la politika senco, ĉar la Ŝtato estas la unua forto, kiu limigas kaj, sendube, la sola kapabla ĝin garantii. La leĝo permesas al ni akordigi la liberecojn de unu kaj la alia, prefere ol alfronti ilin. Kie ne ekzistas leĝo, Locke atentigis, ankaŭ ne ekzistas libereco. Ĉar libereco konsistas el ne suferi perforton de alia, kio ne povus okazi kie ne ekzistas leĝo. Ke la Ŝtato limigas la liberecon, sendube, sed ĝi ankaŭ limigas tiun de aliaj, ĉi tiu estas la sola, kiu permesas ekzisti la via. Sen leĝoj, ekzistus nenio krom perforto kaj timo. Sed mi demandas, ĉu ni vere liberaj deziri tion, kion ni volas?

El filozofia vidpunkto, estas la plej problema senco, kaj la plej interesa, komprenante, krome, ke libera volo estas la kapablo determini sin, sen esti determinita de io ajn. Nun imagu homon, kiu havas liberecon, sed malhavas riĉecon, edukadon aŭ aliajn rimedojn por efektiviĝi ĝin. Ĉu tia homo estas tute libera? Ĉu vi povas libere elekti viajn opiniojn, viajn dezirojn, viajn timojn, viajn esperojn? Jen la libereco de spirito aŭ racio, kiu permesas krei, ĝi estas la libereco de la vero aŭ de la vero kiel libereco, sed fronte al ĉi tiu kriterio, Markso diris, ke mizeruloj ne estas liberaj, kaj li kreis la koncepton de libereco. kiel konscio pri la bezono, tiam ni estas pli-malpli liberaj esti, agi, voli kaj scii.

La efektiviĝo kaj defendo de libereco malofte iras glate. Usono, kiu nomas sin la portanto de la torĉo de libereco, estis makulita de

leĝigita sklaveco, plilongigita dum preskaŭ jarcento post akirado de sendependeco, kaj kies neformala praktiko daŭris en la 20-a jarcenton. En Francio, alia granda bastiono de libereco, la "serena kaj benita libereco" kiu estis proklamita en ĝi urnalo post la falo de la Bastille en 1789, estis transformita en la daŭro de kvar jaroj, en la Regado de Teruro de Robespierre, en kiun ĉiu politika opozicio estis disbatita, kaj proksimume 17,000 ŝajnaj kontraŭrevoluciuloj estis gilotinitaj.

En septembro 2001, post la atakoj de la 11-a de septembro, prezidanto Bush deklaris militon kontraŭ terorismo, kiu laŭ supoze enkondukis epokon de libereco kaj sekureco. Sed prefere tempo de teruro estis deĉenigita en kiu, sen iu ajn formo de juĝo, la supozataj malamikoj estis kaptitaj ie ajn en la mondo, estante mistraktataj, torturitaj, malliberigitaj kaj iliaj civilaj liberecoj kaj homaj rajtoj malrespektataj.

La ŝtato devus tiam permesi al la individuoj agi kiel ili volas, kondiĉe ke ili ne damaĝas la interesojn de aliaj kaj deca por civitanoj. Sed bedaŭrinde, la ŝtato ne ŝatas liberecon, kaj ili bonege sukcesas enhavi ĝin, redukti ĝin, limigi aŭ limigi ĝin al la maksimumo. La socio ne interesiĝas pri la libereco, ĉar ĝi ne naskas ordon, socian koherecon, profitan grupiĝon, sed prefere la fragmentiĝon de agadoj, individuigon kaj socian atomigon. En tiu ĉi senco, la libereco kaŭzas timon kaj maltrankvilon: ĝi maltrankviligas la individuon, kiun li trovas sin sola antaŭ si, hezitante antaŭ la ebleco elekti kaj sperti la pezon de respondeco; sed same ĝenas la socion, kiu preferas senkritikajn karakterojn, integritajn en la projekton atribuitan al ĉiu, prefere ol multon da pecoj faritaj de etaj grupoj de individuoj. La libera uzado de nia tempo, de nia korpo, de nia vivo, estigas pli grandan angoron ol, se ni limiĝas al obeado de la instancoj kiuj generas docilecon, tio estas, la familion, lernejon, laboron kaj aliajn pretekstojn por fini liberecon favore de la sekureco, kiun la socio proponas: profesio, statuso, socia videbleco, agnosko bazita sur mono, ktp. Tial la homoj, por eviti la angoron de sencela libereco, tiom ofte preferas sin ĝeti en la brakojn de sociaj maŝinoj, kiuj finas ilin engluti, dispremi, digesti kaj poste forpeli.

Ekde la plej frua aĝo, la lernejo zorgas pri ni, por igi nin rezigni nian plej sovaĝan liberecon, kaj igi nin preferi tiun difinitan de la leĝo. La korpo kaj la spirito estas formitaj, fabrikitaj. Oni instigas manieron vidi la mondon, koncentriĝi pri reala, pensi pri aferoj. Ĉio estas normaligita, monitorita, kontrolita kaj sankciita. Ni devas esti viditaj ĉie. Ĝi estas la principo de la panoptiko, teknologio permesas ĉiaman videblecon de niaj movadoj kaj pozicioj. Individua libereco malaperas kun la regado de spaco, dum administrado regas nian tempon. Ĉiun momenton ni ŝajnas esti bona lernejo, bona civitano, bona laboristo, bona oficisto, sed kiu establas aŭ difinas kio aŭ kiu estas bona se ne la sistemo mem kaj ĝiaj ilaroj de potenco. Libereco, por kio...? Nu, antaŭ ĉio, malliberigi la multoblajn eblecojn de pura libereco, devigi homojn trapasi la okulon de la kudrilo de la socia disciplino, kun la nekonfesita celo estingi la enormajn potencialojn de malordo kaj malobeo, enhavitaj en libereco senlima.

Oni diras tiam, ke la prezo de libereco estas eterna viglado. Hodiaŭ, estas la civitanoj mem kiuj fariĝis objektoj de kontinua gvato, kaj sekurecaj agentejoj uzas ĉiam pli kompleksajn teknologiojn por monitori nin. Niaj movoj estas monitoritaj per satelitoj, virabeloj kaj miloj da sekurecaj fotiloj; niaj fizikaj kaj biometrikaj trajtoj estas analizitaj; niaj komputilaj datumoj estas malplenigitaj kaj katalogitaj; niaj telefonvokoj estas rutine frapetataj; niaj retpoŝtoj skanitaj. Estas naskiĝanta gvata industrio. Certe, Granda Frato

kaŝas, kaj jen kiel ni havas, aŭ kredas, ke ni havas liberecon de konscienco, de esprimo, de informado, de opinio, de asembleo, de organizo, de asocio, de manifestacio, de transito, de dungado, elekto sekson, profesion. kaj eĉ la laboron, kiun ni volas kaj meritas. Sed, krome, ni konsentos, ke ekzistas ankaŭ la libereco ekspluati, akiri misproportiajn profitojn, ĉerpi sen ia ajn limo naturajn rimedojn el la internaj oĵoj mem de la tero, senbarigi, malebligi la uzadon de teknologiaj novigoj. kun publika celo, aŭ la disvolviĝo de medikamentoj estas uzataj de ĉiuj homoj, kio igas nin analizi ion nomatan ekonomia libereco.

El la retoriko de libereco, novliberalismo funkciis, ĉefe, kiel rimedo por maski praktikojn celantajn prizorgi, rekonstrui kaj restarigi la klaspovon ene de elito. La ideo de libereco, do, degeneras en nuran defendon de la libereco de komerco kaj de la merkato, kiu certigas liberecon por tiuj, kies enspezo, libertempo kaj sekureco ne bezonas pliigi kaj mizera libereco por la homoj, kiuj en li vane provas uzi siajn demokratiajn rajtojn, protekti sin kontraŭ la potenco de la bienposedantoj.

Karl Marx opiniis, ke malplena stomako ne taŭgas por libereco, kaj ke perforto estas la neevitebla akuaŝistino de la historio. Konsiderante tiujn pripensojn, novliberalismo (aŭ amasiĝo per senposedigo) ne povus ne esti konsiderata monumenta fiasko. Predanta kaj perforta sistemo, ĉar tiuj homoj, kiuj estas ekskluditaj aŭ forpelitaj el la merkatsistemo, estas konsiderataj grandega rezervo de estaĵoj, ŝajne foruzebaj, senigitaj je socia protekto kaj sociaj strukturoj de solidareco, kiuj povas atendi malmulte de novliberaligo, krom malriĉeco, malsato, malsano kaj malespero. Ilia nura espero estas grimpi kiel eble plej bone sur la merkataŝipon, ĉu kiel produktantoj de malgrandaj varoj, kiel vendistoj en la neformala ekonomio, aŭ kiel etaj predantoj, kiuj petegas, ŝtelas aŭ perforte akiras kelkajn panpecetojn de la tablo. Multaj partoprenas en la enorma kontraŭleĝa merkato de trafiko de drogoj, armiloj, virinoj, aŭ ajna alia kontraŭleĝa afero por kiu estas postulo.

Sekvo de tiu ĉi libereco, kiu "invadas nin" estas la enorma migrado, kiu el malprogresintaj kaj mizeraj landoj direktas sin al la "iluzioj" de tiu merkata libereco, kiun ili ne atingis en siaj patrujoj, multfoje pro la koloniistoj kaj predantoj mem estis nutritaj de la riĉeco de la koloniaj centroj.

Novliberalismo estas sensignifa retoriko, kaj praktiko, kiu detruas ĉiujn ligojn de socia solidareco, kaj kiu kaŝas sukcesan projekton favore al la reganta klaso Ĝi estas kulturo kiu devigas nin prirabi la naturon kaj konsumi senfine, por vivi kiel ĉiamaj lernantoj de merkato. dependeco kaj kapitala amasiĝo, anstataŭ esti imagivaj, iniciatemaj, esprimplenaj, kreaĵestaĵoj, plene ĝuantaj la liberecsferon, prefere ol ligitaj al la terura logiko kaj malplena intenseco de la merkataj ligoj.

Por esti liberaj, ni devas pridubi la bazojn mem sur kiuj baziĝas la potenco, decide alfrontante la superfortan ogron de la financa kapitalo, por krei minimumon de ekonomia justeco kaj batali por la konstruado de publikaj politikoj de egaleco, socia justeco, organizo, respekto de naturo, justa komerco, socia sekureco, ampleksa sano, kaj alfronti ekonomian kaj kulturen fremdiĝon, socian anomion, ekskludon, marĝenigon, misuzojn kontraŭ migrado kaj media degenero. Ni devas ekzerci kulturen reziston unue, kaj politikan reziston due.

GUILLERMO PÉREZ TRUZAS MIN. "Media edukado kiel strategia instrumento por venki la eksedziĝon inter la homaro kaj ĝia medio."

Enkonduko

Preter la interpretoj pri la nivelo de media katastrofo, kiun nia planedo spertas, la realo estas, ke nia maniero kompreni la mondon, kiel socion, ne havis kiel unu el siaj centraj aksoj la komprenon pri la bezono vivi en harmonio kun nia medio. La urĝeco de la situacio defias nin pripensi kaj ŝanĝi nian propran kulturon. Ĝi tiu procezo postulas tempon, prepari homojn kapablajn kompreni, analizi kaj pripensi mediajn aferojn kun forta etika trejnado, kiu ebligas al ili agi laŭe. Antaŭ ĉio, ĝi estas procezo, kiu aludas al nia vivmaniero kiel socio, amanto kaj konanto de naturaj sistemoj, respektema al la leĝoj kaj spirite kaj fizike sindevigata al la protekto de sia medio.

Difino de media edukado

Estas en tiu kunteksto ke Media Edukado (EE) aperas kiel "strategia instrumento", en du signifoj:

- Unue kiel instrumento por malhelpi median difekton. Atingi ekologian konscion en loĝantaroj estas nepre necesa kondiĉo por atingi estontajn ŝanĝojn en konduto kaj kutimoj, kiuj certigas tipon de socio kiu ofertas altan kvaliton de vivo por ĉiuj membroj.
- Due, kiel ilo por plifortigi la civitanan partoprenon en la media administrado, ĉar ĝi kontribuas al la civitanoj supozi respondecon kaj protagonistojn de la mediaj problemoj, kiuj tuŝas nin, rekonante iliajn rajtojn kaj devojn koncerne la median disvolviĝon de sia loko, kvartalo, komunumo, urbo, lando, planedo.

En Ĉilio, la leĝo deklaras ke Media Eduko "estas interfaka procezo kiu rekonas valorojn, evoluigas kapablojn kaj sintenojn por harmonia konekzistado inter homoj, ilia kulturo kaj ilia ĉirkaŭa biofizika medio." Ĝi tiu difino indikas ŝlosilajn dimensiojn kiuj gvidas agadon:

- a. Temas pri konstanta procezo, kiu ne elĉerpiĝas en specifa agado kaj kiu devas esti enkorpigita en la administrajn kaj fundamente kursajn mastrumajn instrumentojn.
- b. Ĝi asertas, ke la fenomeno pri kiu edukado estas instruata estas interfaka kaj, tial, ĝi estas procezo kiu postulas kaj akceptas diversajn perspektivojn kaj scion kiuj devas interagi unu kun la alia, prefere ol resti kiel akvoretistaj kupeoj.
- c. Ĝi ankaŭ rekonas, ke necesas enkorpigi sennombrajn kognajn kaj teknikajn ilojn kaj kapablojn, kaj ankaŭ esti malfermita al novaj scioj. En ĉi tiuj terminoj, ĝi levas la bezonon klarigi konceptojn kiuj gvidas komunan interpretan bazon.
- d. La formado de valoroj kaj la disvolviĝo de kapabloj kaj sintenoj permesas al ni pensi pri movi, kiel socio, preter media reguligo al vera mediprotektado, kiu implicas kulturan ŝanĝon.

Nuna kunteksto de Media Edukado kaj la formado de Media Civitaneco

La traktado donita al Media Edukado estas dum preskaŭ 40 jaroj tiu de ia "aldonita" al kiu enkorpiĝis familinomoj kiel edukado por daŭripovo, media edukado por daŭripova evoluo inter aliaj, sed ĉiam konsiderante ĝin kiel malĉefajn mastruman instrumenton preskaŭ kiel perfektan pretekston por blankigi malbonajn publikajn politikojn, en aferoj mediaj klopodoj, koncentrante siajn; klopodoj pri energiŝparado kaj reciklado-kampanjoj (malmulte la plej popularaj), kun malmulte da efiko sur la teritorio sed sen doni la ŝancon esprimi la veran signifon, kiun ĝi havas kiel instrumento de kulturaj kaj sociaj ŝanĝoj necesaj por alfronti la median krizon de ĉiuj aspektoj kaj dimensioj kiuj konsistigas la scion kreitan de homoj. Interesa ideo, kiu reflektas la antaŭan ideon, estas kiam ni parolas pri "malaltintensa civitaneco" difinita kiel tiuj agoj koncentritaj al malpli polemikaj aferoj, kiuj ne implicas ŝanĝojn en la esenco de evolustrategioj, sed prefere al sekundaraj aspektoj kiel: reciklado de la purigado de publikaj spacoj, tipa de kompania socia respondeco aŭ verdaj merkataj kampanjoj, sed kiuj ne kapablas respondi al la forto de mediaj konfliktoj kaj aktoroj (kolektivaj najbaroj

, asembleoj, sociaj retoj) kiuj batalas por plibonigi sian vivkvaliton (pri kio ili ankaŭ respondecas). Je ĉi tiu punkto ni proponas, ke Media Edukado konduku nin reipensu la ideon de civitaneco, profundigi kaj resignigi civitanajn praktikojn kiel mediajn). praktikoj kiuj kuraĝas al institucioj, por enskribiĝi kune en malfermaj spacoj de socia interpelado kaj interago kun aliaj agantoj

Media Edukado estas civitana edukado tiom kiom ĝi permesas al ni rekoni kiel kulturaj signifoj pri la medio estas konstruitaj kaj transdonitaj en kiuj la formado de specifaj sociaj subjektoj estas enskribita en la kadro de specifaj potenco-rilatoj.

Civitana partopreno ne signifas preni katalogon de receptoj kaj vidi kiujn oni uzas, sed prefere imagi novajn kaj konstantajn partoprenmekanismojn, plifortigi kolektivajn agojn precipe sur loka nivelo, plifortigi la kapablon agi laŭ la realo, ĉar tie estas produktata scio. kaj transdonita kiu densigas la socian ŝtofon

kaj kontribuu al la konstruado kaj ekzercado de civitaneco promociante, estigante kaj estigante ŝlosilajn civitanajn praktikojn por konstrui civitancon kaj ebligi kritikajn pensajn procezojn pri la medio (precipe tiu en kiu ili vivas kaj disvolviĝas), permesante kompreni la poziciojn kaj interesojn de la malsamaj sociaj agantoj, lernante preni decidojn kaj agi respondece, promociante okazojn de socia partopreno kaj lernspacojn, kiuj ebligas savi lokajn kaj praulajn konojn, taksu kaj respekti la alian kaj la alian (biofilio) ilian apartenon kaj defendon de publika spaco (. topofilio) . Alprenante rajtojn, sed ankaŭ devojn, solidareco estante la maniero rilati kaj tiel fariĝi vera media civitano.

Konkludo

Media Edukado estas "pedagogia praktiko" (ne nur komprenante tion kiel agadojn disvolvigitajn kadre de formala edukado: lernejoj, infanĝardenoj, universitatoj) sed en ĉiuj sociaj sferoj, kie la civila socio manifestas sin, precipe rilate al larĝa, informita kaj konkreta civitana partopreno en la teritorio, en formalaj kaj neformalaj spacoj de Edukado, antaŭ enigante daŭrigeblan kaj ekologieman ekonomion.

Media Edukado aspiras iri preter ajna imagebla evoluo, kiom ajn daŭrigebla aŭ daŭrigebla ĝi estas celita, ĉar ĝia klopodo devas esti multe pli profunda kaj pli engaĝita: eduki por ŝanĝi socion serĉante pli kaj pli bonajn kondiĉojn de fortikeco, egaleco kaj justeco. En la nunaj sociaj kondiĉoj (klimata ŝanĝo kaj ĝiaj sociaj kaj ekonomiaj efikoj) Media Edukado devas esti konceptita kiel eduka praktiko kun intensa civitana kaj politika enhavo, en etika kunteksto –

radikale malsamaj moralaj, kulturaj kaj strukturaj - kio antaŭsupozas paradigmoŝanĝon en la skalo de valoroj kaj en la regantaj vivstiloj en niaj socioj. En resumo, la EA devas serĉi:

- Socia ŝanĝo prefere ol la konservado de la nuna establita ordo (la manko de harmonio inter homoj kaj la resto de la biosfero estas neevitebla produkto de la ekzistanta sociekonomika modelo).
- La enhavo de la EA devas esti rimedo por promocii kulturon malsaman al la reganta. Tamen, ĉi tiuj devas esti konsideritaj malfermaj, relativaj kaj proceduraj kiel rezulto de demokrata intertraktado kaj diskuto.
- EA devas antaŭenigi radikalan ŝanĝon en la pensmaniero de homoj, trejni ilin por agado, prepari ilin por alfronti kompleksajn problemojn.
- La procezo de sciokonstruado devas esti socia kaj kolektiva. (Civita Ekologio)
- EA-agoj devas havi integritan, partoprenan kaj diversan naturon.
- Ĝi devas esti transversa kaj centra akso ĉeestanta en la ceteraj instrumentoj pri media administrado.

Por konkludi, Media Edukado estas fundamenta elemento en la serĉo de alternativo al la kultura homogeniĝo kiu estas ligita al ekonomia tutmondiĝo. Profunda ŝanĝo, kiu superas la kulturon de aspekto, de spektaklo kaj supraĵeco, de ekstrema individuismo, dependeco kaj manko de solidareco.

HERNÁN MORALES "Koncentriĝo de riĉeco kaj evolualternativoj por Ĉilio kaj Latin-Ameriko."

ENKONDUKO

La enormaj koncentriĝoj de riĉeco, kiuj ekzistas en certaj lokoj de la planedo, dum aliaj restas enŝlimigitaj en stagnado kaj subevoluo, estas grava aspekto de tutmondiĝo. Kio estas la teorio, kiu plej bone klarigas ĉi tiun fenomenon kaj, sekve, kia estas la strategio, kiu permesas pli grandan ekonomian kreskon kaj disvolviĝon? Ĉi tiuj estas demandoj nesolvitaj de ekonomia scienco.

Estas konsento ĉi irkaŭ la ideo, ke internacia komerco estas ŝlosilo por klarigi koncernajn fenomenojn, kiuj karakterizas la pli grandan aŭ malpli grandan sociekonomikan evoluon de lando, kiel dungado, salajroj, distribuo de enspezoj, inter aliaj. Tamen neniu el la ekzistantaj teorioj kontentige klarigas ĉi tiujn fenomenojn. Ĉi tiu deklaro estas precipe vera por la aliro kiu dominas la vastan plimulton de akademiularo bazita sur la doktrino de komparaj avantaĝoj.

KONCENTRIĜO DE RIĈETO JE LA PLANEDA NIVELO KAJ PRODUZAJ PRI
VIA ESTONA KONDUKO.

La riĉeco, kiun ni mezuras laŭ MEP en difinita jaro, donas al ni statikan mezuron, dum ĝiaj kreskorapidecoj kune kun la konduto de eksportaĵoj, precipe tiuj, kiuj ne estas intensaj en naturaj rimedoj, ĉi poste, X_m , helpas nin kompreni la koncentriĝan dinamikon.

El universo de ĉirkaŭ 300 "landoj", kiuj nutras la datumbazojn de la Monda Banko, ni desegnis specimenon kun datumoj de 2017 el 26 landoj enkorpiĝitaj en tri zonojn, kiujn ni nomas MEGA-3. Ĉi tiuj zonoj estas: NAM formita de Usono, Meksiko kaj Kanado; WEUR konsistigita de 19 membrolandoj de la Eŭropa Unio kaj NEAS konsistigita de Ĉinio, Japanio, Sud-Koreio kaj Honkonga RAE

La MEGA-3 koncentras 73% de la MEP de la mondo malgraŭ reprezentado de nur 34,1% de la populacio kaj 27,7% de la surfaco. La lasta kolumno, nomita TMS, rilatas al la merkata grandeco de la respektivaj areoj, koncepto al kiu ni plu-gvidiĝos poste. De la MEGA-3, la plej alta TMS, 2,971, egalrilatas al la NEAS-zono.

ZONOJ	A) MEP %	B) POPOLACIO %	C) SURFACATO %	D) TMS=A)*B)/C)
NAM	22 283,4	27,5	491,0	6,5 21,8 16,5 502 354,6
NEAS	18 982,3	23,5	1 572,0	20,9 10,0 7,6 2 971 515,4
WEUR	17 802,3	22,0	502,9	6,7 4,8 3,6 1 867 280,6
MEGA-3	59 068,0	73,0	2 565,9	34,1 36,6 27,7 4 139 156,6
ALIAJ	21.866,8	27,0	4.963,8	65,9 95,4 72,3 1.137.525,5
MONDO	80 934,8	100,0	7 529,7	100,0 132,0 100,0 4 615 508,3

MEP (miliardoj da nunaj usonaj dolaroj), POPOLACIO (milionoj), SURFACATO (milionoj da km²)

TMS: Smithian Merkata Grandeco = $A*B / C$

FONTO: propra ellaborado surbaze de la datumbazo de la Monda Banko

Por klarigi la dinamikon de koncentriĝo ni uzos pliajn ilojn. Ili estas: i) X_m , ii) proporcio de la X_m kun respekto al totalaj eksportaĵoj, ĉi poste, PEM (Proporcio de Produktado-Eksportoj), kaj iii) MEP-kreskaj indicoj. La evoluo de la X_m estas tre sentema indikilo al teknologia progreso pro la teknologio enkorpiĝita en tiaj specoj de varoj; tial la graveco kontroli ilin proksime.

En 2016, la MEGA-3 koncentris 78.9% de la monda totalo de X_m . La tempa agado de la MEGA-3 elmontras malsimilajn tendencojn. En la periodo 1985-2016, WEUR kaj NAM malpliigis sian partoprenon en la X_m de 51,9% al 34,7% kaj de 19,1% al 13,3%, respektive; NEAS, dume, pliigis ĝin de 21.6% al 30.9%.

Pri MEP-kreskaj indicoj, en la periodo 1963-2016, Ĉinio, nuntempe, la centro de la NEAS-zono kreskis averaĝe 9% ĉiujare; Ĉuj landoj, kiuj konsistigas la WEUR-zonon, kun la sola escepto de Turkio, kreskis malpli ol 4%, dum Usono, la centro de la NAM-zono, kreskis je 3%.

La kresko de MEP figurus kune kun la variadoj en la Ne estas malracie diri, ke Orienta Azio agas kiel nigra truoj, kiu sorbas kreskantan kvanton de la riĉeco kreita sur la planedo.

La evidenta demando, kiu ekestas, estas kial tia koncentriĝo okazas?

Por trovi la respondon, estas esence enkonduki paradigmon, kiu ebligas adekvatan analizon de tiu ĉi fenomeno. Estas malkonvene provi plene klarigi la evoluproblemojn de lando kun analizo limigita al ĝi. Specife, por kompreni ĉi tiun temon

Nia propono estas koncepti la planedon kiel Monda Ekonomia Sistema (WES) formita de serio de Centro-Periferiaj Sistemoj (SICEP-oj). La SEM ankaŭ enhavas unuaordajn aŭ primarajn SICEPojn, duaordajn aŭ sekundarajn SICEPojn, ktp.

Ni difinas SICEP kiel sistemon, en kiu ekzistas evoluanta, centra lando, kiu regas, ekonomie, politike, armee, kulture, inter aliaj aspektoj, subevoluitan periferion, konsistantan el unu aŭ pluraj landoj.

Koncentriĝo devas esti konceptita en sia esenco kiel mem-akumula procezo de interŝanĝo inter centro kaj periferio, en kiu la unua transiras al la dua Xm dum la lasta transiras al la unuaj agrikulturaj kaj/aŭ minindustriaj produktoj kaj fabrikoj intensivaj en naturaj rimedoj. . malalta enspezo elasteco. En ĉi tiu procezo de interŝanĝo inter ĉi tiuj du "ekonomioj", la evoluo de la unua estas propra al la subevoluo de la dua.

La SICEP-koncepto iras reen ĝis la naskiĝo de Ekonomiko mem, kaj povas esti konkludita el propono de la skota filozofo kaj ekonomiisto Adam Smith. Smith proponis ke la labordivido estas la fundamenta fonto de pliiĝoj en produktiveco, sed ke ĝi estas limigita per la etendo de la merkato. Fundamenta konkludo sekvas el tio: pliiĝo en la grandeco de la merkato permesas pli grandan labordividon. tiam pli granda produktiveco; Resume, pli granda kresko kaj disvolviĝo. Zorgo legado de Smith permesas al ni identigi la esencajn variablojn, kiuj difinas la grandecon de merkato; Ili estas: la MEP (aŭ MNP), la loĝantaro kaj la areo kovrita de la merkato; la unuaj du variabloj, rekte kaj la lasta, inverse. Ni nomas la merkatan grandon difinitan kaj kvantigitan tiamaniere Smithian Market Size, TMS El ĉi tiu propono ekestas virta cirklo aŭ memnura procezo de pli granda kresko, pli granda merkata etendo, pli granda labordivido kaj, sekve, pli alta produktiveco. Smith ankaŭ deklaris ke "Malgrandaj ekonomioj asignas la plej multajn el siaj resursoj al agrikulturo, dum grandaj ekonomioj specialiĝas pri industrio ĉar ĉi-lastaj apogas pli grandan gradon da labordivido."

Finfine, kion faras Smith, estas karakterizi SICEP, kiun ni jam difinis. Ni analizos nun du etendaĵojn kiuj eliras el la proponoj de Smith, proksime rilataj unu al la alia.

Rolo de naturaj rimedoj. Estas abunda empiria indico kiu montras ke tiuj landoj elmontras: i) pli grandan korupton, ii) pli malbonan distribuon de enspezo, iii) malpli politikan liberecon, iv) pli malaltan kvaliton de edukado, inter aliaj aspektoj, ol tiuj kiuj estas malpli dependaj de siaj naturresursoj. . Ĉiuj ĉi tiuj efikoj, kune, kontribuas al tiuj landoj havantaj pli malaltajn kreskorapidecojn (Gylfasson, 2004). Uzante Logit-modelon, Morales (2005) montris ke la PEM dependas rekte de la grandeco de la merkato, difinita en la indikita maniero kaj inverse de la distribuo de enspezo (mezurita kun la Gini-indekso) kaj la dependeco de naturresursoj de ekonomio. Ĉi tiuj rezultoj, krom esti kongruaj kun tiuj de Gylfasson, konfirmas la proponon de Smith kiu indikas ke "grandaj ekonomioj" (legitaj kun granda TMS) produktas fabrikadon ĉar ili subtenas pli grandan gradon de labordivido.

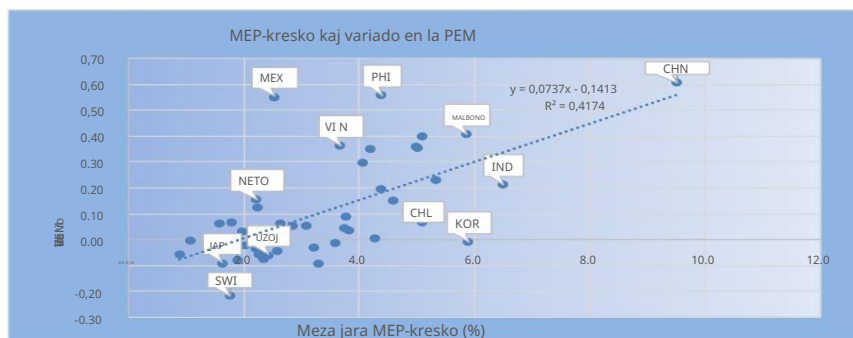
La negativa efiko de naturresursoj sur la eksportaĵoj kaj konkurencivo de lando estas konata kiel la naturresursmalbeno aŭ nederlanda malsano.

Tamen, kiel la norvega kazo pravas, la malbeno povas esti transformita en benon se la ŝtato ĝuste administras tiujn rimedojn. Norvegio kaptas 80% de petrolenspezoj, kio permesas al ĝi financi infrastrukturon, edukadon kaj socian sekurecon, inter aliaj esencaj investoj por la bonfarto de socio. Ne vane, Norvegio gvidas la homajn evoluajn indicojn.

Strategio pri internacia komerco. Kiel logika sekvo de ĉi-supra, la internacia komerca strategio devas koncentriĝi sur la protekto de industria aldonvaloro.

La plej rapide kreskantaj kaj evoluantaj landoj estas tiuj, kiuj sukcese efektivigis strategion por protekti industriajn aldonitan valoron.

El specimeno de 46 landoj, kun datumoj de UN kaj Monda Banko por la jaroj 1985 kaj 2016, ni kalkulas la korelacian koeficienton inter MEP-kreskaj indicoj kaj la variado de la PEM.

La akirita koeficiento estas 0,65 kaj la R2 estas 0,42, kio inkludas konfirmi la rilaton inter la kreskorapideco de ekonomio kaj la strukturo de ĝiaj eksportaĵoj.

ENPENSA KONCENTRIĜO EN ĈILIO KAJ LATINA-AMERIKO KAJ PERSPECTOJ POR CRESCADO KAJ EVOLUJO.

Laŭ la UNDP, "unu el la plej karakterizaj trajtoj de malegaleco en Ĉilio kaj aliaj landoj en la regiono estas la alta koncentriĝo de enspezo kaj riĉaĵo ĉe la plej alta parto de la distribuo. En la kazo de Ĉilio, la plej riĉaj 1% kaj 5% de la populacio akiras 33% kaj 51,5% de gajnita enspezo, respektive.

En ranking de la 12 landoj kun la plej malbona distribuo de enspezo laŭ la koeficiento de Gini, ĉiuj ili troviĝas en Afriko aŭ Latin-Ameriko. Supre estas la lando kun la plej malbona distribuo de enspezo tutmonde kaj malsupre estas tiuj kun la plej bona distribuo. En ĉi tiu rangotabelo, la unua loko estas okupata de Namibio. La ordo de la latinamerikaj landoj estas jena: Bolivio (5), Haitio (6), Paragvajo (7), Brazilo (9), Kolombio (10), Panamo (11) kaj Ĉilio (12). Tiuj figuroj estas kongruaj kun la SICEPs-paradigmo kaj kun la proponoj de Adam Smith, donita la decidan dependecon de la regiono de ĝiaj naturresursoj. En la periodo 1965-2017, la PEM de Ĉilio kreskis de 3,8% al 12,5% dum la tutmonda PEM de Sudameriko, ekskludante Venezuelo, kreskis de 3,6% al 24,1%. Ĉi tiuj koeficientoj estas multe sub la monda mezumo. En la sama periodo, la tutmonda PEM kreskis de 56% al 71.5%.

KONKLUDOJ

Landoj, kiuj bazas sian kreskstrategion sur naturaj rimedoj, ne nur kreskas pli malrapide, sed ankaŭ havas malbonan distribuon de enspezo rilate al landoj, kiuj sukcese protektas industriajn aldonitan valoron.

Ekonomia kresko, la koncentriĝo de riĉaĵo kaj enspezo, kaj aliaj variabloj rilataj al sociekonomia evoluo estas nepre regiona. La sukceso aŭ malsukceso de lando estas interdependaj de la rezultoj de najbaraj landoj.

La montritaj argumentoj kaj ciferoj kontraŭ diras tiujn, kiuj proponas, ke Ĉilio estos evoluinta lando baldaŭ.

Alternativo por Ĉilio kaj la aliaj sudamerikaj landoj malproksimigi de subevoluo, en relativaj terminoj, estas per integriĝo en Mercosur tiel ke tiu merkato ekspansiiĝas al la tuta Sudameriko.

HUGO CAPUYA "Sociaj Limoj de la 4-a Industria Revolucio"

Antaŭ preskaŭ unu jarcento, revolucio komencis formiĝi en tradicia fiziko, en lumo de novaj teorioj pri la atomo kaj materio, nova atommodelo estis prezentita kiel la maniero koncepti kaj pensi pri la materia mondo; "Realeco" vastigis siajn horizontojn kaj naskiĝis la kvantuma fiziko. Familiaj nomoj kiel Schrödinger, Max Plank, Neils Börg kaj Albert Einstein estis definitive ligitaj al tiu historia momento. De fiziko pluen, la tuta scienco evoluis je rapideco, kiun ĝi ne faris ĝis tiam. Novaj teknologioj kaj materialoj kombinitaj por reformuli preskaŭ ĉion. Sed ankaŭ socio, teknologio, ekonomio kaj eĉ arto ŝanĝiĝis, ĉar falis la malnova socikultura paradigmo kaj naskiĝis alia kapabla interpreti kaj navigi la sortoŝanĝojn de la 20-a jarcento.

La similecoj inter tiu ŝanĝo de la 18-a jarcento kaj la baldaŭa ŝanĝo de la 21-a jarcento defias nin en du fundamentaj demandoj, kiuj estos deklaritaj fine de ĉi tiuj alineoj.

Kiam ĉi tiuj grandaj ŝanĝoj okazas, ĝenerale estas konverĝo de multoblaj faktoroj kaj sektoroj, kiuj kuniĝas, same kiel novaj teknologioj, kiuj subtenas ilian aperon. Ni vidos tion en la sekva tabelo:

1-a jarcento XVIII	Potencaj teksiloj, trajnoj, vaporŝipoj, telegrafio, aŭtomobila teknologio - fervojo
2-a jarcento XIX	Elektra lampo, kaj Usono aŭ to, Elektro - Aŭtomobila aeronautiko
3-a jarcento XX	Japanio kaj Mikrotransistoroj, komputiloj. Elektroniko - IT Anglio Interretaj televidiloj, satelitoj Spaco
4-a jarcento XXI	EEC industrioj 4.0 sociaj retoj Virabeloj, Genetiko aŭ T. Robotiko G7 - NATO optika fibro, Retejo 3.0. Bioteknologio - 3D presado

Ni povas klasifiki ĉi tiujn teknologiojn inter tiuj, kiuj ŝanĝas la fizikan mondon; robotiko, bioteknologio, genetika redaktado, 3-D presado, ekzemple, kaj tiuj teknologioj kiuj ŝanĝas nian rilaton kun la medio; hejma aŭ tomatigo, artefarita inteligenteco, blokĉenoj, kriptaj moneroj, virtuala realeco, Big Data, Retejo 5.0.

Pri tiuj teknologioj de la 21-a jarcento, ni povas diri, ke ili estas la profundiĝo de jam ekzistantaj teknologioj kiel komputado aŭ genetiko. Sed en aliaj kazoj ĉi tiuj estas teknologioj kiuj - kun la kontribuo de superkomputiloj - ili povis venki fizikan limon por pliprofundigi la domajn de sia disciplino, kiel genetiko, biologio aŭ artefarita inteligenteco.

Pli precize, ne estas ke GMO {genetike modifitaj organismoj} ne plu ekzistas, sed ke genetiko nun kapablas ne nur malhelpi eventualajn misformojojn en nenaskitaj organismoj. Organismoj nun povas esti desegnitaj laŭ peto, tio estas, bestoj kiuj nur produktas specifajn manĝaĵojn aŭ plantojn kiuj adaptiĝas al kreskado en la dezerto, kaj eĉ infanoj kun certa alteco, konstruo, hararo kaj okul koloro.

Gena redaktado faris eksponencan salton kun la metodo CRISPR-CAS9, ĉar la kosto por sekvenci la homan genaron malpliigis de 1 miliardo da dolaroj en 2003 al nur mil dolaroj en 2018. Tio kreas kondiĉojn por malpli potencaj aŭ entreprenaj laboratorioj de la bioekonomio produkti GMO-ojn por interesitaj sektoroj. La fonto povas

estu organika aŭ ne, sed la dezajno je la molekula nivelo provizos novajn ŝtofojn kaj materialojn neniam imagitajn.

En alia ordo de aferoj, la fenomeno de BIG DATA kombinita kun Strataj Retkameraoj kaj satelitoj, ebligas lokalizi homojn konektitajn de sia poŝtelefono en minutoj. Kio por Orwell en 1984 estis scienco fikcio hodiaŭ, estas reala politiko kun Fake News. La panoptiko de Foucault fariĝis nemateria kaj imanenta. La indico de pliiĝo de datumoj en la reto pliiĝas tago post tago, ĝis la punkto, ke en la lastaj 2 jaroj pli da datumoj estis produktitaj ol en la lastaj 10 jaroj. Tio nutras la Artefaritan Inteligentecon, kiu lernas de ni kaj sugestas manierojn veturi aŭ ton [Google Map] aŭ konsilas nin kiel kontentigi niajn komercajn dezirojn [Big Data], kaj ni amas ĝin!

Nun, se ĉi tiuj revolucioj ŝanĝas la akson de malnova teknologio al nova, ili ankaŭ malmalmodernaj profesioj kaj generis grandajn amasojn da senlaboruloj. Estas juste demando pri kiuj laboroj ĉe estos ekzistaj kaj kiuj aperos por akompani la ŝanĝojn. Havi mallongan ideon; Multaj medicinaj specialistoj naskos robotojn kun sufiĉa bild-prilabora kapablo kaj la taŭga sperto de miloj da kuracistoj, transformitaj en Artefaritan Inteligentecon.

Loĝistiko povos anstataŭigi ĝiajn ŝtelistojn per aro de robotoj, kiuj gastigas siajn paketojn 24/7 sen emeritiĝoj aŭ sindikatoj. Jam ekzistas agrikulturo sen kamparanoj, aŭ toj sen ŝoforoj kaj ciferecaj subskriboj sen notarioj. Konsiderante la manieron kiel aferoj iras, kiom da aliaj industrioj alprenos tiun ŝablondon?

Sur filozofia nivelo estas ankaŭ legitime demando kiom revolucia estas ĉi tiu nova Revolucio?

Se ni konsideras, ke multaj aferoj, kiujn antaŭ 30 jaroj estis opiniitaj kiel sciencfikcio, nun estas vendataj en specialigitaj retejoj, ni povas pensi, ke tiu nova ondo de ŝanĝoj bazitaj sur nunaj teknologioj ja konsistigas revolucionan fenomenon. Sed ĝi estas "elitisma" revolucio ĉar ĝi inkluzivas nur kelkajn.

Aliflanke, kion ĉi tio rilatas al la ideo, kiun ni havas pri la Industrio? La ikoneca bildo rilatas al fabriko kun kamentuboj kaj centoj da laboristoj elkurantaj, kio jam estas malofta pejzaĝo en multaj urboj. Ĉu povas esti, ke ĉi tiu industrio bezonas malmultajn fabrikajn dungitojn? Kio estas fabrikita en tiu industrio, ĉu ili estas fabrikoj aŭ ĉu ni revenis al la metiistaj metiejoj de la 19-a jarcento, sed nun helpataj de komputiloj?

Preter la konata efiko kiun revolucioj havas sur socioj, ni pripensu iomete pri la socikulturaj ŝanĝoj kiujn antaŭaj revolucioj generis tiutempe:

La 1-A REVOLUCIO kaŭzis enorman migradon de la kamparo al la urboj, kun la elradikigo kaj media efiko kiun tio generis, kaj en la forlasitaj teritorioj kaj en la grandega loĝantara aglutino de la urboj fine de la 18-a jarcento. Laboro sendependiĝis de besta energio por transformi materion.

La 2-A REVOLUCIO donis enorman rapidecon al produktivaj procezoj kun la enorma puŝo de elektro. Paralele al tio, homoj komencis vivi nokte kaj havis ĝian korelacian en la familio kaj urboj de la frua 20-a jarcento, laborante en deĵoroj sendepende de la vetercirkonstancoj. Teknologio permesis al produktadniveloj pliiĝi kaj la laborista populacio kreskis kaj sindikatoj estis formitaj. Amasproduktado generis konsumantkulturon kiu nutris la deziron de la mezaj klasoj al progreso.

En la 3-A REVOLUCIO, jam estis fabrikaj konglomeratoj kaj novaj kompanioj, kiuj aperis kun la apero de elektroniko kaj komunikado, la konverĝo inter ili generis Tel Coms. Publika spaco disetendiĝis kaj la poŝtelefono disponigis privatecspacojn al miloj da

homoj. La cifereca disiĝo komencis kreski kaj multaj sektoroj de la plej malaltaj enspezaj deciloj estis forlasitaj. Aliro al ĉi tiuj teknologioj komencis difini la profesion estontecon de junuloj, kelkaj laboroj kaj profesioj formortis kaj novaj aperis.

En la 4-a REVOLUCIO, ĉiuj kialoj kaj fenomenoj de inkludo-ekskludo komencas draste marki multe pli profundan kaj neinvertigeblan breĉon en socioj. Ĉar la rapideco de la procezoj de ŝanĝo, aldonita al la profundigo de la amplekso de novaj teknologioj, kiuj ne plu nur vastigas la percepton de la materio, sed ankaŭ permesas al ni eniri en la strukturon mem de organika kaj neorganika materio.

Ĉu tiu revolucio ne disvolviĝas ĉe la landlimoj, nek de sciencoj. Ĝi disvolviĝas en la fizikaj limoj de la planedo, ĉe eloj kaj molekuloj, ĝiaj teknologioj intervenas en genaroj, rompante ekosistemojn kaj materialojn. La 1-a industria revolucio prenis laborpostenojn de centoj da urboj, sed la 4-a Revolucio postlasos dekojn da landoj, tio estas, centojn da miliardoj da homoj. La promesoj de lukso, komforto kaj aŭtomatigo lasos pli ol 70% de la loĝantoj de la planedo ekster atingo, precipe en evolulandoj. Novaj teknologiaj muroj estos konstruitaj inter tiuj kiuj eniras ĉi tiun novan paradigmon kaj tiuj kiuj restas estos reduktitaj al nuraj sociaj eksteraĵoj kiuj igos ĉi tiun ŝanĝon nedaŭrigebla. Kio estos la rolo de sindikatoj, lernejoj, fakaj asocioj kaj civila socio? Ĝi ankoraŭ ne estas konata, sed kiel antaŭ 300 jaroj, liberecoj, egalecoj kaj frateco inter viroj kaj virinoj de la 21-a jarcento estas en ludo.

Ni povus pliprofondiĝi en sektorigitan konton pri la avantaĝoj kaj konsekvencoj de ĉi tiu 4IR-teknologio, tiuj, kiujn ni hodiaŭ nomas avangardaj, sed ignorante iomete tiujn mirindaĵojn de hiperteknologia mondo, ni permesas al ni starigi la du komencajn demandojn.

Demando 1: Ĉu la homoj - konsciaj pri nia komuna destino - povas venki la teknologian hipercentrismon, kiu regas ĉi tiun "novan revolucion"?

Demando 2: Ĉu ni povos venki niajn flagojn, lingvojn, ideologiojn kaj kredojn por alfronti ĉi tiun krizon per ĵus trovita humanismo?

Jen ni por respondi ĝin.

JACQUES LAFOUGE "Liberpensuloj kaj la homa idealo"

Multaj verkintoj provis trovi specon de homa idealo en Utopio. Ke More, Bacon, Huxley, Mantegazza, Marignolli, Campanella kaj multaj aliaj opiniis, ke ili priskribas ĝin, sed finfine ili parolis pri la ideala urbo por si mem kaj ne por viroj. Sammaniere la tiel nomataj socialistoj kiel Marx kaj liaj sekvantoj, aŭ la francaj utopiaj socialistoj kiel Prouhon kaj aliaj priskribis sacion de libereco, kiu finfine estis subprema. Ideoj kiuj finiĝis en diktatorecoj aŭ forgeso

.

Por la liberpensulo la homa idealo ne estas revata urbo aŭ imagita doktrino sed realigebla realo. Tio generis movadojn de pensuloj kiuj provis fari realecon de kio povus estinti ideo sen enhavo.

Se aludante al Eŭropo, la Franca Revolucio en 1789 deklaris en la Deklaracio de la Rajtoj de la Homo kaj de la Civitano ke "...Por ke la asertoj de civitanoj, bazitaj sur simplaj kaj nekontesteblaj bazoj (la rajtoj de la homo) ĉi iam turnas ĉi irkaŭ e. la konservado de la Konstitucio kaj la feliĉo de ĉiuj.

La Konstitucio de 1793 en sia unua artikolo kondiĉis ke: "La celo de la socio estas la feliĉo de ĉiuj."

La 3-an de marto 1794, la revoluciulo Sankta Justo proklamis en la Asembleo: "Nia ekzemplo donu fruktojn sur la tero, ĝi disvastigu amon, virtojn kaj feliĉon... Feliĉo estas nova ideo en Eŭropo."

La Konstitucio de 1795 en sia artikolo 4 diris, kun iom da naiveco, ke: "Neniu povas esti bona civitano, se li ne estas bona filo, bona patro, bona frato, bona amiko, bona edzo." Tio estas virta. La ideo de homa feliĉo naskiĝas kaj ĉi tiu ideo fariĝas la bazo de la homa idealo, kiu estos antaŭ ĉio tiu de la libera homo.

Ĉu Libereco sufiĉas?

Boukarine, rusa anarkiisto skribis: "Politika libereco sen ekonomia egaleco estas ŝajnigo, trompo, mensogo."

Evidente egaleco devas esti la unua afero, kiun homo devas havi. Kiu povas esti libera, se estas riĉulo kaj malriĉulo, potenca kaj malfortulo, instruisto kaj analfabeto.

Ni aŭdis Bolívar antaŭ la Bolivia Kongreso: «Neniu povas rompi la sanktan dogmon de egaleco. Kaj ĉu estos sklaveco kie regas egaleco? "Tiaj kontraŭdiroj preferas formus la riproĉon de nia racio ol de nia justeco: oni supozus, ke ni estas pli frenezaj ol uzurpantoj." Kaj li aldonis antaŭ la Kongreso de Angostura: "Ni bezonas egalecon por refari, ni enmetu tiel, en tuton, la specon de homoj, politikajn opiniojn kaj publikajn kutimojn."

Libereco povas naskiĝi el egaleco.

Ni daŭrigu denove kun Bolívar en siaj diversaj deklaroj: «Libereco kaj egaleco estas la bazoj de nia sistemo... Ne povas ekzisti Respubliko, kie la homoj ne certas pri la ekzercado de siaj propraj povoj... La daŭrigo de la aŭtoritato en la sama individuo ofte "Estas la fino de demokrataj registaroj..."

Kaj Bakounine povus konkludi: "Mi estas libera de la libereco de mia proksimulo."

Surbaze de tio, oni povas demandi, kiaj estos la kondiĉoj de egaleco kaj libereco. La respondo ĉiam estis: edukado!

En ĉi tiu tempo de 1789 de intensaj revoluciaj pripensoj pri la feliĉo de viroj, Condorcet skribis kvin raportojn pri tiu temo de edukado, establante la bazojn por la edukado de la homoj. «Malegaleco en edukado estas unu el la ĉefaj fontoj de tiraneco...La socio ŝuldas al la popolo publikan edukadon...Tiu devo ne lasu nenian malegalecon...Tiel perfektigas la homaro...»

Kant konkludis: "Homo povas fariĝi viro nur kun edukado" kaj Bolívar: "Homo sen studoj estas nekompleta estaĵo."

Tamen konataj fortoj provas transpreni edukadon kaj, antaŭ ĉio, la ekleziojn. En la 1850-aj jaroj en Francio okazis furioza debato inter Thiers kaj Victor Hugo.

Thiers: «Oni devas zorgi pripensi antaŭ ol etendi la bazinstruadon misproporcie ĉi tien kaj doni al ĝi grandan etendon ĉi tio havas gravajn danĝerojn; Legu, skribu, kalkulu kaj nenion alian. Mi volas, ke la influo de la pastro estu tre forta por disvastigi la bonan filozofion, kiun li instruas al la viro, kiu estas ĉi tie por suferi..."

Viktoro Hugo: «Kaj vi (la pastroj) volas esti la majstroj de la instruado... Ĉio, kio estis skribita, trovita, revita, imagita, inventita de geniuloj, la trezoro de la civilizacio... vi ĝin malakceptas... Se la cerbo de la homaro estis antaŭ iliaj okuloj, malfermita kiel libro estus forstrekita! Kaj, ĝi finiĝis: "Mi volas la eklezion en via domo, la ŝtaton en via!"

La Vatikano jam kondamnis tion en la Syllabus de 1864, ne koncedante ke ekzistis apartigo de eklezio kaj ŝtato. Antaŭ ĉio, en edukado ĉar li sciis, ke ĝi estas la ŝtato de lia potenco. Krome, li volis, ke la aŭtoritato en publikaj lernejoj estu sia propra, li volis la direkton de studoj, disciplinon, la elekton de instruistoj, la decidojn pri trapaso de ekzamenoj. Tio estas, la nocioj de libereco kaj egaleco ne ekzistis por la eklezio.

La ideo de la eklezio estas, ke ĝi volas resti la sola agnoskita religio en ŝtato, havante siajn proprajn rajtojn, dum ĝi neas, ke ĝia doktrino estas kontraŭa al la prospero de la homa socio.

Oni scias, ke la eklezio neniam rezignas sian superecon, ke ĝi povas adaptiĝi al cirkonstancoj se ĝi ŝajnas nemalhavebla. Do, se la eklezio estas pli forta, ĝi petas monopolon pri instruado kaj se ne, ĝi postulas instruadon sendependa de la ŝtato, sed kun ŝtataj subvencioj, kio okazas nuntempe en Francio.

Por ni liberpensuloj ĉi tiu situacio kondukas al morala sinteno de komforto, konformeco aŭ batalo. En la unua kazo la potenco estas iom post iom forlasita al la eklezioj, en la dua ĝi forte kontraŭas klerikalajn pretendojn.

Tamen nuntempe la danĝero venas ankaŭ de la evoluo de la socio. Ni vivas en la epoko de fakuloj, kiuj trudas sian veron ĉar ili diras, ke ili estas tiuj, kiuj scias pli bone ol aliaj, eĉ se ili memproklamas. Ili trudas ĉi tiun sian veron en medio de komentoj pri ĉiuj eventoj, faktoj, suspektoj kaj tiel influas la publikan opinionon tiel, ke la libereco de penso malpliĝas.

La amaskomunikiloj ankaŭ havas sian respondecon ĉar ili laboras emocie, en kio preterpasas la racion. La leganto aŭ spektanto devas esti tuŝita, kortuŝita, ĝenita kaj ilia vizio de la okazaĵoj estas tio, kion ilia gazeto aŭ ilia ekraneto trudas al ili. Ĉi tio iras al la punkto de komplotoj kaj ni scias, ke per tio eblas difini supozatajn viktimojn. La libera homo bezonas elvoki tiujn timojn per restarigo de la vero: ne ĉiuj judoj, samseksemuloj, framasonoj, ciganoj... estas kulpaj, kaj pri kio?

Krome, ni devas batali kontraŭ la opinio, laŭ kiu la ŝtato estas la kontada administranto de la ekonomia agado en la ĝenerala kadro de la teknika-financa tutmondiĝo. La homa idealo ne povas esti asimilita al kontlibro.

Serĉante liberecon kaj egalecon, la liberpensulo serĉas tiel la respublikan virton, aŭ tion, kion diris Simón Bolívar en la Kongreso de Angostura: «Ni donu al nia respubliko kvaran potencon, kies domajno estas la infanaĝo kaj koroj de la homoj, la publika spirito, bonaj kutimoj, kaj respublikana moralo... Ni renovigu en la mondo la ideon de popolo, kiu ne kontentas esti libera, sed kiu volas esti virta."

Tiu ĉi ideo iras al longa koncepto de la socio, akceptante la universalismon de la moralo en la nomo de la homa idealo, malakceptante Komunumanismon, kiu enfermas la homon en grupon, kia ajn ĝia formo, petante malsamajn rajtojn de aliaj, tio estas, la diferencon de rajtoj, neante egalecon kaj liberecon.

Antaŭ ol fini, mi devas insisti pri du gravaj punktoj.

Unue: La socio, en kiu ni vivas, devas prepariĝi, se ĝi ne jam faris tion, por ĉi iaspecaj ŝanĝoj, kiujn iuj el ni ne povas imagi kaj kiujn la tempo alportas. Tabelo 3 zorgas pri tio, sed ĉi tiuj evoluoj ŝanĝos niajn manierojn vivi kaj koncepti la politikan vivon de ŝtatoj kaj la homan idealon.

Due: Bolívar diris: "Ni metu sen timo la bazŝtonon de sudamerika libereco: heziti estas perdi nin." Tial kaj kiel mi jam plurfoje diris, en ĉi tiu evoluanta mondo, la sudamerikaj ŝtatoj kaj asocioj devas sekvi sian propran vojon, ĉi iu laŭ kio eblas sen akcepti enmiksiĝon de aliloke.

El tiu ĉi movado, unuiginta kaj adaptita, oni povas disvolvi egalecon kaj liberecon por atingi la finan celon de la homa idealo: frateco.

JUAN BELTRAN MANCILLA "Kariera Prezidanto de la Respubliko"

Quintero Komunuma Prezidanto, Kolegio de Instruistoj de Ĉilio

En ĉi tiu epoko, politika metio ne estas komerco, politika inĝenierado englutis ĝin. Politikaj sciencistoj kaŝis la naturon de politiko, pravigita de la manko de scio, kiu ekzistas inter la amasoj pri la sciencoj. Fakte, politika scienco ne ekzistas. Politikaj agoj estas judiciigitaj, demokratio estas vendata kie ĉi io estas krimo kaj totala potenco, eble, estas regata de la unua.

Ne ĉi io temas pri raportado; Ĝi ankaŭ observas la eliron. Homo ne estas sen ideoj kaj sen spaco. Ideoj pri spaco, pri si mem kaj pri ideoj. Spaco, homo kaj ideoj, la partoj de la tuta sistemo. Filozofio, medicino kaj arkitekturo. Ĉio estas regata de la leĝoj de la merkato kaj politika kontrolo. La ekonomio, por la unua kaj la leĝo, por ĉi tiu subtila kontrolo, konsistigas la maksimumajn ĝenrojn de la tuta sistemo. Ĝi estas la sinergio de la sistemigitaj politikoj. Okupi ĉi tiujn kvin profesiojn -filozofio, medicino, arkitekturo, juro kaj ekonomio- estas teni la politikan sistemon de la profesia ekzercado de la Kariero de la Prezidanto de la Respubliko.

La konsilistoj pri edukado, sano, loĝado, justeco kaj ekonomio apenaŭ evitus la juĝon de prezidanteco kiu, profesie trejnita en ĉi iu el ili, klopodis kunregi nin el siaj parceloj, protektitaj de la manko de kono de areo, flanke de la prezidanto kaj en etikaj sintenoj, flanke de iuj el ili.

En Ĉilio, la prezidantoj González Videla, advokato; Ibáñez del Campo, militisto; Alessandri Rodríguez, inĝeniero; Frei Montalva, advokato kaj ĵurnalistoj; Allende Gossens, kuracisto; Pinochet Ugarte, militisto; Aylwin Azócar, advokato; Frei Ruiz-Tagle, inĝeniero; Lagos Escobar advokato kaj ekonomikisto; Bachelet Jeria, kuracisto; Piñera Echenique, Komerca Inĝenierado, la plej multaj el la lastaj 11 prezidantoj de la lando, kelkaj el ĉi tiuj kvin profesioj kaj se vi rigardas atente, la malplej —Ibáñez del Campo, militisto; Alessandri Rodríguez, inĝeniero; Pinochet Ugarte, militisto; Frei Ruiz-Tagle, inĝeniero — sub la prismo de ĉi tiu pli alta kariero, prezidanto de la respubliko, estis juĝitaj neplenaĝuloj, en la ekzercado de la bono de la ŝtata politiko, ekzercita de ŝtatistoj.

Post kiam la maksimumaj ĝenroj estas difinitaj kaj aplikitaj al la profesioj kaj politiko, estas facile legi, ke devas ekzisti kvin ministerioj kaj tiuj kiuj ekzistas nuntempe devas esti subsekretarioj de la antaŭaj. Ĉar la ekzercado de la prezidanteco de la respubliko estas profesia respondeco, la propagandaj kaj registaraj programoj estos klare difinitaj kaj se programo ne plenumiĝos, oni akuzas eraran propagandon kaj neplenumitan traktadon.

Laŭ la antaŭaj, korupto, se ĝi ekzistas, devas esti savita profesie, kun

edukado, justeco, ekonomio, sano kaj loĝado, tio estas de la profesie ekzercita prezidanteco de la respubliko.

EN LA PRAKSO DE POLITIKO

Estante kvin, ekzistas la maksimumaj akrosistemaj ĝenroj de la politikós, kia ajn ilia rango - Filozofio, Juro, Ekonomiko, Medicino kaj Arkitekturo - ni konsultu la D^o, en tiu ĉi komenco de dekantadoj.

DEKSTRLE: Ni petu de la kompetenta aŭ toritato leĝproponon, kiu reguligu la politikan ekzercon de la elektita kandidato, ĉu senatano, deputito, urbestro, konsilisto, urbestro, kerno aŭ alia, por ke la politika aliĝo, la kampanjoprogramo kaj la regionaj bezonoj, de la civitaniĝo povas esti postulata, kontrolita kaj sankciita laŭ leĝe kaj de la elektantaro ke, en la rolo de senatano, deputito, urbestro, konsilisto, kerno aŭ alia, li estis investita. Nacia Civitana Kontrolservo (SERNACONCIU) ne estas malkonvena. Kun ĉi tio, ni ne nur komprenas la tezon de Carrera Prezidanto de la Respubliko, ni ankaŭ praktikas ĝin.

AL FILOZOFIO: Ni postulu, de la hodiaŭ aj filozofoj, ontologiajn determinojn de la akcidentoj, kiuj okazas en ĉi tiu politeia. La konstantoj de la tuta estonteco (historio de politiko) nur lumigas la nokton de vojo, kiun oni devas konstrui, ĉi tie kaj nun.

AL ARKITEKTURO: Arkitekturo devus doni materian formon al la strukturoj de politika povo por ke ĉi iu, vidante ilin, komprenu pri kio ni parolas. La rilatoj inter ili, konsistigaj strukturoj, kunmetas la mekanismon, en kiu neniu peco devus manki. En la urboj, ĉi-supra devigus la tutan aŭ toritaton konstrui la urbon, ne pli da urboj. La civitano estas politika povo, la loĝanto ne nepre estas tia.

AL LA EKONOMIO: La manifestiĝo de la Ekonomio ene de la municipoj estas radiografio de la ĝenerala malriĉa indico, kun kiu ĉi iu municipo devas vivi. La konfuzo inter la balotantaro kaj la aŭ toritato de la nomita nivelo estus korektita se la Direktoro de Komunuma Disvolviĝo (DIDECO) estus elektita, laŭ leĝe, de la Komunuma Konsilio, en ĉi iu municipo de la lando, el inter unu el la Prezidantoj de la Kvartalaj Konsilioj. Praktiko, ekde la Prezidenta Kariero de la Respubliko, de serioza, respondeca kaj efika demokratio en la urbo kaj ne kiel okazas hodiaŭ, kie, ĝenerale, ili estas kvartalaj asocioj kun limigita civitana partopreno. Strikte, kreu Civitanajn Kunvenojn - ne plu kvartalaj konsilioj - kun efika politika povo.

AL MEDICINO: Medicino kaj Antropologio devas kunmeti preventajn sansistemojn ĉar la sana viro estas, socie, ekonomie kaj politike, la arbo. Ni devus pripensi ĉi tie pri la Principo de la Bona Vinfaristo: Duone Sana/Duone Malsana.

METACONSTITUENT IDEOJ: Enkorpigi la alternativon "neniu el la supre" en la voĉo dono sendepende de la publika ofico elektota.

KARINA VÁSQUEZ "Subjektiveco kiel procezo de instruista trejnado en Ĝlio. Defio de situanta lernado.

La celo de ĉi tiu pripensa artikolo estas reliefigi vidon de subjektiveco, kiun oni proponas integri en instruista trejnado, kiu pripensas pensi pri si antaŭ trejna procezo, kun la celo re-pripensi de la instruisto, kio estas ilia ligo. sociaj kaj kulturaj en la trejnaj procezoj. La metodaro uzata estas analiza kaj diskursa. La rezultoj inkluzivas la trejnadon de la instruisto en tasko de memtrejnado kaj trejnado de aliaj, per la rilato kun la diskurso de pedagogio kaj ĝia kritika tradicio, kiu

Ĝi konsideras kapablon konstrui sin, lasante kiel temon por dialogi la procezojn de subjektiveco kiu ankaŭ prezentas sin kiel nova defio por situanta lernado.

Ŝlosilvortoj: Instruista trejnado, memtrejnado, pedagogio.

Enkonduko

La nunaj defioj de la nuntempa mondo devigas la instruiston reipensi sian edukan rilaton en diversaj kunteksto, kie lia pedagogia laboro formas la statuson kaj profesion ekziston de la instruisto kiel subjekto kun la kapablo sin poziciigi antaŭ aliaj, kiuj estas la lernantoj.

Chaves (2006) konsideras, ke edukisto supozas socian procezon konforme al la formado de aktivaj identecoj, kie oni devas pripensi la pedagogian agadon disvolvitan en la klasĉambroj. Tial, estas kompleksa trakti la unuformecon de instrua pensado, kie ĉiu fako-instruisto estas parto de unika procezo, kiu malkaŝas aŭ tentikecon en siaj agoj kaj kiu ne devus esti limigita al teknika instrumentigo.

Tenti (2002) malkaŝis en sia studo, kia estas la instrukondiĉo en la landoj de la Suda Konuso de Latin-Ameriko, inter siaj konkludoj li konstatas ke: "instruista trejnado (komenca kaj konstanta) devas konsideri la postulojn, kiujn esprimas instruistoj, ambaŭ la enhavo kaj pedagogiaj strategioj". En certa maniero, ĝi estas aspekto kiu konsistigas maltrankvilon, sed de ĉi tiu perspektivo ĝia radikalo troviĝas ne nur en la konstato, ke la zorgo estas la enhavo kaj pedagogiaj strategioj, prefere, la demando ĉu prucas en kiu vere estas la figuro kiu asertas malantaŭe de la postuloj, aŭ ĉu ĝi simple estas parto de politike ĝusta diskurso? Tial la instruistoj bezonas dialogi, observi kaj pripensi, kio fakte formas ilian profesion statuson, lasante flanken la diskursivajn altrudojn de hegemoniaj agentoj. Kaj tio estas prioritata tasko por la serĉado de la konstruado de aŭtonoma vidpunkto de si.

La vivo en la klasĉambroj, kiu estas parto de la ĉiutagaj taskoj en la lernejo, disigas la instruajn temojn, objektivas, kolombigas kaj skemigas ilin; Tial, obeemaj kaj disciplinitaj subjektoj estas trovitaj plenumantaj grandan nombron da agadoj sen ke ekzistas tempo kaj spaco por trovi sin kiel trejnistoj de aliaj kaj de si mem.

Ĝi-supra reprezentas konsiderindan defion por instruistaj institucioj, ĉar estas kompleksa disrompi temon tiel ke ĝi povas esti rekunmetita. Tio rilatas al trejnado de ili kun diverĝa pensado, al instruistoj, kiuj kapablas rekoni sin kiel subjektojn, el sia maniero esti, senti kaj krei, volantaj kundividi apartajn kaj komunajn spacojn, kiuj ebligas la rilaton kun la diverseco de interkulturaj medioj, kie estas dialogo pri la diferenco kaj alproprigo de la kultura medio.

Hodiaŭ nepras studi komencan instruistaron, por sento ŝanĝi la diskurson el kiu eliras la realaĵoj de pedagogio, kiu kongruas kun socio en rekonstruo kun defioj ĉefe en kulturo. Ĝi tio konsentas kun la evoluotaj centraj esplordemandoj: Kiel estas agorditaj spacoj por ke instruistoj pensu pri si mem? Kio estas la respondeco trejni instruistojn kun kritika kaj interkultura perspektivo rilate al la subjektivaj konstruprocezoj de la fakaj-instruistoj?

Por trakti ĉi tiujn demandojn, necesas kompreni tion, kion oni nomas subjektiveco, kiel oni produktas kaj komprenas ĉi tiun koncepton, kaj poste bildigi kiel ĝi estas supozata el pedagogio rilate al la trejnado de instruisto en kunteksto de kultura diverseco. Kaj fine, prezentu pripenson, kiu reliefigas la gravecon trejni kritikan kaj pripenseman instruiston.

Subjektiva konstruado de instruistoj kiel fakoj en ilia scio

La ligo de la subjekto kun si mem estas trakti la scion kiun li portas en sia vivorakonto, kiu nomas la travivaĵojn kun kiuj li aŭ ŝi kunezistas. Foucault (1994) proponas inter siaj esploroj ke la subjekto estas historia kaj politika produkto, el liaj demandoj ili difinas "Kiu mi estas?", rilate al natura esenco kiun "ni" konsistigas en antaŭ fiksita spaco kaj tempo. Fronte al tiu senvaria identeco, valida por tempo kaj loko, Foucault esploras la historian konstitucion de "subjektivecoj", avertante ke la subjekto ne estas plata kaj konstanta surfaco, ĝi estas sufiĉe multifaceta kaj varia. Tial la aŭtoro ligas ĝin al diversaj fakoj (frenezo, krimo kaj sekseco). Temoj analizitaj de la aŭtoro, kiuj montras, ke penso forlasas la ideon de konsistiga subjekto kaj supozas la studon de konkretaj praktikoj, per kiuj la subjekto estas konstituita kiel tia. Malakceptante la universalan koncepton de la temoj analizitaj de Foucault, aperas diverseco da praktikoj, kiuj estas aplikataj al la individuo, kun la intenco diri la veron, normaligi iliajn kutimojn aŭ korekti iliajn agojn. Ĉi tio implicas, ke estas la praktikoj, kiuj

Ili aperas konceptitaj kiel agmanieroj (praktikoj de potenco), kiujn la menciita aŭtoro elmontras per du demandoj: kion oni diras? kaj kio estas farita? Tiamaniere, praktikoj de scio kaj potenco estas legitimitaj kiel reciproke interrilatigitaj spacoj. Scio, implikita en akceptebla scio en difinita tempo. Potenco, kiel apartaj mekanismoj kiuj induktas scion kaj diskursojn, kiel fortoj kiuj alfrontas kaj kontraŭstaras aŭ redirektas unu la alian, konklude, scio kaj potenco estas nesolveblaj. Jen vico da pripensoj, kiuj prenitaj al la nivelo de subjekto kiu formiĝas, nepre faras tion en manieroj de vidi kaj diri en grupoj, aktivigitaj en varia maniero de subjektiveco, ĉar la socio aktivigas verojn kaj valorojn.

La procezo de subjektivado generas "mi" kiu povas montri certan aŭ tonomion koncerne la formadon de la subjekto. Situacio kiu estas prenita al la kampo de instruscio kaj profesia laboro, kie Bentolila, Cometta kaj Arce (2014), referencas ke la kategorio de scio estas uzata ekde la 1960-aj jaroj de Freud kaj Bourdieu, kaj en la kampo de pedagogio ekde la 1980-aj jaroj. , produkto de eksponenta esplorado en edukado kaj lernejo. Tamen, okazas konsiderinda forkiĝo, la instruisto laŭ Beillerot, (1996), estas rekonita pro sperto en la profesio de instruado, pro havi "scion" ligitan al la profesio kaj por havi kriteriojn por uzi ĝin. Situacio kiu estas subtenata de Edukaj Sciencoj. En ĉi tiu argumento, estas klare, ke la nevidebleco de fako-I-instruisto ekestiĝas de fakultato, kiu nun estas agordita malantaŭ la rigardo de instruisto kun profesio, sed ne instrua fako kun transforma konscio. En tiu ĉi perspektivo, Tardif (2004: 190), apelacias, ke la instrua trejnado akirita en la universitato, kiam oni efektivas tion, kion li scias, kolizias kun la funkcio de laboro, kaj estas de tie ke lia scio estas senutila en la specifaĵo. kunteksto de la ekzercado de la instrua funkcio. Tial, estas sufiĉe evidente, ke unu el la zorgoj en instruista trejnado estas la nivelo de instrua praktiko, sed se analizita zorge ĝi estas formo de kontrolo, kiu estas ekzercita inter tio, kion oni nomas "scio". En ĉi tiu kazo, Tardif ne nur donas zorgon, sed ankaŭ diferencigas

scio, inter pedagogia kaj sperteca. Tiusence, Gauthier (1998); De Tezanos (2006, 2007) faras teorian aliron ĉi-rilate, kie ili substrekas ke la diferencoj estas

Ili donas la pedagogian spertecan scion, ĉar ĉi-lasta estas produkto de kritika kaj kolektiva pripensado, estas publika naturo, donas identecon kaj favoras la procezojn de aŭtonomeco kaj protagonismo de la instruisto. Sed, ĉu la konstruado de protagonismo en edukado estos nur produkto de scio aŭ ĉu necesas subjektive repripensi la formadon de la scio, des pli ĉar ĝi ne estas kuntekstigita kiel decido kiu implikas kulturon, ĉu lernejan, socian aŭ alian? .

Subjektiveco kaj pedagogio

Subjektiveco estas reto de perceptoj, aspiroj, memoroj, scio kaj sentoj, kiuj movas kaj gvidas ĉi tiun mondon, je socia kaj kolektiva nivelo. En la kulturoj, la individuaj kaj kolektivaj subjektivecoj fragmentiĝas kaj diversiĝas, ĉar ili naskiĝas sur la surfaco de la socia vivo, kaj tio faras ĝin pli elmontrita. En kelkaj kazoj, subjektiveco estas konceptita kiel ekstera procezo konsiderita "celoj". Tamen, male al la pozicio de Foucault, subjektiveco estas konsiderata kiel konstruprocezo nomita "praktikoj de memo" kaj efektivigita de "scio", kie la heterogeneco de diskursoj konstruitaj per individuigitaj procezoj kunekzistas kun si mem.

En la eduka kampo, kie la homo aperas kiel objekto kaj subjekto de scio kaj ago, li estas inda esti kondukata al spaco de esplorado inter scio, potenco kaj subjektiveco. Kaj estu studita kiel rezulto de la malsamaj diskursaj kaj ne nur diskursaj praktikoj, kiuj konsistigas la pedagogian aparaton. En ĉi tiu senco, ĝi fariĝas temo por pripensi en la preparado de instruistoj. Cisterna (2011) konsideras ke instruista trejnado en Ĝilio estas vidita en unudimensia maniero. Li deklaras en sia tezo ke ekzistas esploritaj kaj neesploritaj teritorioj. Tiusence ĝi priskribas ampleksan korpuson pri aspektoj, kiuj postulas specifan atenton, detaligante inter siaj postulatoj la mankon de atento al aktoroj, trejnaparatoj kaj profesiaj konoj. En ĉi tiu argumento, aperas demandoj kiel eblas trejni instruistojn, kiuj ne rekonas sin en sia propra kultura diverseco kaj subjektiveco. Tio implicas kompreni la instruiston kiel fakon kiu devas ne nur esti trejnita, sed ankaŭ donita la spacon aŭ kritika perspektivo kaj reflektita en sia propra trejnado.

Komunaj respondecoj kaj kreivaj nevideblecoj de instruista trejnado

En la nuna diskurso de ĉi ilia edukado, kiu baziĝas sur zorgo pri komenca formado de instruistoj, Cox, Meckes kaj Bascopé(2010), proponas maltrankviligan vidon de edukaj politikoj, kiuj en sia reguliga plano (intencita aŭ malintencita) ili celas plibonigi la kvaliton de edukado, ĉar pro la malfavoraj rezultoj de la normigita testo PISA kaj la kresko de intereso pri studado de pedagogio, okazas neevitebla maltrankviliga procezo. Kiel eblas, ke multaj volas studi pedagogion kaj malsukcese la rezultoj montras, ke iliaj pedagogiaj konoj ne reflektas kvaliton en trejnado, mezurita en la fina etapo. Pro tiu evidenta aserto aperis serio da esploroj, kiuj montras, ke tiu eduka problemo devas esti pli profunde rigardata. Sánchez (2012), de rigardo al kursaj dezajnoj, montras, ke instruistaj trejnaj institucioj pli atentis al la atribuo de enhavo kaj logikaj-instrumentaj aliroj kun emfazo de

simpligo kaj fragmentiĝo de scio. Ĝi okazas per la agentejo de socia legitimado, reproduktanto kaj dissendilo de absolutaj veroj. En ĉi tiu deziro rompi kun la tradicia hegemonio de akademia kaj pozitivisma orientiĝo estas kiam necesas fari transformajn procezojn realigeblaj, centritaj sur la fako-instruisto, partoprenante en modelo de krucado de scio en legitimitaj spacoj. Vezub (2007) levas la insistan manieron en kiu registaroj respondecas pri paroli kaj disvolvi edukajn reformojn, kio estas malproksima de atingado de plifortigo de la instruista profesio. Situacio ligita al la potenco ekzercita de universitataj akreditaj procezoj, kiuj transformis la trejnadon de pedagogioj en spacon de merkatastatistiko kaj kiuj, eĉ dum la lastaj dek jaroj, ne sukcesis inversigi procezojn, kiuj estas kontrolitaj en edukaj reformoj.

Aliflanke, pridiskutebla estas la fakto, ke instruista trejnado en universitatoj estas afero ankoraŭ ne observita, kio estas la veraj originoj de tio, kio estas konsiderata problemo en edukado, imposta situacio, kiu kelkfoje rekreas fikcian realon. de la regantaj registaroj, kiuj konverĝas al kvalito, kiel faktoro de granda graveco, sed kun origino de eduka merkato, sed la koncepto de instruista trejnado ankoraŭ estas en la nuna aero, kun grava defio en la kultura bildigo de la instruisto. sin, de iliaj subjektivecoj, perceptoj kaj identeco.

LISANDRO GÓMEZ "Klerikalismo kaj Novklerikalismo. Defio por Ameriko la latina"

Normale, klerikalismo estas rilata al la tradiciaj sferoj de la Romkatolika Eklezio. Tamen, hodiaŭ ni estas antaŭ alia scenaro, kie novaj religiaj sektoroj konsistigas "novan pastraron", kiu premas registarojn, kiuj, fronte al siaj strategiaj malfortoj, turnas sin al tiuj mesianikaj guroj, kiuj kunmetas spektaklojn de karakterizaj cirkoj varbantaj. paroĥanoj dum la balota listo.

Ni rigardu la kazon de Brazilo por sekundo: la leviĝo de konservativa sektoro estas atingita - inter aliaj aferoj - per paŝtista militeco, tiel nuancita de fanatikeco kiel ne estis vidita dum jardekoj. Nun ni revenu al Argentino, kie grupoj kun similaj trajtoj kunigis fortojn kun la jam konataj klerikalaj grupoj - eĉ forgesante siajn dogmajn diferencojn - por ĉi esigi la leĝaron, kiu celis malkrimigi la libervolan ĉi esigon de gravedeco. Hodiaŭ, krome, ili klopodas varbi volontulojn por tio, kion ili nomas la "legio de Kristo", kies celoj nur profundigas la fanatikan apartenon al ĉi tiuj sektoroj.

Resume, klerikalismo estas renovigita kaj plifortigita per tiuj novaj grupoj, por ne relegi sian status quo, maskante ĝiajn agojn kiel supozeblan inkluzivon, per maskita religia libereco. Ekzemplo estas la kazo "Castillo" - en kiu estis diskutita la laŭ konstitucio de la diktato de religia edukado en la publikaj lernejoj de la Argentina Provinco Salta - kie la normo defendita de la klerikalaj sektoroj ne menciis specifan kredon, tiel metante ĉi iujn. sur supozeble egala bazo kaj kun la samaj eblecoj instrui la lernofakon en publikaj lernejoj.

La celo de ĉi tiu artikolo estas analizi la implicojn de iuj regionaj ŝtataj modeloj kaj ilian permeablon al la progreso de ĉi tiuj sektoroj, formulante proponon pri reguligaj strukturoj kiuj garantias sekularismon en inkluziva maniero.

MANUEL A. PAZ Y MIÑO "Religia fundamentismo kaj moderneco"

Resumo

Fundamentismo konceptita kiel fanatika kaj ekstrema esprimo de religia (kaj/aŭ politika) ideologio, kiu konsideras sin posedanta de senduba vero, ĉar ĝi venas de Supre, ne estas nova fenomeno, ĝi estas latentita en iu ajn religio. Ĝi estiĝas kiel reago, kiu povas eĉ esti perforta, al la ŝanĝiĝo de pensmaniero kaj kutimoj produktita de homoj, kiujn ĝi konsideras pekuloj, malbonaj, trompitaĵoj aŭ demonigitaj. En cirkonstancoj de granda nescio kaj bezono la fundamentistoj kreskas en nombro, sed ili povas ekesti en iu ajn socia klaso aŭ epoko. Nur humanisma kaj scienca edukado povas antaŭ vidi la aperon de fundamentismaj grupoj ene de socio, aŭ almenaŭ ke ili faru tion grandnombre.

La mezaj kredantoj.

Ĉu averaĝa kredanto ie ajn en la mondo kredas je iu dieco kaj ia konscio post morto, kaj ke iliaj kredoj estas veraj, sed ili ne prozelitismos, kverelos, persekutos aŭ mortigos aliajn kiuj havas aliajn. Kaj tio estas ĉar la plimulto de la fideluloj estas fideistoj, tio estas, ili kredas kaj jen, ili ne bezonas studi ĝin, des malpli pridubi ĝin, ili lernis sian kredon de siaj amataj gepatroj kaj ili siavice de la sia ĝis ni reiras al la tempo kiam tia religio estis trudita, ofte per politika konkero.

Religioj kaj laika moderneco

En la kristana Okcidento, kun la apero de ideoj kiel tiuj de Bruno (kiu postulis la ekziston de aliaj mondoj) kaj Galileo (kiu argumentis ke la tero ne estas la centro de la universo kaj ke ĝi moviĝas ĉirkaŭ la suno), ekzistis perforta reago kontraŭ ili, de la Katolika Inkvizicio, same kiel kun la apero de la libro *Pri la origino de la specioj* (1859) de Charles Darwin, ĉar ili kontraŭ diris la regantajn religiajn dogmojn, same kiel la laŭ vortan interpreton de la Biblio. Tiel, perforta konflikto eksplodis inter teologoj kaj sciencistoj pri la teorio de evoluado kaj biblia interpreto en Eŭropo kaj Usono (Sánchez 1998: 14).

Kun la paso de la tempo, religiaj militoj kaj sciencaj progresoj kaŭzita de Keplero, Neŭtono kaj aliaj, la eklezioj, kaj katolikaj kaj protestantaj, devis adaptiĝi al la ŝanĝoj kaj novaj ideoj de raciismo, pozitivismo, demokratio kaj sekularismo.

Tiamaniere, modernismaj protestantaj eklezioj akceptis, ke iliaj ministroj povas edziĝi, seksegalecon kaj, pro tio, ke virinoj estu parto de la pastraro, la rajton de samseksemuloj geedziĝi kaj eĉ la teorion de la evoluo de specioj, sed nur la lasta estis akceptita de romkatolikismo. Tamen, la moderna projekto, kun scienco kaj ideologioj sen religio ĉe la stirilo, provis entombigi Dion, anstataŭ igi religiojn kaj iliajn absolutecojn sen sukceso.

Reagante al tio, ekstremaj kredantoj respondis reasertante sian kredon: ne nur kredante, ke iliaj kredoj estas veraj, sed ke ili estas absolute veraj ĉar ili venas de Supre kaj, do, tiuj de aliaj, kiuj estas malsamaj de siaj malĝusta, falsa, malbona aŭ eĉ produkto de la diablo, laŭ ilia logiko bazita sur la supozita revelacio de Dio al homoj.

Fundamentismo aperas ankaŭ ĝuste kiam la socio atomiĝas, fragmentiĝas, malfaciligante la identiĝon de ĝiaj membroj kun ĝi (Sánchez 1998: 315-316).

Kaj ĉi tiuj kredantoj povas pensi, ke kie regas la niveloj de korupto, krimo, dekadenco kaj malbono, tio estas ĉar multaj religioj perdis adeptojn kaj socian kaj politikan eminentecon ĝuste cedante al laika modernismo. Kaj tial, pro tio, la religia fundamentismo aperas kiel respondo al mondo, kie ne plu ekzistas identeco, certeco aŭ rifuĝejo por tiuj, kiuj kredas, ke Dio ankoraŭ vivas kaj religio donas la vojon al pli bona vivo.

religia fundamentismo

Kiel jam sciite, religia fundamentismo estiĝas kiel movado ene de evangeliaj grupoj en Usono komence de la pasinta jarcento, kiu pledis por reveno al la bibliaj fundamentoj de kristanismo, kaj en doktrinoj kaj praktikoj, ĉar por ili la Biblio estas la Vorto. de Dio kaj, do, ĝi estas absolute vera, perfekta kaj sen eraroj, kaj devas, en tiu signifo, esti interpretita laŭ vorte en siaj fundamentoj: ke la jud-kristana dio kreis la mondon en sep tagoj kaj ripozis la sepa aŭ sabato, ke estis universala inundo, ke kiam la suno estis "haltita" la taglumo daŭris pli longe ol la kutimaj dek du horoj, ke kelkaj profetoj kaj Jesuo mem faris miraklojn, aŭ ke li naskiĝis de virgulino, mortis, resurektis kaj eĉ dekstre de Dio, lia patro, ke pekuloj, inkluzive de samseksemuloj, praktikantoj de abomenaĵo kaj ateistoj, konsiderataj "malsaĝuloj", iros en inferon, ke la virino devas esti submetita al sia edzo, same kiel la sklavo. lia mastro, ke sekso estas io hontinda, masturbado estas abomenaĵo, kaj ke oni ne devas havi sekskuniĝon antaŭ edziĝo aŭ, pli malbone, sekso estas nur por generi.

Kvankam kredantoj havis problemojn, en la 19-a jarcento, kun darvinisma evoluo, ĉe la fino de tiu jarcento ili havis eĉ pli da problemoj kun la pli alta kritiko de la Biblio, kiu deklaris ke la Pentateŭo ne estis skribita fare de Moseo, nek la Psalmoj de David, ke la virga koncepto de Jesuo estis alegorio kaj ke la dek plagoj de Egiptujo estis naturaj katastrofoj (Armstrong 2004: 192-194).

Certe en la aliaj aspektoj de kristanismo, katolika aŭ ne, videblas ankaŭ la fundamentalisma aŭ ekstremisma fenomeno. Ni havas plurajn ekzemplojn: por la pli ol 120 preĝejoj "serpentaj (venenaj)" en siaj religiaj diservoj, Jesuo promesis, ke ili ne damaĝos siajn sekvantojn, sed kvankam pluraj fideluloj kaj pastroj jam mortis pro mortigaj mardoj, multaj el ili restas fidelaj al la promeso; kelkaj ekstremismaj evangeliistoj bombis klinikojn kaj murdis abortajn kuracistojn kaj flegistinojn, aŭ sekvantojn de Islamo en siaj moskeoj; Por la (kristanaj) atestantoj de Jehovo estas peko ricevi sangotransfuzojn ĉar la Biblio malpermesas manĝi ĝin, kio por ili inkluzivus enigi ĝin en la korpon; Por sepa-tagaj adventistoj estas peko labori en la sabato (ideo el juda Genezo), ktp.

Kaj en aliaj religioj la sama fundamentisma fenomeno povas aperi kun ekstremismaj aŭ fundamentismaj grupoj ene de judismo, islamismo, hinduismo, budhismo ktp. La plej grava distingo inter religiaj fundamentistoj kaj religiemaj konservativuloj estas ilia batalema kontraŭ modernismo (Hood et al., 2005: 1-2).

Por la sekulara cionisma movado, la fondiĝo de la ŝtato Israelo en 1945 estas simple la rezulto de la serĉado de lando kie judoj povas vivi en paco post la holokaŭsto suferita ĉe la manoj de la nazioj sen tio ĉi signifas ke ĝi estas kontraŭa teokratia. Ŝtato al aliaj religioj kiel volis la fundamentaj judoj, kiuj eĉ murdis islamanojn kaj planis detrui moskeojn en 1984 (Sánchez 1998: 242-243; 247-248).

Sed la sekularigita vizio de la ŝtato de Israelo provokas fundamentisman respondon, precipe de grupo de intelektuloj kiuj estis nekredantoj sed kiuj revenis al sia origina kredo: por ili la fondo de Israelo okupanta palestinajn terojn plenumas promeson de Dio.

Por fundamentistoj aŭ islamaj fundamentistoj, aŭ islamistoj (Escribano, 2001: 16-17) ĉiu kredanto ne povas interpreti la Koranon sole, ili bezonas spertulon por gvidi ilin kaj doni al ili la ĝustan interpreton. La precedencoj de ĝia apero ŝ uldiĝas al la jarcenta konflikto kun la Okcidento, al la sendependecaj movadoj, kiuj igis la novajn laikajn ŝ tatojn imiti la okcidentajn, al la fondiĝo de la ŝ tato Israelo kaj al la sekvaj militoj, kiuj kaŭ zis la perdon de arabaj teritorioj, la eksplodo de la petrolo de la 1970-aj jaroj, ktp. (Escribano, 2001: 14-16).

Islamaj fundamentistoj, ne nur surbaze de sia interpreto de la Korano, sed sur la tradicioj de Mohamedo kaj teologiaj kaj juraj instruoj, volas trudi islaman leĝon aŭ ŝ arion (Escribano, 2001: 17) kaj antaŭ enigi kaj batali por la defendo de siaj kredoj. kaj valoroj eĉ uzas teruron. Tiel ili efektivigis kaj efektivigas la sanktan militon kontraŭ la okcidentaj malfideluloj per bombatakoj kontraŭ ambasadoj, aviadiloj aŭ konstruaĵoj (Escribano, 2001: 84-85). Iuj substrekas, ke islamismo ne nur estus fundamentismo, kiu volas reveni al la Korano kaj la Profeto, sed ankaŭ proponas "politikan projekton, kiu ne nepre devas esti nekongrua kun la Okcidento kaj la moderneco", kiel okazas ĉe aliaj fundamentismoj. (Escribano, 2001: 17-18).

Islamistoj aŭ islamaj fundamentistoj baziĝas sur la puritanaj doktrinoj de Vahabismo, Salafismo kaj Mahdismo, kiuj aperis en la 18-a kaj 19-a jarcentoj, kaj sur la politikaj organizaĵoj de la Islama Frateco kaj la Islama Komunumo, de la 20-a jarcento, kies agoj baziĝis. pri kvin motoj kiuj influis postajn islamistojn: Alaho estas nia celo, la profeto Mahometo estas nia ekzemplo, la Korano estas nia leĝo, ĝihado estas nia vojo, kaj morti en la nomo de Alaho estas tio, kion ni volas (Escribano, 2001: 20-22).).Eĉ por ĉi tiuj islamistoj, neniu reganto de la nunaj islamaj ŝtatoj estas "vera" islamano (Ali, 2002: 337).

Hinduaj fundamentistoj reklamas laŭ vortan vedan interpreton kiu restarigas la kastismon igante la malsuperajn kastojn sklavo, absolute subigante virinojn, kaj malpermesante aliajn religiojn kaj okcidentajn simbolojn.

Ĝenerale, estante aŭ toritata esprimo de religioj, fundamentismo povas provoki perfortajn reagojn, kaj povas esti esprimita en du kampoj: la doktrina kaj intelekta, tio estas, la religia kaj la politika. Kaj do ekzistas, do, pli ol unu fundamentismo, iuj, kiuj ne interesiĝas pri politiko, kaj aliaj, kiuj iras post la potenco uzante religion (Sánchez 1998: 88-89).

Konsekvencoj de fundamentismo

Inter la sekvoj de fundamentismo ni havas: antaŭ juĝon, diskriminacion, maltoleremon, fanatikecon, persekuton, fizikan ekspluaton kaj psikologian misuzon ene de certa religio.

La fundamentisto antaŭ enigos valorjuĝojn koncerne aliajn, ne pro sia karaktero aŭ agoj, sed ĉar ili havas malsamajn ideojn, tiel malkvalifikante siajn defendantojn, diskriminaciantes kontraŭ ili kaj ne tolerante ilin. Tiel, li metas ilin ĉiujn en la saman sakon: tiun de la malpiulo aŭ perversulo. Ĉi tio povas rezultigi, ke la fundamentisto iĝas fanatikulo, pasia pri siaj kredoj, kiu traktas tiujn, kiuj ne pensas kiel li per perforta maniero, kaj parole kaj fizike.

Kiam fanatikaj fundamentistoj estas subtenataj de la ŝ tata povo aŭ mem posedas ĝin, la afero plimalboniĝas: ili komencas persekuti, postkuras siajn ideologiajn kontraŭulojn, tiujn kiuj kredas kaj pensas malsame ol ili, aŭ se ne, ili faras ilin arestojn, turmentas. malliberigi, kondamni kaj eĉ ekzekuti, se ili ne ŝ anĝas siajn ideojn, se ili ne pentas pri sia perversa kaj senpia pensmaniero. Estas famaj kazoj (Bruno, Galileo) de ĉi-lasta ene de katolika kristanismo kaj multaj pli ne tiel konataj registritaj de la Inkvizicio en Eŭropo kaj Ameriko, aŭ

en la evangelia mondo (Servet, la Salem-sorĉistinoj) Tial religiaj fundamentistoj bezonas sekularan potencon por reaserti kaj defendi siajn kredojn, kiujn ili konsideras die veraj.

Sed ekzistas ankaŭ politikaj fundamentismoj en la senco, ke la adeptoj de certa ideologio de potenco kredas, ke la ilia estas la plej perfekta kaj kompleta kaj, tiamaniere, ĝi estas nediskutebla: ĉu ĝi estas komunisma aŭ novliberala.

Kaj religiaj fundamentistoj kaj politikistoj povas vidi sin kiel posedantajn seneraran veron kaj konsideras tiujn, kiuj kredas je aferoj diferencaj de ili, ke ili estas eraraj, trompitaj aŭ, pli malbone, la generado de malbono kaj tial malutilaj. Membroj de ambaŭ specoj de fundamentistoj plifortigas siajn kredojn estante en kontakto kun aliaj koreligiuloj.

Fundamentismo estas kontraŭ la komuna bono ĉar ĝi celas homogenigi la socion en unu senco: tio, kion oni kredas vera (Sánchez 1998: 257), sed tio estas vere mita (ib., 273).

Sed fundamentismo, precipe islama fundamentismo, ankaŭ kaŭzis timon kaj malsekurecon en la Okcidento, kaŭzante novan religian maltoleremon: malpermeso de publika uzo de la islamaj burko kaj nikabo, vestaĵo kiu kovras la korpon kaj vizaĝon, aŭ nur la kapon kaj la vizaĝon minus la okuloj, respektive, kaj specife en Francio, Belgio, Aŭstrio kaj Danio, aŭ la malpermeso nur por ŝtataj laboristoj kiuj havas rilatojn kun publiko en Germanio, aŭ en ĉiuj ŝtataj oficejoj en Nederlando (Rodríguez Martínez et al.).

Kaŭzoj de fundamentismo

Inter la kaŭzoj de fundamentismo estas: cerbolavado de frua infanaĝo, la instruado de ununura religio en lernejoj, nescio, manko de kritika pensado, materialaj kaj kulturaj mankoj kiel la neceso identiĝi kun grupo. Kunigita kun la malakcepto de moderneco kun ĝia relativigo de valoroj inkluzive de kio estas bona kaj vera, kaj ĝia foresto de absolutoj kiel Dio mem.

Gepatroj povas semi kaj eternigi religian fundamentismon en siaj infanoj ne eksponante ilin al aliaj vidpunktoj kaj aliaj religioj. La lernejo ankaŭ povas fari sian parton instruante al studentoj nur unu religion, kvazaŭ neniu aliaj ekzistus.

Multfoje malvastmensaj, analfabetoj aŭ malbone edukitaj homoj, de malalta sociekonomika statuso kaj simplismaj homoj povas esti facilaj viktimoj de fanatikaj fundamentistoj, kiuj ne nepre estos de la sama statuso. Estas tiuj al kiuj mankas la rimedoj kaj intelektaj kapabloj por distingi kaj distingi obskurantismajn ideojn de lumigitaj. Pli malbone estas, se la eduka sistemo de la lando ne instruas al infanoj kaj junuloj kritike pensi.

Serĉante ante homojn, kiuj povas helpi ilin kun siaj materialaj bezonoj aŭ por ne senti sin marĝenitaj kaj forlasitaj, multaj ĝenerale serĉas integriĝi kaj identiĝi kun grupo kaj, ofte, ili trovas ĝin en unu el fundamentisma tipo, fundamentismaj kredoj ili donas al siaj sekvantoj kadron de orientiĝo kaj sindonemo al siaj sekvantoj (Fromm, 1970: 69), unuigan filozofion de vivo, senton de kohereco kaj signifo (celo, valoroj, efikeco kaj memestimo), al siaj vivoj (Hood et al., 2005: 30-46) same kiel transcendo en iu formo de eterna vivo (ib.: 208).

Ne estas multaj religiaj fundamentistoj, kie regas scienca edukado kaj sociala socio. Sed rimarkinda escepto estas Usono kie ekzistas multaj fundamentismaj evangeliaj grupoj. Krome, diversaj kazoj de masakroj ankaŭ estis faritaj de

blankaj supremacistoj ĝuste tie, aŭ en evoluintaj landoj kiel Norvegio kaj Nov-Zelando, en la nomo de okcidenta kaj kristana civilizacio.

Kiel malhelpi religian fundamentismon?

Esence kun la ekzisto de laika ŝtato kiu ne favoras ajnan religion aŭ nekredan vidpunkton, sed ja favoras scion. Tiamaniere, infanoj kaj adoleskantoj ne estos cerbolavita en publikaj lernejoj.

Bona edukado koncentrita al valoroj kiel egaleco, justeco kaj libereco, same kiel la homaro kaj sciencoj, nutros realismajn kaj demokratajn mondrigardojn kie diferencoj de ĉiuj specoj estas akceptitaj kaj komprenataj.

Nun, en landoj, kie la moderna laika ŝtato ankoraŭ estas politika projekto, organizitaj liberpensuloj devas antaŭ enigi kritikan pensadon per diversaj publikaj kulturaj kaj edukaj agadoj (kiel videoforumoj, debatoj, seminarioj, laborrenkontiĝoj, ktp.) aŭ interrete, precipe celitaj al infanoj kaj junuloj, kies membroj estos la morgaŭ aj civitanoj.

Konkludoj

Fundamentismo:

- ĉu -ĝi ne estas ekskluziva fenomeno de nia tempo aŭ de kulturo aŭ socia klaso en aparta, sed ĝi kreskas multe pli ĉe adeptoj ju pli ili estas analfabetoj kaj malriĉaj.
- ĉu -ĝi estas latentita en iu ajn religio aŭ politika ideologio.
- aŭ -promocias konservativaj aŭ arkaikaj pensmanieroj kaj agadoj.
- ĉu -estas netolerema al liberalaj aŭ modernismaj pensmanieroj kaj agmanieroj.
- ĉu -bezonas politikan povon por defendi sin de siaj supozataj malamiko.
- ĉu -emas esprimi sin perforte kaj psikologie kaj fizike.
- ĉu -Ĝi estas malhelpo al scienca scio kaj socia ŝanĝo.
- ĉu -ĝi ne facile kreskas kie estas scienca progreso kaj bonfarta socio (krom se estas forta religia tradicio).

MANUEL SEBASTIÁN OCHANDIO "La neceso formo de organizo internacia politiko de liberpensuloj".

I.- Konciza konceptkadro. -

Ĝi tiu prezento aludas al sekularismo kiel specio kadre de la ĝenro de Liberpensulo. Kaj en pli ol sinteza koncepta klarigo ni diras, ke por la celo de ĉi tiu verko ni komprenas sekularismon kiel politikan sintenon, kiu provas apartigi ĉiujn publikajn decidojn (administrativajn, leĝdonajn kaj/aŭ juĝajn) de la influo de ĉi tiu religia dogmatismo. Ĝi serĉas, resume, ke leĝo estu la ĉefa normiga sistemo, kiu regas la rilatojn de homoj kiuj vivas kune en komunumo super la aliaj normigaj sistemoj ekzistantaj en la dinamika vizaĝo de kulturo (ekz. moralo; religio; kutimo). Sammaniere, sekularismo estas komprenata kiel stato de aferoj atinginda aŭ konservinda per tiu politika sinteno. Ni trovas kiel la kontraŭan flankon de sekularismo, klerikismon, kiun ni difinas kiel la politikan sintenon de kulto, aŭ kulturo de kultoj, kiu provas trudi.

iliaj dogmoj al la tuta socio. Klerikalismo serĉas certigi ke la religia normiga subsistemo estas super, aŭ en egaleco kun, la ĝusta normiga subsistemo.

Ni ankaŭ komprenas, ke ĉi tiu Konstitucia Demokrata Ŝtato de Juro estas Laika Ŝtato. Ni kredas, ke tiel estas, ĉar la historio de laikismo kaj konstituciismo je universala nivelo estas proksime ligitaj, kaj unu estas sekvo de la alia.

II.- Liberpensoj kaj sekularismo; kaj la internacia sceno. -

Ni scias, ke la fenomeno de tutmondiĝo ne nur implicas tujecon en la informa fluo tutmonde; sed ankaŭ, la koncentriĝo de kapitalo; la interdependeco de Ŝtatoj en ekonomiaj kaj politikaj aferoj, postlasante la malnovan koncepton de suvereneco por la akcepto de la koncepto de aŭtonomio por difini la agadmarĝenon - ĉi iam kondiĉitan - de la koncernaj Ŝtatoj; kaj la apero de neŝtataj agantoj en la kadro de internaciaj rilatoj kiel fundamentismaj grupoj; La terorismo; internaciaj financaj grupoj; organizita krimo (ekz. trafiko de drogoj; trafiko de homoj; trafiko de armiloj; ktp.), inter aliaj, kiuj kaŭzis aperon de fenomenoj kiel la tiel nomata balkaniĝo de regionoj; malsukcesaj ŝtatoj; ktp

Ĝi tiuj procezoj havis novan elementon en la lastaj jaroj, ni povas diri, intensigita en la lastaj kvin jaroj; kaj tio estas agnoskita en skeptiko en la kadro de internaciaj rilatoj al la institucia modelo kiu implicas sintenon de la Ŝtatoj al internacia integriĝo kaj rekono al supernaciaj organizaĵoj kaj normoj; reveni al la malnova interrilata modelo, kiu speguliĝas en interna retiriĝo de la Ŝtatoj, ignorante la kompetentecon de internaciaj organizaĵoj; metante integriĝajn procezojn en krizon kaj ignorante supernaciajn regularojn. Kaj ni observas, ke ĉi tiuj sintenoj estas akompanataj de dekstraj politikaj sektoroj, kun dogmataj, en multaj kazoj ksenofobaj kaj klerikalismaj rakontoj, kiuj akiras aliron al registaroj. Kaj ke, en ĉi tiu kadro al izolado, multaj Ŝtatoj perdas decidaŭtonomecon antaŭ la povo de la ŝtataj kaj neŝtataj agantoj, kiuj laboras kiel bloko por plifortigi tiujn politikajn dogmatismojn je institucia kaj kultura nivelo.

En la kazo de la Argentina Respubliko, ekde la supozo de Jorge Bergoglio kiel Estro de la Vatikana Ŝtato, ni rekte observas la ekzekuton de spionaj operacioj de tiu eksterlanda Ŝtato, kiuj finas influi la decidprocezon de la konstituciaj organoj de nia lando en la tri povoj: Plenuma; Leĝdona kaj Juĝa.

Tiel, preter la intensa laboro farita de ILEC Argentino; de la Grandioza Logio de Argentino de Liberaj kaj Akceptitaj Masonistoj; de kelkaj Naciaj Universitatoj; de feminismaj grupoj kaj kelkaj politikaj sektoroj; la malsimetrio de la fortoj en disputo kontraŭ fremda Ŝtato (la Vatikano), kiu havas privatajn Universitatojn (ĉefe la UCA, ankaŭ Universidad Austral; Universidad del Salvador; kaj institutoj de terciara, sekundara kaj primara edukado; retoj de neregistaraj organizaĵoj internaciaj). disvolviĝo kiel CONIN aŭ PROVIDA fondaĵo Bankoj ktp.) kaj kiu estas asociita kun retoj de religiaj grupoj ankaŭ kun internacia disvolviĝo kaj aliro al fortaj fontoj de financado; multfoje ĝi lasas nin sen la kapablo respondi.

Tial ĉe ILEC Argentino ni kredas tion en la internacia scenaro, kaj la internaj scenaroj de ĉi tiu el niaj landoj; grupa volontismo ne plu sufiĉas

de homoj, kiuj metas ĉion en niajn luktojn, sed por ke nia laboro vere fruktu ni ankaŭ ne plu bezonas reton; sed internacia organizo kiu enhavas nin kaj en kiu estas difinita tutmonda strategia planado, same kiel por ĉiu el la regionoj kaj landoj.

III.- La laboro farita en Argentino ekde 2017. ILEC Argentino kiel strategia ilo de la Granda Logio de Argentino de Liberaj kaj Akceptitaj Masonistoj.

Ĝi estas tiel scias, ke ILEC Argentino aperas kiel ilo kadre de la planado farita de nia MRGM Ángel Jorge Clavero kun la gvidado de AILP; Ĝi tiam estas efektivigita tra la CMI. Ni laboras ekde 2010 kun jura statuso donita de la Ĝenerala Inspekto pri Justeco de la Nacio; kaj ekde tiam ni povas establi la evoluon de du etapoj; fundamenta kaj plana kaj disvolva. Sen malutilo al la administrada raporto, kiun ni transdonos al la AILP-aŭ toritatoj en ĉi tiu sama Kongreso, ni sinteze disvolvos tion, kio estis farita por kontroli la bezonon de la kreado de internacia organizo de liberpensuloj por plifortigi la agojn de ĉiu organizo en ĉiu lando, kiel tiel ankaŭ kontroli, ke la sukceso de niaj klopodoj estas ebla kaj farebla.

III.1.- Etapo de fondo. -

La unua afero, kiun oni devis fari en ĉi tiu etapo, estis trapasi Loĝion de nia Oriento por klarigi la enhavon de la koncepto de sekularismo; ĝia graveco en la rolo de framasonismo; la bezono savi ĝin ene de nia socio; kaj historia recenzo pri ĝi. Tio alportis al ni grandajn internajn debatojn en ĉiu laborrenkontiĝo, kaj ankaŭ ene de la Granda Loĝejo. Kaj ĝuste en tiu kadro ni eldonis la unuan eldonaĵon de ILEC Argentino "Sekularismo kaj Klerikismo. Inkludo aŭ Dogtismo en Kulturo kaj Politiko"; kaj ni formis malsamajn filiojn tra la lando kune kun la inaj orientiĝoj. En ĉi tiu kadro, perioda eldonaĵo nomita "Laika Kulturo" estis lanĉita, kaj ĉiu filio prenis malsaman profilon. Iuj faris tion el movada modelo, tio estas partopreno en marŝoj favore al egala geedziĝo; laŭ leĝa aborto, aŭ kontraŭ seksa perforto, ktp. Aliaj branĉoj simple okazigis konferencon. Kaj okazis du Landaj Kongresoj. Tamen, multaj filioj restis kaptitaj en internaj diskutoj; kiam ili ne servis por malkunpremi la framasonajn internecojn de ĉiu loko. Tiel, tiuj kiuj prenis movadan rolon estis ombritaj fare de pli multaj organizoj kiuj havis teritorian evoluon kaj laboron dum multaj jaroj. Kaj aliaj filioj estis gviditaj de HH, kiuj aŭ ne havis kompletan konscion pri la graveco de sekularismo, aŭ ne rekte kunhavis sekularismon kaj nur konsentis pri tiu gvidado kiel sekvo de interna politika procezo. La sekvo estis paralizo de la organizo je nacia nivelo, kun la supervivo de aktiva filio (ILEC-Córdoba) kaj la malproksimigo de la ceteraj homoj. Laika Kulturo ĉi esis esti eldonita; konferenco ĉi esis; kaj li eĉ volis establi en kelkaj sektoroj de nia Framasonismo, ke laikismo ne havis rektan rilaton kun framasonismo; kaj ke ĝi estis temo de la 19-a jarcento.

III.2.- Etapo de Planado kaj Disvolvado. -

En 2017 ni rekomencis agadojn. Antaŭ ĉiuj agoj ni faris iom da eventuala laboro kaj scenaranalizo; Elektante tiun, kiun ni kredis plej utila, ni efektivigis malfortikan strategian planadon.

Ni trovas ke la sola doktrina produktado de la lastaj tri jardekoj koncerne la rilaton inter Eklezio kaj Ŝtato, same kiel propra-vola interrompo de gravedeco; novaj familiaj formoj; libereco kaj seksa egaleco; preter kelkaj malmulte disvastigitaj esploroj de CONICET de iuj apartaj aŭ toroj; Ili venis de katolika klerikismo tra la Argentina Katolika Universitato kaj ĝia eldonejo El Derecho; en dua loko de la Universidad Austral (Opus Dei) kaj la Universidad del Salvador.

Ni ankaŭ observas la mankon de kunordigo de la kapablo influi la malmultajn ateismajn kaj sekularajn organizaĵojn, trafitaj pli de temoj ligitaj al balotkonfliktoj ol de agado planita kaj efektivigita en transversa maniero. Kaj ni ankaŭ observas la evitadon de ĉi tiuj diskutoj fare de politikaj organizaĵoj, eĉ tiuj maldekstre.

En tiu ĉi kadro ni proponis jenajn agojn: La reaktivigo de la filioj kun HH kaj laikoj konvinkitaj pri niaj principoj. La subskribo de interkonsentoj kun Publikaj Universitatoj. La formado de eldonejo por la produktado de doktrino. La voko al la akademia komunumo por tiu produktado. Realigante seminariojn kaj akademian konferencojn kun kursula rekono. Efektivigo de universitataj etendaĵoj. Konsilo aŭ rekta partopreno kiel akuzanto en juĝaj agoj kontraŭ la malobservo de homaj rajtoj ligitaj al libereco de konscienco. Konsilado de naciaj kaj provincaj leĝdonantoj.

Ekde tiam ni aktivis la jenajn filiojn: Bahía Blanca; Mar del Plata; Tandil; La Plata; Aŭtonoma Urbo Bonaero; Rozariobiloj; Santa Fe; Flujoj; Tucumán; Salto; Katamarko; Tres de Febrero kaj Generalo Roca. Ni faras agadojn kun la Nacia Universitato de la Marbordo; Nacia Universitato de Tucumán; Nacia Universitato de la Nordoriento; Nacia Universitato de Tres de Febrero; Universitato de Bonaero; Nacia Universitato de La Plata; Nacia Universitato-Instituto de Homaj Rajtoj "Patrinoj de Plaza de Mayo"; Patagonia Universitata Instituto de la Artoj; kaj esploristoj de CONICET.

Ni konsilas naciajn deputitojn, tiel opinio estis prezentita en 2017 kontraŭ la Leĝpropono misnomita de ĝia aŭtoro kiel "Religia Libereco" prezentita en la Nacia Kongreso de la eksa Sekretario de Kulturo de la Nacio kiu finis demisii de sia posteno; Ni partoprenis kiel Amicus-Curiae en la aŭdienco de la Supera Kortumo de Justeco de la Nacio en la kazo "Catillo v/Pcia. de Salta s/ Amparo" per kiu estis dekretita la kontraŭkonstitucio de deviga religia edukado en publikaj lernejoj kaj dum lernejoj; Ni estas akuzanto en simila protekto en la Provinco Tucumán; Leĝpropono estis prezentita por la elimino de taskoj de la Nacia Ŝtato al episkopoj kaj aliaj klerikoj ekestigantaj de dekretoj de la lasta armea diktaturo en Argentino; Leĝpropono estis prezentita por deklari la neskribeblecon de seksmisuzo kontraŭ knabinoj, knaboj kaj adoleskantoj (intime ligita al misuzo fare de pastroj kaj aliaj ekleziuloj); Ni partoprenis en la plenkunsido de komisionoj de la Nacia Kongreso por la Leĝa Aborta Leĝo projekto; Ni estis en la kadro de tiuj debatoj en ĉiuj universitatoj menciitaj supre; en la Senato de la Provinco de Bonaero kaj en la Parlamento de Córdoba. Ni lanĉis la Nacian Kampanjon por la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato ĉe la Nacia Universitato de la Marbordo. Ni prezentis projektojn en la leĝdonaj periodoj de la Provincoj Catamarca kaj Salta por la forigo de religiaj simboloj de publikaj konstruaĵoj; ni lanĉis nian eldonetikedon kun

pluraj verkoj publikigitaj kaj en la procezo de publikigo; kaj ĉi tio, kio estos kontrolita en la raporto alroĉita al ĉi tiu prezento.

Sed ĉi tiu tuta laboro ne estos vere daŭrigebla kaj efika sen la subteno de internacia organizo, kiu unuigas kriteriojn kaj kunordigas klopodojn. -

MARCELO VILLALBA "Arto kaj Liberpensado"

Etikaj ekzercoj sen aŭro

"Antaŭe, distancoj estis pli grandaj ĉar spaco estas mezurita per tempo" JL Borges

Ni provos starigi, surbaze de kelkaj tekstoj de Walter Benjamín (precipe Filozofio de Historio kaj La Artaj O en la Aĝo de Ĝia Teknika Reprodukteleco), iujn enkadrajn parametrojn por proponi, ke liberalaj reflektaj ekzercoj trovi en la arto la favoran medion por ĝia evoluo. . Ne nur en tio, kio rilatas al krea libereco, sed precipe en la aparta malakraliga ekzerco de modernaj kaj postmodernaj movadoj.

Ni ankaŭ proponos proksiman rilaton inter ĉi tiuj mekanismoj de krea liberpensado kun necesaj etikaj fundamentoj kiel areo de legitimiĝo de agoj de libereco kaj kreemo. Kaj ke ĉi tiuj etikaj fundamentoj inkluzivas kaj la formajn procezojn kaj la kontraŭdirojn de menciitaj agoj.

Ni elektis ĉi tiun pensulon ne nur ĉar liaj skribaĵoj enkadrigas nin en la temoj, kiujn ni volas diskuti, sed ankaŭ ni opinias, ke liaj formoj estas la plej taŭgaj por ĉi tiu diskuto. Lia poezia, metafora, simbola kaj nekanonika skribo permesas al ni navigi la serpentumojn de arto kaj liberpensado, kies transito postulas tiun ĉi neforigeblan liberecon por navigi la asimptotojn de la scio.

Por unua aproksimado ni skizos difinojn de la diskutendaj temoj.

Ni komencos dirante, ke "Liberpensulo" estas tiu homo, kiu subtenas, ke pozicioj rilate la veron devas esti formitaj surbaze de logiko, racio kaj empirio, el senpartia analizo de la faktoj kaj posedanto de siaj propraj decidoj. Ĝi estas en certa maniero asociita kun la termino skeptiko, sed el la vidpunkto en kiu ĝi estas relative al moralo. Tio estas, akademia skeptiko, kiu studas la variablecojn de moralo ĝis trovi universalajn rajtojn.

Sed malproksime de silenta, nepartoprena skeptiko limanta al nezorgema apatio.

Ni dirus, ke la liberpensulo estas sinteno de serĉado de valoroj kaj fundamentoj harmonia kaj justa socia organizo.

Siaflanke la arto, inter sia polisemia reprezentado, sekvas la samajn ekzercojn el simbola ago kaj penso. kiu, laŭ la vortoj de Mircea Eliade "estas propra al la homo, ĝi antaŭas la lingvon kaj la diskursivan racion, ĉar la simbolo malkaŝas certajn aspektojn de la realo - la plej profundajn - kiuj estas neataj al ajna alia rimedo de scio. Bildoj, simboloj kaj mitoj respondas al bezono kaj plenumas funkcion: malkovri la plej sekretajn kategoriojn de la estaĵo.

Demandu nin, kio estas arto? Ĝi ne nur superas ĉi tiun diskutspacon kaj la celojn de ĉi tiu eseo, sed ĝi povas ĵeti nin en ekscitan sed abisman aventuron. Tial ni nur limigos nin pripensi kune kun Martin Heidegger, kiam en sia libro "Arto kaj Poezio" li diras al ni, ke "la artisto estas la origino de la artverko kaj la artverko estas la origino de la artisto. Tio

nek estas sen la alia. Tamen, neniu el la du estas la apogo de la alia, ĉar la artisto kaj la verko estas ĉiu en si mem kaj en sia reciproka rilato pro tria, kiu estas la praa afero, nome, la arto, samtempe. . kiun la artisto kaj la verko ŝ uldas sian nomon."

Kvankam Martin Heidegger iomete enkadrigas nin, li lasas al ni tre grandan malferman kampon, tial mi ŝ atus aldoni, ke arto estas spaco por transtempa intersubjektiva pripensado. La artisto enprofundiĝas en sian trejnadon, dialogas kun siaj praulaj referencoj, ekzercas siajn raciajn kaj kreajn betaojn kaj proponas ĝin al la spektantoj. Surbaze de tiu ĉi propono, ili faras similan vojaĝon kaj surbaze de siaj apartaj historioj, formacioj kaj sentemoj, ili faras malkodigon, kiu eniras la dialogan kurson de kulturaj manifestiĝoj. Tiel donante formon al tre varia mondo de arto.

De la amasiĝo de interpretoj kaj vojaĝoj, kiujn arto kaj ĝia mondo havas, unu afero estas nenegocebla por artisto: Libereco. Tio, kio pelas lin fuĝi de intertraktadoj kaj konformismo, kiuj distancigas lin de lia pripensema kaj kreiva komunika spirito.

Tio estas la libereco de la greka horizonserĉanto, poetigita de Konstantinos Cavafis, de longaj vojaĝoj laŭ vojoj, kiuj kondukas lin al golfoj neniam antaŭ e viditaj, kie li povas akiri perlamon kaj koralon, sukceson kaj ebonon; kaj bongustaj parfumoj. Kaj fine, lernu de viaj saĝuloj. Sur la riĉa vojo reen al sia Ithaca.

Estas pro ĉi tiu "sine qua non" kondiĉo, kiun libereco havas por la artisto kaj por la arto, ke ni povas establi proksiman ligon kun Liberpensado kaj tio permesis al ni titoli tiujn pripensojn tiamaniere. ' Arto kaj Liberpensado. Etikaj ekzercoj sen aŭro .

Ĝi tie ni aludas al la aŭro referita de Walter Benjamín en sia teksto "La artaĵo en la epoko de teknika reproduktebleco", kiun li verkis en 1936.

Ni scias, ke Benjamín estis pensulo naskita en Germanujo en 1892, kies penso estis rilata al la Frankfurta Lernejo, kiu, fuĝante de la murda frenezo de la nazia reĝimo, direktiĝis al Hispanio kaj, de tie, flugis al Nordameriko. Sed la tago, kiam li alvenis al la landlimo, ĝi estis fermita.

Proksimeco kiu pelis lin memmortigi tiun saman nokton provante eviti la ksenofoban hororon.

La historio diros al ni poste, ke tiu fatala limo estis fermita nur tiun nokton kaj ke la sekvan tagon ĝi denove malfermiĝis, kvankam tro malfrue por la angora kaj sufokita spirito de la berlina filozofo.

Unu el la grandaj kontribuoj de Walter Benjamín estas la nocio de historio proponita de li, kiun ni povas resumi en la frazo "se la historio estas skribita de tiuj, kiuj venkas, tio signifas, ke ekzistas alia historio". Ĝi tiu konata frazo popularigita de la genia Litto Nebbia estis la centra ideo de la studoj dediĉitaj al historio faritaj de la germana pensulo en sia teksto de 1940, "Tezo pri la filozofio de la historio"; por rilati al la longa tradicio rakonti eventojn surbaze de la domina pozicio atingita per iu ajn rimedo, plej ofte per perforta kaj/aŭ falsa maniero.

Tio ŝanĝas la paradigmon en la analizo de historiaj eventoj, kiu anstataŭigas la Majuskulan ("H") de la ununura rakonto kun diversaj rakontoj pri ĉiutagaj rakontoj kun minuskloj ("h"), kiuj konsistigas la tutan socion, kiu partoprenas kaj suferas pro ĉi tiuj sociaj sortoŝanĝoj.

Ĝi tiu nova maniero rigardi kaj rakonti elmontras la konfliktajn strukturojn de la realo kiel Ricardo Maliandi nomas ilin en sia libro "Pridubita Etiko". Kie, el la antaŭaj klarigoj, ĝi diras al ni, ke ĉi tiuj strukturoj devas esti konsiderataj en proksima rilato kun la etikaj fundamentoj: ĉar koncerna korelacio konsistigas la centran demandon de

etikon, kaj ke kiam ĝi ne estas konsiderata ĝi neeviteble refasas en dogmajn aŭ skeptikaj pozicioj.

Tiel postulante, ke tion, kion li nomas kiel konverĝa etiko komprenata kiel etiko de konflikto, tio estas, kiel etiko kiu, sen rezigno de la fundamento, volas, samtempe, eksplicite rekoni konfliktajn strukturojn kaj respondi pri ili.

El tiu ĉi perspektivo, se tio, kion ni provas fari, estas etiko, komprenata kiel provo provizi fundamentojn por la moralaj agoj, kiuj okazas en la fenomenaj mondo, la konfliktaj elementoj de tiu mondo ne povas esti ekskluditaj, provante kaŝi ilin sub hegemonia harmonio.

Se etoso povas esti konsiderata kiel speco de streĉiĝo inter la konflikta kaj la harmonia, kaj etiko, estante serĉo de fundamentoj, estas racia agado, tiam etiko estas prezentita kiel la apliko de racio al etoso.

Do la demando, kion mi faru? fariĝus kial mi faru ĝin? kaj, laŭ Maliandi, ĉi tiu estus la plej taŭga formuliĝo.

Kion ni nun scias, estas, ke ĉi tiu ne povas esti esprimita en priskribaj terminoj, kvankam tio, kio estas priskribita, estas nenio pli kaj nenio malpli ol la klariga principo de la reala universo. Eĉ se ni scius kial ĝi estas tia, ni ne scius el tio, ĉu ĝi devus esti tia, nek kial ĝi devus (aŭ ne).

Ĝi devas esti tia, kia ĝi estas.

Ni diris, ke liberpensulo formas siajn ideojn pri tio, kio estas vera surbaze de la logika, racia kaj empiria pensado. Flankenirante revelacion, intuicion, dogmojn kaj aŭtoritatismon por fari senpartian analizon de la faktoj, estante la posedanto de viaj decidoj.

Laŭ la nunaj situacioj de la vivo en la socio, hodiaŭ necesas grandega klopodo por esti liberpensulo. Al la tradiciaj ekleziaj premoj, kiujn la diversaj kredoj faris al la socioj, sur kiuj ili provas trudi siajn sektorajn dogmojn, aldonas aliaj faktoroj de regado kiel la kapitalo, la amaskomunikiloj kaj aliaj.

Konsiderante la gravecon de la amaskomunikiloj hodiaŭ, kiuj, kiel tutmonda fenomeno, prezentas kaj reprezentas la realon el reganta pozicio, konstruante hegemonian diskurson, kiu ne nur decidas montri kaj/aŭ kaŝi surbaze de komerca oportuno kaj sektoraj politikoj, sed tio ankaŭ formi kognajn kaj interpretajn strukturojn, generante kondiĉadon, kiu estas jam internigita en civitanon, forprenante ilian kritikan kaj diskerman kapablon.

La nuntempa filozofo Noam Chomsky, specialigita pri studoj pri pensomanipulado kaj socia ago, en la punkto 10 de sia "Dekalogo de Media Manipulado" diras al ni, ke ĉi tiuj strategioj baziĝas sur: "Koni individuojn pli bone ol ili ili konas sin. Dum la pasintaj 50 jaroj, akcelitaj progresoj en scienco generis kreskantan interspacon inter la scio de publiko kaj la okazaĵoj posedataj kaj uzitaj fare de dominaj elitoj. Danke al biologio, neŭrobiologio kaj aplikata psikologio, la "sistemo" ĝuis altnivelan scion pri la homo, kaj fizike kaj psikologie. La sistemo sukcesis koni la komunan individuon pli bone ol li mem konas. Ĉi tio signifas, ke, en la plej multaj kazoj, la sistemo ekzercas pli grandan kontrolon kaj potencon super individuoj ol individuoj ekzercas super si mem."

Je ĉi tiu punkto ni povas diri, ke kaj arto kaj liberpensoj celas kontribui al la disvolviĝo de la ĝenerala bonfarto de la homoj. Ili ne estas nuraj diskvizicioj de pli granda aŭ pli malgranda talento aŭ kreemo, monadaj kaj solipsismaj por persona vanteco aŭ sektora petuleco.

Ili eskapas - ili devas eskapi - de memkontento kaj elitisma jubilo.

En la menciita teksto, Walter Benjamin pripensas la signifon de la unikeco kaj singulareco de la artaĵo kaj demandas kio igas la artverkon speciala?

Kaj li konkludas: "Ia aŭ ro." Nun, kio estas la aŭ ro de la artaĵo?

"Ĝi estas la distanco, kiun ĝi trudas al ni kiel spektantoj, kiom ajn proksime ni estas al ĝi."

Ĉi tiu aŭ ro estas donita de ĝia neripetebleco, ĝia unikeco. Sed la unua aŭ ro estas donita, laŭ la tradicio, de la kulta valoro, kiun havis la unuaj artaĵoj, donita de sia sankta kaj riteca origino. Tradicio kiu estas konservita en religia arto.

Ni memoru, ke la pentraĵoj en Almerio kaj en la aliaj kavernoj havis la sanktan funkcion helpi tiujn manojn en la ĉaso al tiuj bestoj, tie reprezentitaj. Tio estas, ili kontribuis al la generacio de sankta sentempeco karakteriza por mistikaj ritoj.

Reproduktebleco korpitas la aŭron establante "ĉi tie kaj nun" de la bildo, tio estas, tempecon. Ĝi forprenas kio estas sankta por enkonduki ĝin en profanaĵon.

Tiu desakraligo de la artverko atingis sian epitomon ĉe Marcel Duchamp, kiam li prezentis sian verkon "La fontaine". Pisejo pendis renverse kaj prezentita ĉe la Artsalono organizita fare de la Society of Independent Artists of New York (Socio de Sendependaj Artistoj de New York) en 1917.

Ĉi tiu artaĵo, kiu nun estas la ideo kaj ne la materia objekto, estas tio, kio revoluciis kaj ŝanĝis por ĉi iam la tradician manieron kompreni arton. Forigante ĉi ian laŭ vortecon de la arta objekto kaj reaserti ĝian metaforan lokon.

Kvankam la simbola valoro de arto ĉi tie ne estis inauĝurita, tio, kion faris Duchamp kaj la tuta dadaismo per siaj "objets trouvés", estis forpreni ĉi ian eblecon trovi formojn de rekono, kiuj ebligas kapti kaj resti sur la surfaco de la bildo, devigante nin konigi al ni la reflektan procezon, kiun ĝi proponas al ni.

Ĉi tiu arto defias nian propran ekziston kaj, preter mobilizado de risortoj de sentemo kaj emocio, devigas nin enprofundiĝi en niajn proprajn konfliktojn kaj demandojn pri la signifo de nia ekzisto.

Tio estas, ke el benjamena perspektivo la malakraligo de la artverko, la perdo de ĝia aŭro, malfermas tiom da rakontoj kiom da spektantoj, kiuj nun estas metitaj en la rolon de centraj protagonistoj de tiuj rakontoj.

Do teknika reproduktebleco, unue per fotado, poste per fotokopio, ĝis hodiaŭ atingi universalan gradon de videbleco kun la senĉesa cirkulado de bildoj en la teknologiaj aparatoj kiujn ni havas hodiaŭ (poŝtelefonoj), kondukis al la artverko je absoluta nivelo. Ĉiutageco kaj tempeco. Ĉi sciante, ke ni ignoras la novajn paradigmojn, kiujn tenas por ni nehaltigebla teknologia evoluo.

Ni povus konkludi, ke liberpensoj kaj arto estas kolektivaj, dinamikaj kaj nehaltigeblaj ekzercoj. Ke kun teknologiaj progresoj ambaŭ perdis sian aŭron, ambaŭ ĉi esis

apartenas al la regantaj elitoj. Ambaŭ jam estas mergitaj en la socia konscio, kiu celas inkluzivon, progreson kaj disdonadon de scio. Ambaŭ perdis sian distancon kaj proksimiĝas al ni kiel intersubjektivaj estaĵoj, en la kadro de diskursiva etiko, kiu konscie kaj eksplicite celas la solvon de intereskonfliktoj, prenante ilin kiel defion al racio, konsistante el la klopodo solvi ilin. Komprenante, ke la fundamentoj serĉataj de la racio reprezentas ordon, harmonion kaj akordiĝon inter proksimaj kaj tempaj estaĵoj.

MIGUEL A. ARREDONDO JELDES - RAÚL LEAL OSORIO "La malklera instruisto, necesa legado por affronti la ĉiutagan vivon de la instruado..."

(Libera legado de la teksto de Jacques Ranciere)

1. Resumo:

Ĉi tiu artikolo estas interkonsiliĝo, kiu artikulas nian instrulaboron kun la profunda legado de la Libro de Jacques Ranciere. (2003) "La Malklera Instruisto." Kvin lecionoj por emancipiĝo." Legado ekestas en momentoj de serĉado de la rolo de la instruisto en ĉi tiu escepta momento, kiun universitatoj kaj edukaj institucioj spertas ne nur en nia lando sed en la tuta mondo. La legado de Ranciere instigis nin el legendo okazinta en la Universitato de Leuven, kie oni faras proponon, en kiu li malakceptas la klarigan profesoron, proponante emancipan instruon, kiu transformiĝas en pedagogian movadon, kiu havas sian naskiĝon, evoluon kaj morton. Kiel multaj aliaj edukaj aŭ trejnaj movadoj, kiuj estis forgesitaj de la historio kaj kiuj ludis gvidan rolon en la konstruado de kulturoj kaj socioj.

1. Enkonduko

La likvideco de la momento, zorgoj pri niaj disciplinoj, sieĝitaj de la manko de tempo, de la tago al tago, kiu ne permesas al ni instruistoj pensi kun sufiĉa atento pri la unika kaj escepta momento, kiun la mondo spertas. Kaj, do, tiu unika kaj escepta momento defias nin en nia maniero scii, fari kaj instrui en la Universitato hodiaŭ.

Ni scias, ke nia nuna socio estas karakterizita per siaj atingoj kaj problemoj kaj ke ambaŭ estas transformitaj kiel defio kiu iel malfermas esperon por pli bona mondo. Estas vere, ke foje problemoj superfortas nin kaj la listo foje estas tiel granda, ke ĝi superfortas nin kaj igas nin malaltigi la gardon kaj entuziasmon, restante en la ĉiutaga vivo sen rigardi preter niaj horizontoj. El ĉi tiu simpleco ni trovas unu el la defioj de la universitato estas analizi ĉi tiujn problemojn kaj transformi ilin en problemon de scio kaj ke ili povus esti la subteno de espero kaj kunlaboro por solvi tiujn problemojn... Antaŭ iom da tempo, reviziant bibliografiojn en unu el tiuj librovendejoj, kie la tempo pasas senĉese, ni trovas unu el tiuj tekstoj, kiuj vokas nin kaj kiu sen konsideri la enhavon aŭ la koston, oni tuj aĉetas ĝin kaj legas, kiel tiu nova ŝuo, kiu ĝin tuj portas. La titolo de la teksto estas La Malklera Majstro, de Jacques Rancière. Mi nur trarigardis kelkajn el la tekstoj de la aŭtoro, sed mi legis nenium el ili. Altiris nian atenton, ke ne estis tedaj enkondukoj, kvankam ili estas tre gravaj, aŭ prologoj, kiuj celas instigi la leganton, ke tio, kion ili legas, valoras. La plej kaptis nian atenton kaj pravigis la monon elspezitan por la libro. Nia entuziasmo pri la teksto estis mallongdaŭra, ĉar kiam ni alvenis hejmen, ni trovis la horarojn kaj la necesan preparon de la temoj kaj kompreneble la nekontestablajn testojn... Do, la libro iris al niaj bretoj... Ĝis renkontiĝo de kafo la teksto denove postulis nin profunde legi ĝin. Tiel, ni komencis ĉi tiun aventuron, kiu vere estis spirita procezo kiu igis nin ami la laboron de instruado denove. Eĉ pli, ĉi tiu igis nin foriri nun

revenante el la teksto en la serĉado de la identeco de la universitata profesoro, tamen, kiel ĉiu legado, ĝi estas elirpunkto kaj klopodas dialogi kaj malfermiĝi al tiu profesio, kiu tiom gravas por la nuna mondo. Nun, paroli pri la instruisto, instruisto, instruisto ne estas facile, ĉar en ili teksiĝis mitoj, kredoj, tipologioj, ideologioj, politikigoj kaj malpolitikigoj... Resume, instruadon pesas konstruoj kaj malkonstruoj de referencaj kadroj, kie iuj donu Li kalkulas kiel vendisto de sonĝoj, observanto de ordo, teknikisto por ekscelenco, romantikulo, emancipinto... Tial tio, kio sekvas en la teksto, estas invito por promeni tra tiu ĉi diskursa geografio, kiun Ranciere proponas al ni.

1. Intelekta aventuro

Se ni vivus la instruadon kiel aventuro tio signifus, ke niaj sesioj, klasoj aŭ moduloj ne estus fermitaj, sed restus malfermitaj al aliaj intelektaj aventuroj. Nun, aventuro ne estas improvizita, ĝi estas preparita ĝisfunde, ĉar ĝi rilatas al la eblaj scenaroj, kiujn ni renkontos kaj atingos la finon. Ni revenu al la intelekta aventuro, kiun Jacques Ranciere prezentas al ni. Li rakontas al ni, ke Joseph Jacotot, profesoro pri franca literaturo en Universitato de Leuven havis intelektan aventuron. Tiu ĉi intelekta aventuro konsistis el instruado de la franca al nederlandaj studentoj Jozefo sciis nenion pri la nederlanda kaj la studentoj sciis nenion pri la franca. Do, Jozefo akceptis la defion, ĉar li devis pluvivi ĉar li estis ekzilita civitano kaj estis invitita al Bruselo, invitita de la reĝo de Nederlando. Nia amiko maltrankviliĝis ĉar li ne povis instrui la francan per la tipaj metodoj de kiel lingvo estas instruata ĉar ĉiuj studentoj sciis absolute nenion pri la franca. Tiel Jozefo trovis dulingvan eldonon de Telemaco de Fenelón kaj sendis ĝin al ĉiuj siaj lernantoj, klarigante per tradukisto, ke ili lernos el la franca teksto helpe de la traduko. Tiel, la studentoj dediĉis sin al legado de Telemaco laŭ la instrukcioj donitaj de la tradukinto. Post iom da tempo, Jozefo petis siajn studentojn skribi en la franca, kion ili pensas pri ĉio, kion ili legis. Li atendis katastrofan rezulton, plenan de eraroj kaj barbarecoj Granda estis lia surprizo, ke, sen klarigoj, ripetoj aŭ ortografiaj kaj vortaj klarigoj, kiujn ni ĉiuj travivis, liaj studentoj lernis legi la francan, aŭ artiki vortojn por konsistigi la francan. frazoj dum ili antaŭ eniris sur Telemaco.

Skribante ĉi tiujn ideojn el la teksto de Ranciere, venis en menso diversaj liberigaj aŭ emancipaj edukaj spertoj, kiujn ni vivis. Kiel tiu instruisto, kiu instruis la anglan per la tekstoj de la kantoj de John Lennon, aŭ tiu unuajara filozofiiinstruisto, kiu provizis bibliografion en la angla kiel deviga bibliografio, aŭ tiu instruisto, kiu instruis la anglan el Asteriks, sed havis apartan metodikon, kiu supozis, ke ĉiuj studentoj devis unue lokalizi la parencajn vortojn kaj poste la falsajn parencajn. Kelkfoje, ŝajnis, ke oni ne studas la anglan kaj ke la aventuro kompreni la tekston pli gravas ol lerni la lingvon. Finfine, la aventuro estis ne nur de la instruisto, sed ankaŭ de la lernanto, en kiu li estis invitita konkeri la tekston el lia vidpunkto kaj ne la vidpunkto de la instruisto, kvankam tio ne signifas, ke ne ekzistas kompletigo kun la aliro de la instruisto. Laŭ la Hispana Lingva Vortaro, la vorto aventuro estas entrepreno kun necertaj rezultoj aŭ kiu prezentas riskojn. La demando: Ĉu ne tio estas la akademio intelekta aventuro, kie ĉi iam estas riskoj, malfermiĝi al aliaj mondoj sen pensi pri tio, ĝi estas kiel libro, en kiu oni estas malfermita al la dialogo de la aŭtoro kaj ne al altrudo? Alia punkto estas, ke en aventuro ĝuo estas fundamenta, ĉar oni ne nur pensas pri la rezultoj sed ankaŭ ĝuas la antaŭ, dum kaj post eniro en klasojn. Krome, ĉi tiu aventuro estas malfermita al serendipio aŭ hazardo, tio estas, al mistero kaj kio estas pli interesa estas mistero kiel parto de la eduka procezo. Kelkfoje, ni donis multe da graveco al la teknika, planita kaj taksita, sed ni lasas flanken la fakton, ke ĉi tiu estas mistero. Estas vero, ke la tekniko ludas kaj devus ludi gravan rolon en nia laboro, sed estas aliaj aferoj, kiuj ankaŭ estas

grava. Kiel diris unu el miaj instruistoj, pedagogio perdis sian magion, ni ĉiam rigardas la florpoton kaj ne la paŝtejon.

Ĝi tiu aventuro havas du ĉefajn ingrediencojn: serendipio kaj volo. La unua, malrapide firmiĝanta en scienca kaj ankaŭ literatura vortprovizo, rilatas al tio, ke ĉiu aventuro devas esti malfermita al hazardo kaj la mistero de la rezultoj aŭ spertoj de koncerna aventuro. Nun, tio signifas sintenon de la instruisto, ke la eduka procezo estas en si mem mistero, kaj ke kiom ajn da planado ĉiam estos mistero, kiu fariĝos necesa por malkaŝi kaj akiri signifon de tio, kion oni laboras por plifortigi. tiu mistero, magio kaj sento de akademia laboro. Ligita al serendipeco estas volo, antikva kaj iom forgesita vorto en nia leksikono, tamen ĝi estas kaj devas esti centra akso en ĉiu instruprocezo. Ĉar volo implicas fari aferojn kun signifo, serĉi rezulton aŭ intencon. Do la volo forte rilatas al la instigo kaj la konvinko fari ion, kiel voli eliri el problemoj, voli instrui, promeni... Tio estas, la volo estas la energio necesa por vivi kaj konekzisti. aliaj.

Revenante al Joseph Jacotot, li volis ke siaj nederlandaj studentoj lernu la francan, sen liaj klarigoj pri kiel skribi la francan. Li lasis al li nur la tekston de Fenelón, kie gravas lerni la francan. Li nur ordonis al li transiri la arbaron, ignorante la elirejojn. Trapasinte la arbaron, ili lernis solaj kaj sen instruisto por klarigi. Tio estas, Joseph Jacotot malkovris ke hazardo aŭ serendipeco estas metodo de volo. Vi povas lerni sole kaj sen klariganta instruisto kiam vi volis, ĉu pro via propra deziro, ĉu pro la malfacileco de situacio. La lernantoj lernis sen klariganta instruisto, sed ne sen instruisto. Antaŭe ili ne sciis kaj nun ili sciis. Kaj kion Jacotot instruis tiam al siaj lernantoj, ne lia scienco klarigita ĉirkaŭ la franca, sed li simple unuigis volojn, li volis, ke liaj lernantoj lernu la francan kaj ke ili bezonas scii la francan, tio estas, tri inteligentecoj estis kunigitaj en la teksto de Telemaĥo; Jozefo kaj liaj studentoj.

La tri estis la ĉefaj aktoroj en ĉi tiu aventuro, nek unu nek la alia estis gravaj, la tri travivis ĉi tiun aventuron transiri la arbaron sen scii la elirejon.

2. La leciono de la Neklerulo

Sendube, la vorto malklera estas forta kaj foje pejorativa, sed ĝi simple signifas ne scii ion, ne havi novaĵojn laŭ la vortaro de RAE. Tial oni estas tre malklera pri multaj aferoj, precipe pri niaj lernantoj ni scias tre malmulte da novaĵoj pri ili, ni ne scias pri ilia socia, kultura kaj politika historio kaj ni ankaŭ ne konas ilian scion; Estas vere, ni neniam povas ekkoni la centojn da studentoj, kiujn ni alfrontas ĉiun semajnon, nek ni povas scii kiajn sciojn ili bezonas en ĉiu el la temoj, pri kiuj ni laboras. Sed ni povas alproksimiĝi aŭ alproksimiĝi al tiuj scioj, kiuj estas gravaj aŭ signifaj por via pasinteco, nuntempo kaj estonteco. Esploro diras al ni, ke ju pli la instruisto alproksimiĝas al la realo de la studento, li aŭ ŝi povas proponi ĉi tiun pli grandan signifon. Krome, modernaj pedagogiaj fluoj rakontas al ni pri la bezono alproksimiĝi al la kunteksto kaj el tiu kunteksto desegni, apliki kaj

taksi niajn lernprocezojn. Estas vere, ĉi tie ĉi instruistoj kaj direktoroj konsentas supozi ĉi tiun indikilon de lernplibonigo. Sed ŝajnas, ke ne estas tiel evidente en niaj planoj artiki tion, kion la studentoj scias per tio, kion oni scias, ni tuj komencas per tio, kion niaj studentoj devus scii.

Ni revenu al Jozefo Jacotot, ni estis en tio, ke liaj nederlandaj studentoj lernis la francan per la teksto de Telemaĥo de Felon. Krome, tiu pedagogia fakto transformis Jozefon en pedagogon de polemiko, unuj por kaj aliaj kontraŭ lia universala metodo, kiun li nomis. Lia propono kondukis al debato pri la identeco de la universitata profesoro hodiaŭ, tiel aktuala, kie universitatoj estas defiitaj de la diversaj paradigmatataj ŝanĝoj, kiuj okazas en ĉiu el la kunteksto, kiuj disvolvas sian trejnadon. Li proponas, ke la instruisto estu emancipanto kaj ne klariganto. Tio estas, emancipi estas kiam la

instruisto fariĝas disĉiplo kaj la disĉiplo fariĝas instruisto, tiu, kiu lernas, estas ne nur la lernanto, sed la instruisto, ĉar ambaŭ komencas ĉi tiun procezon vidi kio estas en Telemaĥo, sentante tion, kion diras kaj faras la roluloj de Telemaĥo, pensante, kio okazas kaj estas sperta en Telemaĥo kaj faras en imaga kaj reala maniero kion faras la karakteroj de Telemaĥo. Finfine, en tiu emancipa metodo, la ĉefa rolo ne estas la instruisto aŭ la instruisto sed la teksto.

Krome, la teksto ne konsistigas devigan aŭ komplementan legadon, nek oni petas al vi la centrajn ideojn aŭ raporton pri tio, kion diras kaj faras la agantoj. La teksto estas la signifo kaj orientiĝo de lernado, ĉi io estas en la teksto, ĉi iu vorto estas potenco de volo kaj inteligenteco. Jacotot, klarigas, ne temas pri literumo aŭ silabo de la vortoj sed prefere kompreni ĉi iun vorton kaj tiu vorto malfermas horizontojn. Do, kion faras la instruisto Li nur demandas kaj ĉi iam estos demandoj... Demandoj generas enketon, ili helpas malkaŝi la misteron de scio, la demando estas centra en la procezoj de nova scio. La demando estas la ŝlosilo de la scio, ĝi estas tiu, kiu malfermas la aventuron, sen demando ne ekzistas intelekta aventuro. Nun, Rancieré rakontas al ni, ke kiam li parolas al ni pri la emancipa demando, ĝi estas tre malsama ol la demando de Sokrato, ĉar li uzas la demandon por instrui kaj ne por instrui. Estas kiam Sokrato petas konduki al vero, kiun li jam scias, estas la demando de tiu, kiu scias, por ke la alia diru, ke li vere scias. Jacotot, petas komenci la vojaĝon de scio kaj ne haltigi ĝin, ĝi estas redoni la vorton aŭ kontroli ke la studento komprenis kion li komprenis. Ne estas demando kapti ĝin aŭ ripeti tion, kion scias la klariganta instruisto. Nia aŭtoro iras plu, sugestante ke la metodo de Sokrato estas perfektigita formo de klarigo aŭ, kiel li diras, stulta. La interesa afero pri la demando estas, ke ĝi ne estas por kontroli scion kaj diri, María ja studis ĉar ŝi respondis kiel mi volis aŭ laŭ la indikiloj kiujn mi petis. Aliflanke, la demando servas por kontroli tion, kion vi serĉis, ĝi juĝas ĉi u atentis vian volon, tio estas, la instruisto devas peti aŭ postuli, ke la lernanto pruvu, ke li zorge studis kaj tio ne estas. facila. Kiu serĉas ĉi iam, tiu trovas, do, por povi kontroli la serĉon, oni devas scii, kion oni volas serĉi. La instruisto devas esti vivinta la aventuron de serĉado kaj se oni vivis ĝin en agrabla maniero, li instruos aliajn serĉi.

3. La proporcio de egalaj

La metodo kreita de Jacotot baziĝas sur la supozo, ke ĉi iuj povas lerni. Ĝi tio ne signifas ne rekoni la individuecon de ĉi iu persono aŭ iliajn stilojn aŭ manierojn de lernado. Egaleco ne estas metita sur la studentoj, ĝi estas sur la instruisto, donante al ĉi iuj kaj ĉi iujn necesajn ŝancojn lerni. La instruisto ne dividas la klason en bonajn kaj malbonajn studentojn, ĉi iuj estas egalaj. Sekve, la respondeco de la instruisto estas, ke ĉi iu havas la necesajn ŝancojn lerni, ekzemple, en aferoj tiel evidantaj kiel ĉi iu havanta la tekston, kiu cedos al la aventuro kaj kie dependos de ilia volo kaj instigo por lerni. Estas vero, ke iuj lernos pli ol aliaj kaj ĉi tiu fakto havas multajn variablojn, kiujn necesas koni por atingi egalecon en lernado. Do, ĉi iu trovas la mision de la instruisto provoki koncentriĝon en siaj lernantoj, atenton al la aventuro konfidita al ili. Malegaleco ne estas kaŭzita de la instruisto, kondiĉe ke li disponigas ĉi iujn necesajn rimedojn por ĉi iuj lerni, sed de la studento, kiu ne pruntis la tutan necesan atenton, ne bone funkciis, ne bone observis. Unuvorte, la studento atentis malpli. Ĝi tio ne signifas, ke li estas malpli inteligenta, sed prefere ke lia manko de atento estis kaŭzita de multeco da variabloj kiuj devas esti esploritaj.

Ni povas havi ĉi iujn elementojn por generi lernadon, tamen, Jacotot plifortigas sen volo ni ne povas iri tiom malproksimen. La volo de la instruisto kaj de la lernanto estas je la servo de la aventuro de lernado, ĝi plibonigas la lernadon, ĝi movas nian cerbon por generi favoran medion. Mi diras, la volo de la instruisto kaj la lernanto, ĉar ambaŭ estas necesaj por disvolvi la lernadon. Jacotot, por doni fundamenton al sia eduka propono, proponas liberan tradukon de la fama frazo RenéDescartes. Nun, en ĉi tio

Libera traduko donas movadon kaj agon al la "cogito". Pensi estas ago kaj estas produkto de volo, tial ĝi diras kiel maksimumo: "Mi volas observi kaj mi vidas, mi volas aŭ skulti kaj mi aŭ das, mi volas tuŝi kaj mia brako etendiĝas, marŝas super la surfaco de; objektoj aŭ penetras ilian internon; mia mano malfermiĝas, disfaldas, etendas, mallarĝiĝas, miaj fingroj malfermiĝas aŭ fermas por obei mian volon..." Tial, kio diras: "Mi havas ideojn kiam mi volas", tio signifas, ke la ago de inteligenteco Ĝi estas vidi. kaj komparante tion, kion vi vidas. Antaŭ ĉio, inteligenteco vidas hazarde. Vi devas serĉi por ripeti, krei la kondiĉojn por revidi tion, kion vi vidis, por vidi similajn eventojn kaj povi interpreti ilin, kaj daŭre rigardi aŭ ripeti tion, kion vi observis. Simple dirite, en simpla maniero ĝi estas tio, kion ni nomas la scienca metodo hodiaŭ. Jacotot iras plu, dirante, pardonu la geniulojn, la sublima ago de inteligenteco estas ripeto. Kaj, li daŭre rigas, estas vero, ke ripetado estas enuiga, sed enuo ne estas produkto de volo sed de maldiligento. Estas pli facile foresti, vidi duonon, diri tion, kion oni ne vidas, diri tion, kion oni opinias vidi. Do ĉiu signifo, kiun la lernantoj donas al la enhavoj, estas produktoj de volo kaj estas la sekreto de la instruado proponita de Jacotot.

La sekreto de tio, kion oni nomas genio, estas multe da laboro, observi kaj reobservi, rigardi kaj rigardi denove, aŭ skulti kaj denove aŭ skulti... Antaŭ kelkaj tagoj, tezustudento prezentis al mi esplorproblemon kaj mi demandis. Li kion vi legis pri la problemo, li diris al mi preskaŭ nenion... Kaj, kiel vi faros la tezon Scio ne estas miraklo, ĝi implicas multe da laboro, nek oni enŝlosu sin en programo? aŭ metodo. Ekzemple, tiu ĉi studento diris al mi, ke unue li devas fari la problemon, poste daŭrigi kun la teoria kadro... Unu, li scias, ke esploro ne temas pri fari raporton kaj eĉ malpli ke ĝi estas lineara. Sed prefere veno kaj irado al la kampo kaj alfronti ĝin kun la koncerna literaturo. Pri la scienca metodo, la propono de Jacotot diras al ni, ke estas du fundamentaj mensogoj: Tiu de tiu, kiu deklaras, mi diras la veron, kaj tiu de tiu, kiu asertas, mi nenion povas diri. Hodiaŭ ni scias, ke la koncepto de vero estas kompleksa koncepto, kiu implicas senfinan aventuron kaj ke unu vero ĉiam kondukas al alia vero ktp. Sed la dua frazo estas multe pli malutila, ne povi implicas forgesi sin. Ĝi tie ni vidas la radikalan naturon de la propono, ke eraro estas produkto de malbono, tio estas, de maldiligento, de la deziro ne aŭdi tion, kion oni volas serĉi. Ĝi tio neniel rilatas al la fama idealisma platona citaĵo "Konu vin mem", tio estas, sciu kie estas via bono. Ĝi rilatas al reveni al unu, tio, kio ne povas trompi vin. Via senpoveco estas nur maldiligento antaŭ eniri.

Konkludo.

Sen dubo, Jacotot reasertas ke lernado povas ekesti de ajna situacio tamen, ni devas rigardi niajn programojn kaj niajn instrumanierojn kiuj malhelpas nian kreivon esti emancipaj instruistoj;

Jacotot denove reasertas al ni kiel Edgar Morin, ke ni devas alkitimiĝi al la ideo, ke ni alfrontas kompleksan, multfakan scion en kadro de necerteco.

Jacotot denove plifortigas nin, ke ĉiu scio estas necerta, sed samtempe ĝi estas alirebla.

Scio kaj lernado estas ĉies afero. Tial lernado ne devas resti nur en la klasĉambro sed iri en la teritorion.

Jacotot ankaŭ instruas al ni, ke lernado estas kiel vivo, kie surprizo kaj hazardo povas aperi io ajn kaj en ajna momento.

Jacotot instruas al ni ke lernado povas esti amuza sen neceso esti klarigita per power point.

Profunde Jacotot instruas al ni, ke se vi volas instrui, forgesu tion, kion vi scias kaj rekomencu.

MYRIAM TARDUGNO "Projektu la homan idealon ĉi tie kaj nun."

Karaj liberpensantaj amikoj:

Ni gratulas la organizantojn de ĉi tiu Regiona Kongreso de Liberpensado, kiu ebligas al ni renkontiĝi por pripensi kune pri nia estonteco, tiu de niaj socioj kaj tiu de la tuta homaro, en momentoj de grandaj sociaj ŝanĝoj.

Ni ankaŭ dankas pro la frata bonvenigo kaj la invito kontribui al ĉi tiu laboro, kiun ni kun granda plezuro faras kune kun Liberpensuloj de Ameriko kaj Eŭropo, kune plifortigante la validecon de la liberpensado.

La Granda Oriento de Framasonismo de Urugvajo, de kiu mi estas nuntempe ĝia Prezidanto, estas liberala kaj adogma Masona Institucio, kies Statutoj kaj jura statuso estis aprobitaj de la Urugvaja Ŝtato. Ĝi estis fondita la 10-12-1998, koincidante kun la 50-a datreveno de la Deklaracio de Homaj Rajtoj fare de Unuiĝintaj Nacioj, kaj kiel forta engaĝiĝo al ili.

Sed, en kio rilatas al la temo, kiu alvokas nin en ĉi tiu Kongreso, mi volas atentigi, ke, ekde sia fondiĝo, nia framasona organizo aliĝas al la praktiko de la Liberpensado, estante fundamenta postulo por ĉi tiu, kiu deziras aliĝi al ĝi.

Tiel, en Artikolo 2 de ĝia Konstitucio, ĝi deklaras ke: "Ĝi havas kiel siaj principoj kaj postuloj de siaj sekvantoj la praktikon de liberpensado ..."

Kaj, kion ni komprenas per Liberpensado?

Ni komprenas, ke Libera Pensado estas la apliko de Racio, sperto, observado kaj pruvo, kiel la nura kredinda rimedo por determini la Veron.

Liberpensado malakceptas la potencon de aŭtoritato en religiaj aferoj, tiun de privilegio en politikaj aferoj kaj tiun de ekspluato en ekonomiaj aferoj. Liberpensado ekzercas antaŭ ĉio kritikan rigardon al ĉi tiu potenco, ĉu ĝi estas spirita, politika kaj/aŭ ekonomia.

Por esti fruktodona, ĝi ankaŭ devas esti aplikata al solvado de sociaj problemoj.

Kaj fronte al ĉi tiuj problemoj, ni liberpensuloj devas memori la superan bezonon atingi por ĉi tiu, sen distingo de sekso, raso aŭ nacieco, kompletan egalecon en la ekzercado de siaj rajtoj kaj en la plenumo de siaj devoj.

Jen nia koncepto pri liberpensado. Kaj estas grave emfazi ĉi tion forte, ĉar hodiaŭ en la socio, oni ofte malĝuste konstatas, ke liberpensulo estas tiu, kiu pensas libere, sendepende de tio, kion li pensas aŭ kiel li pensas tion. Por ni ĝi estas metodo de konstruado de pensado.

Tiel, do, la liberpensulo pelas labori por liberigi la individuon per la konstruado de sia propra konscio kun la celo esti pli libera, pli aŭtonoma, pli suverena, resume, pli inda je sia propra homaro.

Estas tial ke nia Framasona Institucio estas membro de la Urugvaja Asocio de Libera Penso kaj de la Internacia Asocio de Libera Penso.

Ni do havas sindevontigon al Liberpensoj, kaj ni tre feliĉas trovi aliajn framasonojn kiuj, kiel ni, kunhavas ĉi tiun idealon.

Ĝuste baziĝas sur ĉi tiu devontigo, ke niaj Statutoj indikas ke: "La Institucio... ne malpermesas aŭ trudas ajnan religian konvinkon al siaj membroj, tamen ĝi malakceptas ĉian dogman aserton kaj ĉian fanatikecon..."

Ĝi tiu deklaro kondukas nin rekte al eksplacitado de nia sekulara karaktero, kaj ĝuste pro tio ni deklaras ĉi-sube, ke nia Institucio "engaĝiĝas por defendi sekularajn idealojn kaj instituciojn, esprimojn de la principoj de Racio, Toleremo kaj Frateco".

Ni konceptas Sekularismon kiel sinonimon de Libereco, Libereco kiel instrumenton, per kiu la Racio filtrigas dogmojn kaj esencan por la demokratia praktiko de nia socio.

Tiel, nia Institucio, fronte al diversaj okazoj, en kiuj ĝi opiniis nepre eliri en la socion por defendo de Sekularismo, faris tion per publikaj deklaroj, kaj/aŭ apogante kampanjojn tiusence.

Tiamaniere ĝi postulas la batalon kontraŭ maltoleremo, spirita, socia, kultura, politika, ekonomia kaj media subpremado de la homoj. Tial ni laboras por ke niaj framasonaj instruoj konceptu koncepton de respekto al la rajtoj, kiujn la civitanoj devas havi por ne esti invaditaj de ia dogmatismo, ĉu politika, ĉu religia aŭ morala.

Kaj en tiu senco, kiu iras en la direkton de la konstruado de civitaneco, grava aspekto, kiun ni ŝatus reliefigi en nia transdono, estas la neceso fortigi la aŭtonomecon kaj respekton de la individuo.

Tial, niaj Statutoj ankaŭ indikas, ke nia Institucio: "Havas kiel principojn kaj postulojn de siaj sekvantoj, reciprokan toleremon, memrespekton."

Ni faras devontigon vivi digne kun ni mem. Ĝi antaŭe enigas respekton al Homaj Dignaj Antaŭe ĉi kaj la engaĝiĝon de ĉiuj siaj membroj vivi kun ĝi. Kaj estas la respekto al la digno, kiu antaŭe enigas la Homon en sia tuta kapablo kaj evoluo, kiu igas nin plenumi, ĉiun momente, la devontigojn alprenitajn, kaj kiu kune kun reciproka toleremo estas esenca por konstrui aŭtonoman homon, kapabla je konante sin kaj fortigante siajn virtojn.

Estas de tiu ĉi individua konstruo ke la emfazo tiam estas metita sur civitan konstruon. Tial niaj Statutoj emfazas ankaŭ la aspektojn, kiuj signifas por ni sindevontigon al Demokratio kaj Respubliko: "Ĝi agnoskas en la Respublikana Reĝimo la sistemon de Reprezenta Demokratia Registaro, kiu plej vere kristaligas la popolan volon. Demokratio estas politika sistemo en konstanta konstruo, kaj unu el la taskoj de framasonoj estas kontribui al ĝia plibonigo. Tial ĝi malakceptas ajnan totalisman reĝimon, aŭ aliajn, kiuj ne respektas la rajtojn de minoritatoj."

Nia Instituto prezentas, do, fortan inklinon al sociaj kaj civitaj aspektoj, batalemo defendon de Liberpenco kaj Sekularismo, fortan sindevontigon al Integriĝo, Libereco, Respubliko kaj Demokratio.

Nia baza engaĝiĝo estas, kun la batalo por libera penso, por homaj valoroj kaj serĉado de kompreno fronte al la diverseco de ideoj, kiuj permesas al la homaro disvolviĝi - en ekvilibra kunvivado bazita sur toleremo kaj respekto inter homoj - en konstrua dialogo, en kultura diverseco, en la defendo de Homaj Rajtoj kaj Absoluta Libereco de Konscienco, en la serĉado de Socia Egaleco, egaleco, kiun Ĝi tradukas en egalajn ŝancojn por ĉiuj homoj. sen ia distingo, krom iliaj meritoj.

Ni antaŭ enigas gravajn aferojn en nia socio en agoj kaj laboras por la homa idealo en la ĉi tie kaj nun.

Kaj por tio ni siatempe antaŭ enigis kaj daŭre subtenas hodiaŭ, la kreadon de asocioj kiel la "Urugvaja Asocio de Liberpensuloj", la "La Civila Asocio de la 20-a de Septembro", kaj per ili ni subtenis temojn kiel Volontula Ĉesigo de Gravedeco, kaj la Malkrimigado de Aborto, la Leĝo de Egala Geedzeco, la opozicio al la invado de publika spaco per religiaj bildoj, ni denuncas la financadon de privata kaj religia edukado fare de la Ŝtato, kaj nuntempe ni laboras pri la neceso meti en socian debato la rajton al digna morto kaj eŭtanazio.

En nia lando, Urugvajo, kiel iniciato de Framasonismo tra la Parlamentaj Fratoj, la dato de la 20-a de septembro estis deklarita "Tago de Libereco de Pensesprimo". Kaj ĉiujare, tiun tagon festas la urugvajaj liberpensuloj per diversaj aktivadoj, kaj la Asocio 20-a de septembro, kiu portas sian nomon ĝuste en tiu dato, aparte omaĝas al la Itala Heroo kaj elstara Framasono Kara Frato Giuseppe Garibaldi.

Kaj ĉi tie havas historion. Garibaldi vivis en nia lando dum pluraj jaroj, kie li estis iniciatita kiel masonisto kaj batalis kune kun la liberalaj fortoj en la tielnomita Granda Milito, kiu estis internacia-regiona konflikto kiu implikis Argentinon same kiel nian landon.

Reveninte al Italio, li aliĝis al la batalo por itala unueco. Tiu unueco formiĝis kiam la 20-an de septembro 1870, la italaj patriotaj fortoj prenis Romon, venkante la Vatikanan Ŝtaton, kiu estis reduktita al kio ĝi estas hodiaŭ, kaj implicis la malvenkon de la lasta Ŝtato de dia juro. Tial la 20-a de septembro alprenis karakteron preter la festado de itala unueco. Kaj en la imago de liberpensuloj kaj framasonoj ĝi signifis la tagon de la venko de lumo super mallumo, la malvenko de dogmo. Tial ĝi komencis esti konata kiel Tago de Liberpenco.

Kaj, tiusence, kiel fondintoj de la Interamerika Konfederacio de Simbola Framasonismo (CIMAS), ni proponis en ĝia Asembleo de 2007, en Santiago, Ĉilio, aliĝi al la 20-a de septembro kiel Tago de Liberpenco, kiu estis unuanime aprobita.

Same, estas rimarkinde, ke ankaŭ Internacia Liberpenco-Asocio aliĝis al tiu ĉi tago, kiel iniciato, kiu venis el Urugvajo en la Internacia Liberpenco-Kongreso.

Penso organizita en Montevideo en 2015, kaj tiutage aranĝoj estas organizitaj en multaj landoj, tendenco kiu kreskas ĉiujare.

Karaj amikoj, ĉiujare en Urugvajo estas balotjaro. Ĝi estas tre grava momento en la vivo de iu ajn demokratio, kaj ni konscias, ke, kvankam nia demokratio rezistas pli bone ol aliaj en nia kontinento, la emo malfidi al demokratio, partioj kaj politikistoj malrapide plifortiĝas kune kun indiferentismo, kiu nur kaŝiĝas. en la deviga balotado, kiu ekzistas en nia lando.

Konscia, ke nia socio bezonas plifortigi sian demokratian virton, kaj ke ankaŭ civitanoj devas reakiri sian fidon al demokratiaj kaj respublikaj institucioj, - laborante por tiu homa idealo, kiun ni menciis - nia Instituto decidis sendi leteron al la Kandidatoj por la Prezidenteco de la Respubliko de ĉiuj politikaj partioj, levante la temojn kiuj, kiel civitanoj kaj framasonoj, koncernas nin kaj niajn dezirojn al socio.

En ĝi ni emfazis kelkajn punktojn, kiujn ni opinias gravaj en civitanaj zorgoj:

1) Subtenu demokration, instituciojn kaj kreu civitanan kulturon. La letero diras: "Demokratio estas dialogo, ne agreso, kaj nia lando estis karakterizita en sia historio ĉar demokratia aliro al potenco ne estis atingita per dividado kun maltoleremo al tiuj, kiuj pensas malsame, nek per trudado de plimultoj kiuj lasas senesprima minoritatojn aŭ . trudi deviojn al la respublika institucio."

2) Demagogio kaj mesianismo estas malamikoj de demokratio. La letero diras: "...ni devas atenti, ke la demagogio ne havu lokon, ĉar ĝi estas plago sen ideologia signo kaj estas alia el la ĉefaj malamikoj de la demokratio. Kune kun tio, ankaŭ ne eblas koncepti politikan mesianismon, kiu subpremas la popolan volon kaj malgrandigas la decidi-kapablon de la civitano."

3) Nediskriminaciaj kaj rajt-orientitaj politikoj: karakteriza signo de nia tempo. La letero al la kandidatoj diras: "Ni trairas veran revolucion en la koncepto de rajto-orientitaj politikoj. La progresoj en la rajtoj de virinoj, same kiel tiuj de seksaj malplimultoj, kaj kio restas konstrui en tiu signifo devas esti fundamenta kolono." Oni devas rimarki, ke nia Framama Instituto estas karakterizita en Urugvajo pro esti korpigita virinoj en absoluta egaleco kun viroj, kaj batalis kontraŭ ĉia diskriminacio bazita sur seksa orientiĝo.

4) Edukado por civitaneco. La letero ankaŭ diras: "...libereco de konscio, libereco de penso kaj libereco de esprimo, same kiel respekto en politika interago estas, laŭ nia opinio, kolonoj de evoluantaj socioj kaj grandaj iloj por konstrui estontecon por tio, kiun ni devas prepari... alfronti la grandajn kaj novajn defiojn, kiujn promesas al ni nia neevitebla enmeto en la tutmondan mondon. La volo de la civitano neniam devus esti anstataŭigita per mandatoj bazitaj sur dogmoj de ajna naturo..."

5) Sekularismo, progresinta karakterizo de la Respubliko, garantianto de libereco kaj demokratio. Ĝi estas esprimita en la letero al la kandidatoj: "Ni esperas, ke Sekularismo... plifortigos sin kaj protektos sin kontraŭ la atakoj direktitaj kontraŭ ĝi de ĉiuj flankoj."

fundamentismoj, ĉu religiaj, ĉu politikaj ĉu eĉ ekonomiaj. Sekularismo devas esti komprenata kiel tiu humanisma principo, kiu implicas, ke neniu, inkluzive de la Ŝtato, devus interveni en la areo de individua konscienco. La Ŝtato devas klopodi por garantii medion de liberecoj, kie la libera komunikado de ideoj kaj la plena disvolviĝo de la homa persono povas esti ekzercita. Tial ĝi devas aktive garantii, ke tio, kio apartenas al la privata sfero, kiel metafizikaj kredoj kaj konceptoj, ne invadas la publikan domenon, des malpli iĝu ŝtata politiko. Tial ni petas la venontan registaron garantii la plenan validecon de la normo, kiu subpremas ĉian religian instruadon kaj praktikon en ŝtataj lernejoj.

6) Sekureco, baza homa rajto por garantii la liberecon de la homoj. Ĝi-rilate, oni rimarkas: "Ni esperas, ke la civitanoj de la lando povas senti sin sekuraj en publikaj spacoj. Kaj estas la devo de la Ŝtato disponigi ĉiujn rimedojn por garantii ĝin."

7) Regiona integriĝo kaj demokratia engaĝiĝo, ŝlosiloj de niaj internaciaj agoj. Kaj, fine, pri la situacio de unueco kaj kontinenta integriĝo, oni konstatas, ke: "...ni havas la deziron -tradician al nia Instituto- ke la ekzistantaj obstakloj en la integriĝa procezo estu venkitaj, procezo jam sopirata de niaj Liberigantoj. , multaj Framasonaj Fratoj kiuj revis pri granda kaj integra Ameriko kun ĝiaj proprecoj, sed kiel sento de promesplena estonteco.

Ni kredas ke integriĝo estas spaco de multnombraj dimensioj, ekonomia, kultura, socia kaj politika. La mondo malfermiĝas kaj ĝiaj civitanoj serĉas novajn horizontojn. Nia historia pasinteco metas nin sur vojon de malavareco kaj malfermiteco por akcepti enmigrintojn, kiuj venas labori kaj kontribuas al nia socia, kultura kaj ekonomia disvolviĝo kaj tiurilate ni volas ordigitajn politikojn, kiuj faciligas la sukcesan enmeton de enmigrintoj, havigante garantiojn kaj sekurecon. ... Ni devas esti home subtenaj, kaj esprimi nin sendube favore al politikoj pri humanitara helpo por viktimoj loĝantaroj kaj kondamni ajnan arogantan politikan sintenon kiu malhelpas la ekzercon de tiu solidareco."

Ni finas ĉi tiun leteron disponigante nin por kontribui al iu ajn konstrua klopodo, kiun nia socio postulas.

Tiu ĉi agado estas la unua paŝo por baldaŭ organizi intervjuojn kaj renkontiĝojn kun la kandidatoj, por ke ili povu respondi, persone kaj rekte, al ĉi tiuj zorgoj.

Karaj amikoj, jen la fino de nia interveno.

Ni provis prezenti nian laboron kiel framasonojn kiuj deziras konstrui la homon kaj samtempe konstrui nian socion, kaj kontribui al la evoluo, en ĉiuj ĝiaj aspektoj, de nia kontinento. Ĝi estas esenca celo, sed en kiu ni ne estas solaj.

Ni profunde kredas je la konverĝo de niaj pripensoj kaj je la unueco de agado kun ĉiuj liberpensuloj kaj amantoj de progreso en nia socio. Kune ni atingis gravaj aferoj kaj ni certe atingos aliajn. Ĝukaze, kiel diras nia Framasona Rito, "ni ne aspiras ripozi."

Multan dankon.

PATRICIO CURY PASTENE "Klimata ŝanĝo kaj media daŭripovo: bezono de racia aliro al la problemoj."

Nuntempe, klimata ŝanĝo estas unu el la plej urĝaj problemoj por la homaro en la 21-a jarcento.

Tiu ĉi problemoj malkaŝiĝis per sciencaj esploroj faritaj ekde la 1960-aj jaroj, kvankam zorgo pri la medio estas afero kiu jam evidentiĝis ekde la fino de la 19-a jarcento, kun la unuaj ekvidoj de la konservadmovadoj.

Ĝuste kun la raporto de la Klubo de Romo manifestiĝas la problemoj de media daŭripovo je la nivelo de publika diskuto je tutmonda nivelo.

Krome, paralele, politike, estas la apero de verdaj partioj en Eŭropo, kiuj komencos ludi ĉiam pli gravan rolon en la lukto por potenco kaj la publika diskuto kun ĝi asociita.

En kunteksto de ideologia lukto inter la Okcidento kaj la sovetia orbito, la media problemoj estos sufiĉe marĝena – sed kreskanta – afero en Usono kaj ankaŭ en Eŭropo. Afero kiu, ankaŭ en la Malproksima Oriento kaj la Hinda subkontinento, estos, almenaŭ, marĝena.

Kun la falo de Sovetunio, la ideologia konkuro inter Okcidento kaj Oriento (komprenata kiel Sovetunio kaj ĝiaj iamaj eŭropaj satelitoj) cedos lokon al procezo de ekspansio de kapitalisma sistemo bazita sur la reguloj de la Vaŝingtona konsento, jam skizita en la fina etapo de la malvarma milito, sed ke en kunteksto de la "fino de la historio" proponita de Fukuyama, ke sistemo de merkata kapitalismo, aŭ pli ĝuste, sistemo de konsumekonomio, determinos ke tio estus – ŝajne – la plej bona ekonomia sistemo por la estonteco. Ĝi tio sen konsideri la median efikon de homa aktiveco.

Aliflanke, okazas aro da esencaj ekonomiaj eventoj kaj fenomenoj, kiuj estas, siavice, la progresema malmuntado de la internacia komerca ordo valida ekde la fino de la Dua Mondmilito – nome la interkonsentoj de Bretton Woods kaj la ĝenerala sistemo de GATT-tarifaj preferoj – kaj ankaŭ, la ekonomiaj reformpolitikoj kiujn la ĉina gvidanto Deng Xiaoping efektivas en post-maoisma Ĉinio.

En tiu ĉi kunteksto, la homaro eniros en spiralon de ekonomia kresko, kiu eĉ superos la tiel nomatajn "postmilitajn glorajn 30", kun la diferenco, ke tiu kresko baziĝos sur procezo de produktiva translokiĝo de la centraj landoj al la el la periferio, kiu, unuflanke, pligrandigos la fluojn de eksterlandaj rektaj investoj en evolulandoj, kiuj poste eksportos krudajn ojn aŭ fabrikojn al evoluintaj landoj, kaj surbaze de koncerna ekonomia strategio, importos varojn, ideale sen tarifoj, kiu havos la celon antaŭ enigi la senpagan konsumadon de varoj, je la plej malalta kosto, konsiderante la reduktion de tarifoj, reguligaj kaj aliaj baroj, kiuj faris ilian akiron pli multekosta. Resume, ĉi tiuj estos la gloraj jaroj, sed por grandegaj amasoj da homoj el subevoluintaj landoj, kiuj unuafoje povos aliri konsumajn modelojn tipajn de evoluintaj landoj, formante en pli-malpli mezuro tutmondan mezan klason.

Fronte al ĉi tiu scenaro de ekonomia ekspansio per konsumo, la ideologia debato estos, pli ol en demokratio kiel formo de registaro, aŭ en la supereco de la libera merkato en konsumeconomio kaj tutmonda financa kaj komerca malfermiteco, en la trovado de nova kohezia elemento de la amasoj, kaj projekto kiu kunigas la landojn, preter la ŝajna universala konsento atingita.

Je ĉi tiu punkto, specife de la mezo de la naŭ dekaj jaroj kaj jam en la tagiĝo de la 21-a jarcento, la prizorgado de la medio iros de esti marĝena afero al esti centra en la tutmonda publika tagordo.

Kelkaj faktoroj ludos centran rolon en la nova intereso pri la medio, kiel la nukleaj akcidentoj ĉe Three Miles Island, Ĉernobilo, la forĵetado kaj forigo de fisiiginta nuklea materialo el diversaj atomcentraloj, kaj ankaŭ nukleaj provoj, precipe tiuj en Francio, efektivigitaj en la areo de Franca Polinezio, krom la naftoverŝo de Exxon Valdez, sen prejuĝo al la problemoj de la malpliigo de la ozona tavolo, kiu estus la granda afero, kiu prenos nin enen. malpli ol dek kvin jarojn, konsciigi pri la problemoj de la medio, kaj ĉefe, pri klimata ŝanĝiĝo.

Estas, en ĉi tiu scenaro, ke, nuntempe, la problemoj de la medio fariĝis centra aspekto ne nur de la politika, ekonomia kaj socia diskuto, sed ankaŭ en la amaskomunikila graveco atribuita al tiu problemoj.

Aldone, estas la apero de protestmovadoj, kiel tiuj de indiĝenaj aŭ indiĝenaj popoloj, kiuj post la reveno de la demokratio en Latin-Ameriko, akiris kreskantan influon, per politiko de publikinteresa proceso kiel maniero atingi rekonon de sia maniero de vivo, sed ankaŭ de la prizorgado de iliaj tradiciaj lokoj de loko kaj iliaj kutimoj rilate al la propio kaj uzado de tero kaj varoj kapablaj je eltiro.

Aldone al ĉi-supraj, paralele, movadoj, kiujn ni povus nomi "kontraŭ kulturaj" pli kaj pli fortiĝis, kiel fidelaj animalistaj movadoj, radikalaj ekologiaj movadoj kaj aliaj movadoj, kiuj serĉas paradigmoŝanĝon, kiuj ampleksas larĝan spektron de kredoj, de novaj aĝaj kredoj, per veganismo kaj longa kaj varia elparolo, kiu superas la nunan tekston.

Ĝuste en tiu ĉi punkto la liberpenso, komprenante ĉi-lastan kiel pozicion, kiu serĉas malferman diskuton kaj per racio, per la konfrontiĝo de malsamaj vidpunktoj, kiel serĉado de racia, racia kaj konsenta solvo, libera de fanatikeco, alfrontas problemojn. tio estas, por diri malplej, kompleksa.

Ĝi tio estas ĉar, hodiaŭ, en konsiderinda parto de Okcidento, rezulte de fenomeno de pligraviĝo de la uzado de sociaj retoj, kiel informrimedo - kaj eĉ pli malbone, por la formado de la publika opinio - kondukis al procezo de pligraviĝo de diskutoj, kies logiko kaj argumenta kvalito, estas tre malproksime de la diskvizicioj, kiujn tradicie tiuj homoj, kiuj konfesis liberpenso, devis alfronti en la pasinteco, kaj kiuj grandparte servis por meti la fundamentojn de la liberala demokratia sistemo en la plimulto de la Okcidento.

Tiel, ekzemple, en scenaro de zorgo pri klimata ŝanĝiĝo, kaj prizorgado de la naturo, ĝi generas pli grandan amaskomunikilaron, inkluzive de sociaj retoj, kiuj rekomendas amase etendi rajtojn al la tiel nomataj "nehomaj personoj", tio estas, al bestoj, sen difekto de tio, ke en aliaj kazoj, oni daŭrigas diskurson pri besta liberigo, ĉar la homo estas ilia premanto kaj profitas kaj profitas, ekzemple, el bestoj kiel bovinoj, kokidoj kaj aliaj, kiuj permesas al ili nutri al la homaro. Ekzemple, la radikala atako, kiun la Instituto Max Planck suferis en 2010, de grupo de radikaluloj, koncerne la uzadon de simioj por sciencaj studoj, rilatis al la studo kaj kuracado de Neŭrodegeneraj malsanoj, kaj ke, kuraĝe, diris institucio alfrontis, sen rezigni sian sciencan laboron.

Aliaj, precipe en Latin-Ameriko, ekzemple, asertas, ke la vivmaniero en la Okcidento devus esti pli ol anstataŭigita, almenaŭ substance enkorpiĝante la mondkoncepton kaj vivmanieron de la indiĝenaj popoloj. Ĉi tio, kvankam unuavide ĝi povas ŝajni pravigita, sed en multaj kazoj, ĝi implicas transponadon de konceptoj kiel "spirito", "pra loko", "kutimoj" kaj aliaj analogoj, kiuj krom manko de rilato kun preskaŭ 200 jaroj de liberala demokratio, povas eĉ esti kontraŭdira, ĉar ĝi implicas supozoj, sendube, konceptojn, kiuj ne nepre estis konfrontitaj aŭ validigitaj per sciencaj pruvoj aŭ kun ĝisfunda procezo de intelekta diskuto. Laŭ tiu sama linio ni povus trovi, ekzemple, tiujn kiuj pledas, ekzemple, la donadon de rajtoj al entoj kiel riveroj (kiel jam okazis en Kolombio) aŭ arboj, inter aliaj, argumentante, ke ĝi estas ekzerco en la efektigo. de rajto de la neeblo, de kio estas dezirinda, super la uzo de regularoj kiel mekanismo por fari konsenton efika, cele al akiro de palpeblaj, utilaj kaj takseblaj faktaj rezultoj en ilia efikeco.

Tio alportas nin al scenaro en kiu liberpensado estas alfrontita per postmoderneco kiu altigas diversecon, rekonon kaj inkludon, precipe de socie kaj strukture marĝenigitaj grupoj. Tamen, ĉi tiu konfrontiĝo, prefere ol submeti la kredojn kaj poziciojn de la grupoj serĉantaj rekonon al "testo", devus - ŝajne - supozoj nekritikan kaj akceptantan sintenon, ideale "malkoloniisma", konsiderante la longajn jarojn (prefere jarcentojn) ke tiuj grupoj estis ignoritaj kaj malgrandigitaj de scienco, teknologio kaj okcidenta filozofio, ĉi-lastaj tri estante kolonoj de pozitivismo, kiu nutras la liberpensan movadon.

Samtempe, la fenomeno de la konsumsocio, kaj la konsumismo, komprenata kiel furioza deziro aĉeti kaj akiri ĉiujn varojn kaj/aŭ servojn, devus esti komprenataj kiel io, kio iras preter nura perversiĝo de la ekonomia sistemo.

Ĉi tio estas ĉar la moderneco estiĝas kun la kapablo de amasproduktado, kiu kondukas al la apero de la laborista klaso kaj la meza klaso, sen difekto de la komerca, komerca kaj profesia alta burĝaro, kiuj estas nenio alia ol la bazo de la nuntempa socio kaj tio faciligis la aperon de la liberpensa movado.

Siavice, la konsumsocio tendencas esti demonigitaj aŭ idealigitaj, depende de la politika sektoro kiu analizas ĝin. Tamen, la efiko kiun ĝia apero havis en la plibonigo de la vivkondiĉoj de preskaŭ, preskaŭ la tuta homaro, estas nekontestebla, kaj ke ĝi havas

pliigitaj indicoj kiel vivdaŭro, persona movebleco, aliro al loĝejo, plibonigo de nutraj kondiĉoj, inter multaj aliaj.

En ĉi tiu rezonado, ni povas trovi, ekzemple, kio en Ĉilio, Carlos Peña González, kiu atentigas la bezonon taksati la ĝojan sperton de konsumado, por amasoj kiuj, antaŭ la efektivigo de merkatekonomia sistemo en nia lando, estis tute ekskluditaj de tia ebleco, antaŭ enigante socian tavoloŝan, ĝuste per konsumpadronoj kaj aliro al certaj varoj kaj servoj, hodiaŭ sen ia aŭ reolo de ekskluziveco, kio rezultigis procezon de socia egaligo, kaj plibonigo de la vivkondiĉoj de ĉi ilianoj, antaŭ enigante la formadon de meza klaso. Tiuj ĉi fenomenoj estas sendube eksterpolitaj al milionoj da loĝantoj de la novaj potencoj de la 21-a jarcento, kiuj estas Ĉinio, Hindio, Indonezio, inter aliaj, kiuj kune superas kvaronon de la monda loĝantaro.

Simile ni povas konsideri ankaŭ la opinion de Michael Reisman, en la senco, ke la rajto je evoluo estas konstanto, kiun praktike neniu ŝtato en la mondo povas ignori, kaj kiu, en pli aŭ malpli grado, gvidas ĝian ekonomian kaj socian politikon.

Jen do la problemoj, kiu ekestas kun certa grupo de ekologiismaj pozicioj, kiuj, fronte al socio kun altaj gradoj de malfido al institucioj kaj kun forta individuisma antaŭjuĝo, proponas, ke la prizorgado de la naturo - kiu devus inkluzivi bestojn, plantojn, kaj eĉ abiotaj zonoj - devas esti altigitaj al la statuso de dogmo, komparebla al tiu de religia konfeso. Tiun pozicion subtenas ankaŭ kritika kaj malkvalifika diskurso ne nur de la konsumsocio, sed de preskaŭ ĉiuj, aŭ multaj, el la manifestiĝoj de la nuntempa socio, kiel persona moviĝeblo per aŭtomobilo, aviadiloj, konsumo de nutraĵoj produktitaj amase industrie, per ampleksa agrikulturo, aŭ la seria viandindustrio.

Tiamaniere, la centra aliro estas donita, ne tiom en kiel liberpenso devas alfronti rilate al racia kaj racia ekologiismo, komprenita ĉi tion, kiel tiu bazita sur scienca evidenteco kaj en malferma diskuto de multnombraj sociaj agantoj, sur la plej bona maniero atingi prizorgadon por la naturo, sen forgesi ekonomian kaj socian progreson. La suba problemoj, kiun la prezento provos levi, estas kiel la liberpenso devos alfronti kaj alfronti movadojn, kiuj, en certa maniero, kunhavas certan historian substraton, kun tiu retorika surscenigo - kaj certagrade, ankaŭ manifeŝta - tio. Girólamo Savonarola pozis kontraŭ la lukso kaj konkupeco, kiujn ĝi deĉenigis en la Renesanca Florenco, en la tielnomita "fajro de la vantaĵoj".

Sekve, la centra demando estas: Kiel alproksimiĝi al racie kaj racia diskuto pri la prizorgo de la medio, klimata ŝanĝiĝo kaj la socia ekonomia sistemo, kiam ne malmultaj interparolantoj proponas, kun manifeŝta frenezo, konstantan fajron de postmodernaj vantaĵoj, per sociaj retoj kaj interretaj platformoj? Ĉio ĉi, krome, sen ĉi esti konsumi aŭ ĝui ĉiujn fruktojn, kiujn proponas nuna konsumsocio.

RAÚL BULA "Liberpenso, fronte al nunaj kaj estontaj defioj, kiuj defias La homaro".

Gesinjoroj:

Por komenci mian paroladon mi volas esprimi mian dankon al la organizantoj pro ilia frata bonvenigo kaj gastamo, feliĉaj esti denove ĉi tie en Ĉilio, tero al kiu tiom da ligoj kunigas min. La Kvara Industria Revolucio, en kiu ni jam estas enŝipigitaj, estas multe pli profunda kaj disvastigita ol la antaŭaj. Unue, ĉar ĝi ne estas limigita al la fabriko, sed al ĉiuj areoj de rilatoj inter homoj. Centraj elementoj en la konstruado de niaj socioj, kiel Edukado kaj Laboro, suferas tre gravajn kaj akcelitajn ŝanĝojn, kiuj rekte influas ĉiujn aliajn areojn de socia laboro, la konstruado de civitaneco ktp.

Kiam ni parolas pri Humanismo kaj Edukado...

Hodiaŭ, paroli pri homaranismo estas tiel komplike kiel necesa, ĉar ni vivas en la paradoksa situacio de mondo plena de informado, kie la Homo estas ĉiam pli nekapabla komuniki, kio estas eĉ pli malbona se oni konsideras, ke la Homo estas konstruita kiel homo pere de la rilato kun aliaj. Humberto Eco diris "ni povus morti aŭ freneziĝi, se ni loĝus en komunumo kie ĉiuj sisteme decidis ne rigardi nin."

"iam kaj konduku kvazaŭ ni ne ekzistus."

Se el la humanisma paradigmo la persono estas postulata kiel la centro de ĉio kaj ene de la eduka perspektivo oni rekomendas la studon de la Homo kiel tuto, kiel integra estaĵo sen perdi de vido sian personecon en konstanta ŝanĝo kaj konstanta evoluo de sia interhoma, ne eblas koncepti Homon sole, izolita, sed prefere alproksimiĝas al li kiel socia estaĵo. Vidita tiamaniere, ĝia evoluo devas esti ampleksa, konsiderante la intelektajn, sociajn, emociajn kaj moralajn faktorojn, la edukaj celoj devas koncentriĝi sur la rekono de la alia, antaŭ enigante kreaĵon pensadon, disponigante ilojn por vidi la mondon el la perspektivo de la alia, konsciante, ke unu neniam povas esti la alia en sia tuteco.

Tial la lernspaco estas konceptigita kiel loko de kunvivado, kie persona evoluo estas realigebla sen timo aŭ minacoj, socia spaco kie oni kapablas esti mem, diferenca de aliaj kaj samtempe membro de komunumo. De ĉi tiu perspektivo, la eduka procezo estas centrata sur la studento kiel unika kaj neripetebla estaĵo, kun malsamaj lernprocezoj, kun siaj propraj bezonoj kaj intereso. De tiu perspektivo, lernado estas signifa tra la ligado de kognaj procezoj kun spertecaj, kie mem-takso estas maniero konstante serĉi la kreskon de la studento. Humanisma edukado promocias egalecon, la valorojn de toleremo, libereco, respekto, serĉado de vero, justeco, solidareco. La lernprocezo estas do ŝanco por renkonto, dialogo kaj homa rilato.

En mondo kie artefarita inteligenteco, bioteknologio kaj robotiko ne nur rekte influas la produktadrimedojn, la estonteco de Laboro, same kiel la enhavoj, formoj kaj celoj de Edukado, estas pridubita.

Kiam ni parolas pri laboro...

Antaŭ iom da tempo la preskaŭ certa respondo estus labori en dependeca rilato, por dunganto (ĉu privata aŭ publika), dum la tuta aktiva vivo, en 8-hora tago, kun establita mezaj kaj semajnaj paŭzoj ktp., por salajro, kun certaj laboraj kaj sociaj protektoj (licenco, ktp.). Laboro, kiu estis akcia elemento de la konstruado de civitaneco en moderna socio. Kompreneble ĉi iam ekzistis aliaj laboroj, kiel memstara aŭ memstara laboro, libera profesia praktikado ktp. Hodiaŭ, la realo de Laboro kiel centra elemento en la konstruado de la socio kaj de la civitanoj mem, kiuj, per siaj klopodoj, serĉis sian propran dignan plenumon kaj feliĉon por si kaj la socio, "pendiĝas al dekadenco", dirante de Prof. Henriko Larios de la Aŭtonoma Universitato de Meksiko.

En sia verko "The Advent of the Post-Industrial Society" publikigita en 1981, Daniel Bell konstatis, ke en la plej progresintaj landoj, nova socio emerĝas - kiel eblaj projekcioj - karakterizita de la granda pezo de la terciara sektoro en la ekonomio, la supereco de profesiaj kaj teknikaj klasoj en labordistribuo, la supereco de teoria scio kiel fonto de navigado, la planado kaj kontrolo de teknologia kresko kaj la kreado de teknologia intelekto, kapabla solvi kompleksajn problemojn. En moderna kapitalisma socio, la centraj institucioj estis privataj proprieto kaj dependa, plentempa laboro, ktp. En la postindustria socio, la centrecio estas teoria scio. Socioj ne estas tiel organikaj aŭ integritaj por esti analizitaj kiel ununura sistemo. En la daŭro de la 20-a jarcento, la komputilo atingis ĉiujn aspektojn de homa laboro ĉar ĝi estis universala aŭ tomato. Ciferecaj komputiloj en mallonga tempo regis kalkulon, skribadon, bildadministradon, memoron kaj pli-malpli simplan decidadon. Interreto plibonigis ĉion, ebligante eniri la nunan stadion nomatan "Socio de Informo kaj Scio". En ĉi tiu informa socio, la organizo de fabrika laboro estas en krizo. En la Informa Socio aperas kaj aperos aliaj formoj, kiel telelaboristoj, kiuj laboras malproksime por virtuala kaj malproksima organizo kaj sendependaj laboristoj, posedantoj de siaj produktrimedoj kaj kiuj ne estas entreprenistoj ĉar ili ne havas dungitojn laborantajn por ili kaj tio implikas la landon kie la laboristo loĝas, la lando kie la firmao loĝas kaj la lando kie la rezulto de la laboro finiĝas, novajn formojn de laboro, kiuj ne estas difinitaj en siaj rajtoj kaj devoj aŭ eĉ reguligitaj. Sociaj ŝanĝoj, enspezimpostoj kaj regularoj ne estas bone difinitaj. La ŝanĝoj, kiuj estas procesitaj en la ekonomio, en la konsumo kaj en la komerco, esence danke al la RCT, implikas radikalan rompon kun antaŭaj modeloj kaj tio generas ĉiujn necertecojn.

Ni alfrontas interrompajn novigojn: je la nivelo de la ekonomio kaj pli specife je la nivelo de la konsumo, okazas paradigmoŝanĝo, en kiu ne plu necesas posedi ion (ĉu bone aŭ servo) por uzi ĝin. Ne plu gravas havi la bonon aŭ servon, sed prefere aliri ĝian ĝuon. Tiam aperas la koncepto de komuna ekonomio, kunlabora ekonomio, kunlabora konsumo ktp. La uloj de Silicon Valley, komplekso kiu kunigas la plej grandajn teknologiajn korporaciojn en la mondo, montras al la komerca modelo de la komuna ekonomio. Silicon Valley, kie de 40 jaroj ekzistas filozofia movado nomata transhumanismo, kiu opinias, ke la estonteco de la homaro implikas pliigi la fizikajn kaj intelektajn kapablojn de la individuo, danke al teknologia projekto, sed

ankaŭ modifante la korpon genetike, biologie kaj per artefaritaj protezoj, kiuj povas esti metitaj en la cerbon.

La krizo de la Bonfara Ŝtato cedis lokon al tio, kion Bauman nomas "likva moderneco", kie la komuna denominatoro estas la noviga uzo de Interreto kaj virtualaj platformoj, bazitaj sur aplikoj por konekti aĉ etantojn kaj vendistojn de varoj kaj servoj. Laŭ mi, okazas drasta ŝanĝo en la socia kontrakto, al transformo de laboro, markita de disfalo kaj atomigo, de tiu monolita modelo de normigita amasproduktado al la tiel nomata postfordismo, tio estas, molekula socia produktiva. dimensio, horizontala. La kundivida ekonomio revolucias la socian kontrakton, kiu implikas: a) kreskantan malpersonigon de la reta merkato: la spuroj de ajna persona rilato inter provizantoj kaj konsumantoj de varoj kaj servoj estas perditaj; b) nova dimensio de malcentralizo: kompanioj dungas ne nur esencajn laboristojn, sed ilia komerca modelo baziĝas sur metado de la servopostulanto en kontakto kun la provizanto kaj kie transakciaj kostoj estas preskaŭ nulaj. La provizanto de servoj ne estos firmao kiel ĝi estus ĝis nun, sed rekte estos la individua persono kiu provizas la servon; c) nova maniero rekompenci laboron: rekompenco por labortempo aŭ disponebla tempo malaperas, "morta tempo" estas forigita... Tiel la valoro de laboro estas reduktita al tiuj ekzaktaj minutoj, kiujn la liverado de la servo daŭras servo kiu estis kontraktita. Temas pri popeco, kie la salajro estas malmuntita en mikropagojn, sed ankaŭ la oferto por laborpostenoj fariĝas kuro al la fundo. Multaj ret-bazitaj platformoj kreis la ekvivalenton de laboraŭkcoj kie la plej malaltaj proponantoj venkas. Liberlaboristoj kaj entreprenistoj ofertas unu kontraŭ la alia por gajni pozicion kaj ĉar la Interreto estas tutmonda, kelkaj el tiuj peraj retejoj metas laboristojn el evoluantaj landoj en rektan konkuron kun tiuj el evolulandoj; d) komercigo de malfunkcio: tio signifas uzi liberan tempon (tenante en menso ke sufiĉe multaj eniras la merkaton por akiri ekstran enspezon de siaj kutimaj laboroj), por profitigi iujn valoraĵojn (ĉambron, garaĝon, veturilon). aŭ disponigu vin sur virtuala platformo. Unu el la novaj kaj plej radikalaj aŭ ekstremaj variantoj de akiro de homa laboro estas nuntempe konata kiel "crowdworking" (amaso signifas amason...kunlaboran laboron).

Ĉu ni iras al malhumanigita socio?

Ni vivas en tempo de interrompa ŝanĝo, tio estas, kie novigoj tute transformas kampon aŭ industrion kaj produktas novan, tute diferencigitan.

Artefarita inteligenteco, robotoj, virabeloj, senŝoforaj veturiloj, programoj, ktp. Ili modifas la manierojn rilati inter homoj, inter ili kaj organizoj, instituciajn limojn, kaj la efikecon de juraj regularoj. Ĉio ŝajnas konduki al kontraŭhumanismo: regas la varigo de la mondo, ĉio, kio estas vendita, devas esti vendita. Ni produktas pli kaj pli konsumas, sed kio estas malantaŭ ĝi ne nur kontentigi bezonojn, sed krei pli da konsumbezonoj. Ĉu pro la programita malnoviĝo trudita de nova teknologio, ĉu per modo, ĉu per financa kredito, la senfina homa deziro neniam kontentiĝas, kondukante al narcisismaj, egoismaj individuoj, kiuj nur pensas pri si mem kaj fariĝas indiferentaj pri la aliaj. La psikologio de la egoismo kaj indiferenteco de la individuo al aliaj estas instalita. Tiel, survoje, aperas ankaŭ aliaj fenomenoj, kiel la ekonomia fakulo, kiu anstataŭas la politikiston kaj koruso de bonpensantaj individuoj, kiuj volas konvinki nin pri la fatalo kaj nekapablo ŝanĝi ĉi tiun mondon, ke ni devus.

elteni malgraŭ maljustaĵoj, por montri al ni, ke ni ne devas akordiĝi kun la afero de homaranismo kaj pensi pri la utopio de la estonteco. Ni estas atestantoj de la fragmentiĝo de la socio kaj la disfalo de grandaj homaj valoroj.

La faktoroj aŭ fortoj malantaŭ ĉi tio estas la scienca kaj teknologia revolucio, plifortigita de Interreto, tutmondiĝo kun la apero de emerĝantaj merkatoj, pliigita konkurenco kaj demografiaj ŝanĝoj, manifestitaj per urbanizado kaj la kresko de urboj. Ĉu ĉi enkondukis fortan komponanton de malstabileco kaj necerteco, kiu reprezentas minacon por multaj, kaj ŝancon por aliaj. Ĉu iu povas scii, kio okazos post 5 aŭ 10 jaroj? Kiajn demandojn ni faru al ni mem?

Riĉeco devos daŭre esti produktita kaj iel la ekonomia sistemo devas "kontroli" sociajn streĉiĝojn. Ne ĉiuj individuoj povos sukcesi per baza enspezo.

La maltrankvilo kaj sociaj streĉiĝoj, kiuj akompanis la triumfon de la tutmondigita ekonomio (aŭ ties diskurso), planede, denove metis sur la tablon la aferon de la socia kohezio. La demando estas, ĉu memreguligita kaj senbara merkato kapablas, el la centro de la socio, generi la plej grandan eblan riĉaĵon garantiante la plej grandan individuan liberecon? Se la respondo estas jes, el tiu perspektivo socia kohezio estas kromprodukto de privataj formoj de interagado, tio estas privatsubjektiva fakto ĉar primaraj kaj libervolaj institucioj, de la familio ĝis asocioj, plenumas la fundamentan rolon provizi la merkaton. kun denseco morala, de maksimuma individua libereco kaj neado de la kolektivo, kiel sfero ne derivita rekte de la ago kaj la aldono de individuaj decidoj. Tiel socia ekskludo ankaŭ estos fakto kaj strikte privata respondeco, misuzo de esencaj, kunlaboraj merkataĵoj. Socia malsukceso, tiel vidita, estas transira kaj reigebla fenomeno, kie malekvilibroj en celoj estas korekteblaj, kun ĝeneralaj reklampolitiko kun minimuma ŝtato aŭ per privataj asocioj. La franca sociologo Emile Durkheim (1982) diris, ke la ĉefa fonto de socia kohezio estis la socia labordivido, kiu kreas solidarecon per interdependeco aŭ reciproka bezono. La plibonigo de la socia labordivido implicas pli grandan moralan densecon de socio kaj la konstruadon de reguliga kadro. Socia kohezio estas do la kolektiva sekvo kiu, kiel socia fakto sendependa de individuaj voloj, aperas kiel normiga kaj taksa horizonto de la bezono de funkcia interdependeco kiu ligas la malsamajn grupojn kiuj produktas en socio. Al socio de ekskludo kontribuas la fenomenoj de laborfleksebleco, akompanata de perdo de formaleco, maljudiigo kaj malinstituciigo de ĉiuj sociaj rilatoj, precipe laborrilatoj. La demando estas ĉu rigardi nur la ekskludulojn aŭ batali por transformo kaj solidigo de labor- kaj sankondiĉoj. Rigardi la randojn kelkfoje malhelpas nin vidi la procezojn, kiuj estas generitaj en la centro.

Novaj modeloj, novaj organizformoj, novaj instrumanieroj ktp. Ili pridubas la klasikan socian kontrakton kaj la reguligajn kadrojn konstruitajn el tiu modelo, kaj ankaŭ pridubas Edukon, ĝiajn enhavojn, instruajn kaj taksadmetodojn, celojn, instruistajn trejnadojn ktp.

Konklude.

La demando estis ĉu humanisma modelo, kiu respektas la naturon, estos la solvo al la defioj de la Kvara Revolucio, kiujn ni travivas. Mi ne havas la respondon, nur proksimumadon: se ĉu reduktiĝos al simpla individuigita ekonomia granda, se la formado de identecoj kaj la akiro de la proprieto ne plu gravas, se la politika kialo de socia transformiĝo malaperas, Demokratio kaj Respubliko. Ankaŭ kiel ni koncipis kaj konis ilin povas ankaŭ malaperi. Humanisma kaj ĝenerala civilizacia racio estas nemalhavebla.

Defendu la ideon pri la bezono de Edukado kaj Laboro ne nur por eduki sin por komerca dungado. Ĝi estas revigligi la ideon mem de homa praktikado, kiel centra elemento de riĉa generacio, kunvivado kaj rilatoj kun aliaj. Kun la ordo de industria laboro kaj fordisma laborista civitaneco rompita, ni suferis malmuntadon de ĉiuj stabilaj elementoj de generacio de universalisma identeco kaj socia civitaneco kaj ni atestis malsamajn procezojn de profundigo de socia malegaleco. Nepras formi civitanaron, kiu solidare alfrontu la danĝeron de redukto de ĉiuj sociaj ligoj kaj ke ni iru al speco de "totala merkato". Ĉu ni pripensis momenton, kiajn implicojn interreto kaj sociaj retoj havas sur Edukado kaj Laboro, laŭ libereco de Konscienco, penso kaj esprimo kaj la dimensio, kiun la defendo de Sekularismo prenas en tio? Ĉu ni pensis pri la defioj de DNA-manipulado, je la nivelo de medicina esploro, kiu povus serĉi estonte analizi kaj akiri la korelacion inter genotipo (genetika sekvenco) kaj fenotipo (fizika, medicina kaj kognativa stato) de superlaboristoj? (ke ili ne maltrafas, ne malsaniĝas, ne havas socian konscion kaj do ne asociiĝas, ktp.), navigante al la eventuala drivo de transhumanisma ambicio? Ĉu ni ne povas engaĝiĝi en la konstruado de retenbaraĵo, kiu rezistas tiajn malhomajn kaj danĝerajn pretendojn kaj serĉi alternativan kanalon per modelo de humanisma edukado, kiu enkanaligas teknologiajn kaj sciencajn progresojn, por transformo per la homa progreso kaj ne de ĝia malkresko?

En 2017, de la Urugvaja Asocio de Liberpensuloj, inter aliaj agadoj, ni okazigis konferencojn en la urboj Melo, Rivera, Tacuarembó, Maldonado, Treinta kaj Tres promociante respublikanajn valorojn kaj liberpenson. Centoj da homoj akompanis nin kaj inter ili juna 16-jara gimnaziano pridemandis min per pli ol interesa demando: Raúl, ĉu venos la tempo, kiam ni ne plu rekonos nin kiel homoj? Estas la defio, estas la respondo.

Multan dankon.

RENÉFLORES CASTILLO, "Edukado: demando pri etiko kaj politiko"

ENKONDUKO

Kiam ni miras observi kiel la valoroj, kiujn la socio kredas subtenas, estas malplivalorigitaj, ni forgesas aŭ ne rimarkas, ke ĉi tiu socio estas konstituita kaj konstruita kun la kontribuo de ĉiu el ni; Tial tio, kio estas hodiaŭ, estas sekvo de tio, kion ni faris hieraŭ en edukado, ĉar edukado estas portanto de bildo de la estonteco.

Edukado devas trejniĝi por etiko kaj etiko bezonas edukadon por ĝisdatigi sin en la mondo de rilatoj, kiun la civitano mobilizas en la politika sfero.

Tial oni devas konsideri adekvatan civitanan edukadon je ĉiuj niveloj de la lerneja sistemo: infanĝardeno, baza, meza kaj universitata, transverse kaj kun la taŭga profundo laŭ ilia respektiva nivelo. Oni devas precizigi, ke ĉi tiu celo devas esti ĝisfunda kaj ampleksa, ampleksanta taŭgan politikan, socian kaj aktivan trejnadon, tiel ke oni rekomencu civilajn kaj politikajn valorojn, sed ankaŭ sociajn, ekonomiajn, kulturajn, ekologiajn, inter aliaj. Vizio tiel ampleksa devas antaŭenigi la instalon de civita kulturo kiu celas kunhavigi en harmonio kun diverseco, atingi totalan inkludon kaj partoprenon. Tiu ĉi civitana kulturo postulas lerni vivi en demokratio, kio, kiel notas Bobbio (2013), signifas ne nur partopreni, sed ankaŭ interkonsiliĝi kaj emancipi sin por vivi digne kaj egale de ŝancoj.

Ĉi tiu ekspozicio fokusiĝos al rigardo al la kunteksto de nia lando, Ĉilio, por poste konstati la urĝan bezonon antaŭenigi komplementecon inter la etika kaj la politika kaj, fine, repensi la lernmediojn en la eduka organizo, antaŭenigi la aŭtonomecon de la homo, kiu fariĝas civitano en demokratia respubliko.

1.- Rigardo al la kunteksto en nia lando

En nia lando estas ĝenerala malfido al tiuj, kiuj tenas potencon kaj pretendas reprezenti la popolon; sed, tamen, kaj kurioze, ekzistas eksterparlamentaj kaj eĉ eksterpolitika institucia esprimo de sociaj postuloj, postuloj kaj esperoj por pli humanisma socio, per aliaj kanaloj kiuj preterpasas la instituciecon kaj kiu manifestiĝas per pacaj mobilizoj aŭ perforta ĉu surstrate ĉu sur virtualaj sociaj retoj. Ĉi tiu spontanea procezo de civitana kunvoko kaj mobilizado, kiu aperas kiel reago al la impresoj de homoj, ke institucioj ne funkcias, defias edukadon por antaŭenigi etikon, kiu gvidas la ekzercon de libereco en kunvivado kun la alia.

Ni vivas en mondo, en kiu miskomprenoj, malfido, malespero kaj frustrigoj estas dominaj trajtoj de subjektivecoj, kiuj ekestiĝas el kultura imagaro, kiu privilegias iujn valorojn kaj signifojn, kiuj superas amon, esperon kaj kunvivadon, kiuj, kiel homaj manifestiĝoj, devas flui el la kompreno kaj aliĝo de ĉi tiu el ni al kondutoj, kiuj konverĝas kaj altigas la komunan bonon.

Tiuj ĉi trajtoj povas esti pruvo, ke en nia lando nin ŝirmas modelo, kiu pliakrigas individuecon malprofite de tiu, kiu naturigas la komunan bonon. Fido, sociaj rilatoj, la sento de "ni" kaj la ebleco krei kaj projekcii estontecon kune malfortiĝis. Sen dubo, en ĉi tiu analizo la interplektiĝo de la politika kaj la etiko venas en perspektivon.

2.- La politika kaj la etika, disciplinoj de renkonto

La intersekco de la politika kaj la etiko, edukado en siaj tri dimensioj, ofte forgesita en la konsidero de sia socia efiko, prenas unuopan gravecon. Ĉi tiuj estas neformalaj, neformalaj kaj formalaj. Necesas klarigi ĉi tiun aferon; ĉar kvankam ili manifestiĝas en malsamaj kunteksto, ili tamen estas komplementaj, kvankam estas malfacile taksii la efikon de kaj unu kaj la alia en iliaj reciprokaj influoj, kiuj konverĝas en la vivo de homoj. Efektive, la hejmo, la najbaroj, la amaskomunikiloj kaj la sociaj retoj formas la personecon de la homoj, kiuj ricevas sian influon, tio estas, kun aŭ sen intenco, ili formas ĝin kaj do edukas ĝin. Aliflanke, programoj, kiuj estas ofertitaj sen la konsento de la formala lerneja sistemo, kiel unua-helpa kurso en la najbara kliniko aŭ en la katekezo, kiun infanoj ĉeestas por prepari sian unuan komunecon, inter multaj aliaj, ankaŭ ili influas la kultura evoluo de la homoj, kiuj ricevas sian influon. Siaflanke, la formala, reguligita, intencita kaj planita edukado estas ofertita de la lerneja sistemo kaj do reprezentas la edukan intencan, kiu difinas.

socio por ke la lernejo respondecas pri edukado de tiu persono laŭ certa profilo. En tiaj cirkonstancoj, restas por konstati, ĉu la pedagogio, kiun ĝi antaŭ enigas, estas orientita al tiaj intencoj; eĉ pli, se tiuj intencoj efike reprezentas tion, kion socio atendas, ke edukita homo manifestu en si.

En ĉi tiuj kondiĉoj, civita edukado devas antaŭ enigi ĉe civitanoj la civitan virton, kiu signifas vivi digne for de korupta komunumo. La civitano devas lerni agi laŭ sia konscienco, sen akiri kontraŭleĝajn avantaĝojn, aŭ utiligante la bezonon aŭ malforton de aliaj. Plenumigo de siaj civitanaj devoj devus permesi al ili povi mobiliziĝi por malhelpi la aprobon de maljusta leĝo aŭ premi regantojn trakti problemojn de komuna intereso.

Etiko bezonas referencojn, sed tio ne signifas, ke ĝi estas relativigita, sed prefere ke ĝi estas plurigita en diverseco: oni ekzistas; ĉu la alia ekzistas kaj estas la "ni", kiu igas nin lerni vivi kaj kunekzisti. Estas ĉi-sence ke la komplementeco de edukado fariĝas grava.

formala, neformala kaj neformala; ĉu la tuta socio partoprenas en la edukado de la homo kaj kie la ĉiutaga ekzemplo de la alia akiras la gravecon de signifa referenco de etika engaĝiĝo por aliaj, ĉu en la lernejo, en la familio, en la laboro aŭ en la Agoro.

Fakte, edukado en la lerneja sistemo fariĝas grava kiam ĝi estas konceptita kiel procezo por helpi homojn konsciiĝi pri sia potencialo kaj limoj; sed ankaŭ de la kondiĉoj kaj cirkonstancoj ofertitaj de la historia-kultura kunteksto por ĝia realigo kaj alproksimiĝo al homa pleneco en kunvivado.

La nuna socikultura kunteksto, en kiu ni funkcias, estas karakterizita per la ĉi-esteco de la sama ŝanĝo, kiu generas defiojn: unuflanke, la komplekseco en la kompreno de la sencoj kaj signifoj en la mensa konstruado de ilia mondo same kiel en la dinamiko de intersubjektivaj rilatoj kiuj estas generitaj inter homoj kaj, aliflanke, necerteco en la projekcio kaj kreado de estontaj scenaroj.

Tial la graveco kompreni la signifon kaj amplekson de homa edukado en la estonteco de liaj historia-kulturaj cirkonstancoj kaj kondiĉoj konverĝantaj en la estonteco. Kant jam diris al ni, ke nur per edukado homo povas fariĝi homo. Homo estas nenio pli ol tio, kion edukado faras por li.

Tiamaniere, la kapabloj kaj sentemo, kiujn edukado kreskigas, estas eksterigitaj en ĉiu persono kiam ili respondecas pri sia libereco. Tio signifas, ke edukado devas antaŭ enigi la agnoskon de rajtoj kiel esprimo de homa digno; sed tiu ĉi persono, kiel integra parto de socio, devas ankaŭ zorgi pri siaj devoj kiel manifestiĝo de respondeco. Por ke tio okazu, estas dezirinde, ke la socio rekonu, ke egaleco estas realigo de libereco, ĉu tio estas privilegio krom se ĝi estas por ĉiuj kaj, siavice, frateco estas la ebleco de manifestiĝo de egaleco ĉu Homa atingoj kaj evoluo ne povas esti individuaj.

Aliro tiel formulita kondukas nin situi nin en valor, kultura kaj socia perspektivo por kompreni ĝin aŭ provi ĝin subteni en nuntempa socio karakterizita per kio estas delikata kaj volatila, ĝis la punkto de esti identigita kiel likva moderneco, kiel Bauman (1993) nomas ĝin¹, en kiu la individuismo plimalboniĝas al la fido al la sociaj rilatoj, al la konstruado de la sento de ni kaj al la ebleco kundividi revojn kaj kuraĝigi komunajn projektojn.

Tiu ĉi koncepto de edukado nepre invitas nin kontroli la dinamigon en dialektiko de du konstruadoj, kiuj povas esti koncepteblaj kiel procezoj, sed ankaŭ kiel atributoj, kiuj eliras el la homa kondiĉo. Ĉi tio estas la Politika kaj la Etika. Politika

Ĉar ĝi estas ligita al nia rilato kun la mondo kaj Etika ĉar ĝi rilatas al la sentoj, signifoj kaj sentemoj de kial, kial kaj kiel ni moviĝas en ĉi tiu mondo.

Kompreni la interpeladon de tiu ĉi koncepta dueco: politiko kaj etiko, en la nuna socia kunteksto kondukas nin al la neceso fari gravan distingon inter individuo kaj civitano. Ĉar, kiel jam esprimite, la formala edukado donita al novaj generacioj devas respondi al la intencio de la socio, kiun oni volas konstrui kaj al la kapabloj kaj sintenoj kiuj estas intencitaj esti deplojitaj por efika socia, kultura kaj laborista enmeto, same kiel ĝia aktiva civitana partopreno en politika sistemo, dezirinde subtenata de reala kaj efika demokratio.

En tiaj cirkonstancoj, oni devas konsenti, ke la konduto de la civitano estas serĉi sian propran bonfarton per la bonfarto de la urbo tamen, la individuo, kiel tia, emas malfidi aŭ elradikigi la komunan kaŭzon; aŭ la komuna bono. Pli specife, kiel Bauman (1993)² substrekas: "Ĉi iu agado kiun individuoj entreprenas kiam ili kunvenas kaj ĉi iu utilo kiun iliaj komunaj taskoj alportas al ili, aŭ guras limigon al ilia libereco trakti tion, kion ili opinias oportuna por si mem."

Edukado estas do demando de etiko kaj politiko kaj tiusence fariĝas trafa tio, kion proponas Sebastián Jans (2015)³: "Kiam ni parolas pri publika etiko, ni komprenu, ke ni aludas al la etiko, kiun ni ĉiuj devas havi rilate al la publiko." , tio estas, la konvinkoj kiuj gvidas niajn kondutojn kiam ni interagas kun aliaj kaj kiam niaj agoj efikas sur la vivo kune; kiam ili efikas sur la socion."

En ĉi tiu areo de konsideroj, oni devas rekoni, ke ekzistas abismo inter nia kondiĉo kiel individuoj laŭ leĝe kaj niaj eblecoj fariĝi faktaj individuoj, tio estas, regi nian destinton kaj fari la elektojn, kiujn ni vere volas. fari, kiel esprimon de libera volo.

En ĉi tiu kadro, eblas kaj dezirinde, ke la libera edukado estu solvita en nia lando, por ke ĉiuj, sen ia ajn diskriminacio, povu aliri optimuman edukadon. Rilate al ĉi-lasta, parolante pri kvalito, oni devas kompreni, ke ne estas edukado, kiu edukas estontajn civitanojn elradikigitajn de la Agoro aŭ preparas ilin por sukcese fari normigitajn testojn, kiuj ebligas al la lando ricevi pruntojn de financaj rimedoj de iu Internacia Banko. . aŭ kompari kun OECD-landoj, kun evoluo kaj ekonomia kresko tre malproksime de la niaj. Kiam ni parolas pri kvalito, ni devus pensi pri pli bona vivokvalito por la persono kiel rezulto de edukado kiu permesas al ili akiri la sciojn, kapablojn kaj kompetentecojn kiuj garantias bonan enmeton en altnivelajn trejnajn nivelojn aŭ en la vivo, kultura, civita aŭ laborista.

Kvalita edukado signifas do ŝancojn flue progresi en la trejnaj trajektorioj ofertitaj de la lerneja sistemo, sed ankaŭ, kaj nepre, la bildigon de realaj ŝancoj por plenumado, kiuj, kiel atendoj kaj defioj, en multaj ŝajnas malinstigitaj, prokrastitaj kaj frustritaj ĉe la momento. Videblas, ke la malegalaj breĉoj kaj la justa redistribuo de enspezoj ne malpliĝas, en lando, kiu prezentas malkreskan tendencan de la rapideco de ekonomia kresko kaj evoluo kaj kiu antaŭe diras ekonomion subtenitan de financa spekulado, for de la industriigo kaj scienca evoluo - teknologia. Sen dubo, tia panoramo generas malkontenton kaj socian rankoron, kiu tradukiĝas en perforton aŭ movadojn de malstabileco kaj socia malordo.

3.- Propono por transformo en la kulturo de la eduka organizo

Kiel propono, ŝ ajnas, ke unu el la fundamentaj aspektoj traktendaj estas mallerneigi la sistemon al pli eduka lerneja metodo. Efektive, nuntempe la sistemo estas dizajnita tiel ke studentoj fartas bone ene de la sistemo kaj en normigitaj testoj kiuj celas mezuri kvaliton de edukado laŭ la diktaĵoj de la OECD.

En tiaj cirkonstancoj, ekzistas signoj de forte desupra lerneja kulturo kiu montras pli al heteronoma edukado kiu tendencas formi dependajn studentojn pretajn atendi ke oni diru kion fari, kiam kaj kiel fari ĝin. En tiu ĉi kulturo, kiu ankoraŭ daŭras en la lerneja sistemo, la kapablo de la lernanto pripensi siajn proprajn agojn kaj tiujn de aliaj, fari aŭ tonomajn decidojn, praktiki la kulturon de kunlaboro kaj favori personan iniciaton kaj en lernado kaj lernado estas malpermesita. . kiel en solvado de problemoj. Tiusence, ni devas konsenti kun tiuj, kiuj proponas transformi la lernejon en efikan edukan medion, kiu antaŭ enigas kritikan kaj pripenseman pensadon, respekton kaj konsideron de aliaj per promocio de kunlabora kaj partoprena kulturo. Nur en medioj tiel favorataj ni povas helpi konstrui aŭ tonomion kaj lerni rilati al aliaj en politiko kongrua kun la valoroj kaj principoj provizitaj de etiko.

RICARDO GRASSO. Ĉu internacia politika organizo de Liberpensuloj estos necesa?

(Vicprezidanto de la Alianco por Edukado kaj Sekularismo kaj la Sekulara Instituto de Nuntempaj Studoj de Urugvajo -APEL-ILEC-)

Ni komprenis, ke tiu ĉi temo tre interesas, ĉar en ĝi ni trovis nian forton kaj nian malforton. Kial ni diras ĉi tion? Eble en ĝia evoluo, kaj uzante ekzemplojn el Urugvajo, oni povas kompreni ĝin.

Kreintoj de teorio?

Jes, kaj tro multe. Antaŭ iom da tempo okazis kunveno en Fakultato pri Libera Penso – Sekularismo. Grandaj ekspoziciantoj kaj ĉiuj el ili kun tre solida fono de scio. Tiuj el ni, kiuj ĉeestis, vere foriris kontentaj. Nun, ĝi estis akademia evento; de ekspoziciantoj al publiko. Ĝu provis kaj faris ĝin bone, pruvante sian saĝon, rilatante al aŭ toroj kun ampleksaj fonoj. Tiam tiuj verkoj estas kolektitaj, libroj estas eldonitaj, ili estas metitaj en la bibliotekon, ili servas por ke ĉi akademiano aldonu al siaj longaj listoj de verkoj kaj... kio plu? Kio okazas al la viro aŭ virino surstrate, al la studentoj, al la dungitoj, laboristoj kaj tuta amaso da ktp? Por tiuj, kiuj devas pasigi parton de sia tempo en laboroj, kiuj permesas al ili manĝi, pagi sian loĝejon, sian sanon, ktp., kiel disvastiĝas ilia homa idealo? Akademianoj ricevas stipendion por tio kaj estas bone ke ili ricevas ĝin, sed ĉu tio sufiĉas?

Ĝi tio ne estas kritiko, ĉar mi tre respektas la akademianon kiu levis ĝin. Li komencis sian prezenton per demando: kial la kavernulo faris desegnaĵojn sur la muroj? La respondeculo de ĉi tiu prezento respondis ke, laŭ lia opinio, ĝi estas maniero transdoni kion ili devus nutri. Kompreneble oni parolis pri arto. Mi tuj rimarkos: antaŭ la kreado de vortoj, guturalaj sonoj esprimis timon, ĝojon ktp. Kiam kavernulo vidis beston por manĝi, li kuris, kaj kun guturalaj bruoj kaj mimo li rakontis al la aliaj. Jen, karaj, la naskiĝo de la

teatro. Vidu, ni pliprofundigu en ĉi tion; Ni faros mirindan akademian laboron, mi estos publikigita, eble mi ricevos premion. Nun, al la konstrulaboristo, kion mi demandas? Aliflanke, kiam ni kreas teoriojn, ni faras deklarojn inteligente, kun profundo, sed komplikaj kaj malfacile kompreneblaj.

La reklamado estas simpla: "Se ĝi estas Bayer, ĝi estas bona." Ĝuj memoras ĉi tion.

Teorio-konsumantoj. Kompreneble.

Du ekzemploj. Sinjorino, kiun mi multe respektis, kiu ne plu estas inter ni; al kiu mi ankaŭ multe batalis kaj ŝi forlasis ĉi tiun krucmiliton pro tio. Li volis, ke ni ĉi iuj akceptu la saman difinon, la samajn kriteriojn. Ni diris al li, ke mi nur permesas uniformojn en la vestaĵoj de hotelaj pordistoj. Aliaj, kun la plej bonaj intencoj, ĉi iufoje en Urugvajo (ne ĉi iuj, iuj) eldonas deklarojn kaj disdonas ilin al ĉi iuj reliefigante la problemon.

Estas io, kio estas elementa: ni ĉi iuj konas la problemojn kaj estas facile paroli pri ili, kritiki, elmontri, pligrandigi. Kio ĉi iam estis malfacila, komplika en la vivo, estas la respondoj.

Antaŭ iom da tempo, kelkaj katolikaj lernejoj ĵuris la nacian flagon en la Montevideo Katedralo kie, interalie, estis la Vatikana flago. Ĝi tie ekzistas leĝo, per kiu la flago uro devas esti plenumita en instruejo aŭ en la kazerno.

Evidenta malobservo de sekularismo.

Kompreneble tiuj, kiuj atakas ĉi tion, kio minacas sekularismon, sendis manifestojn kontraŭ tio.

La demando estas: kia rezulto estis akirita? Nenio. Niaflanke ni portas la edukajn aŭ toritatojn al tribunalo. Kia rezulto? Ili agnoskis ke ili ne rajtigis ĝin, kaj entreprenis kontroli kaj kontroli eventojn de ĉi tiu tipo. Ekde tiu tago, la flago uro ne estis ripetita en religia templo tra la nacia teritorio.

Ni havas multajn normojn, leĝojn, kiuj devas esti aplikataj silente. Kiu krias, krias, broŝuroj, tiu faras nenion krom pligrandigi kaj reprodukti la faktojn. La tagon antaŭ la voĉo dono por leĝigi aborton, la aŭtoritatoj de la Opus Dei renkontiĝis kun niaj reprezentantoj, inter kiuj mi troviĝis, por ke, kiel ili, ni povu kontraŭstari la koncernan leĝon kiel ili ordonis al sia popolo. Oni klarigis al ili, ke liberpensulo ne diras al alia, por kio voĉo doni.

La leĝo estis diskutita en malsamaj areoj, sed nenio pli. La leĝo estis pasigita kun grupeto kontraŭ ĝi. Alivorte, ne ĉi iuj katolikoj iris kontraŭ ŝi.

Kio okazas en Urugvajo?

La Romkatolika Eklezio estas en klara difekto dum jaroj, sur ĉi iuj niveloj. En edukado, ili proponis, antaŭ sufiĉe da tempo, efektivi la kuponon. Ili petis la registaron fiksi monsumon por ĉi iu studento. La patro, kiu volis sendi sian filon al privata instituto, ricevis la kuponon (pagitan de la ŝtato), plus la diferencon, kiun li pagos. Ili vidis, ke registriĝoj malpliigas, multe. Nuntempe ili efektivigis "Infanoj kun flugiloj"; Ĝi povas prizorgi infanon, teorie, pagante sian edukadon. La tendenco estas al katolikaj institutoj.

Balkonoj por esti metitaj ekster la hejmoj. (Nia Prezidanto estas liberpensulo, edziĝinta al tre katolika sinjorino. En la Prezidenta Loĝejo estas tiu balkono. Mi ne pensas, ke estas pli klara ekzemplo de sekularismo).

Kiuj aliaj eventoj okazis?

Antaŭ proksimume 100 aŭ pli da jaroj la Ŝtato estis apartigita de la katolika religio, ordigante la forigon de ĉiuj religiaj simboloj de publikaj instalaĵoj. En la Milita Hospitalo estis kapelo kiu estis fermita. Malfermita denove, kaj soldato-pastro portas ŝin antaŭ en. Kompreneble ĝi estas malobservo de sekularismo, kiu influas la liberan penson. Ĉu vi memoras, kiam mi rakontis al vi pri tiuj, kiuj ĉi agrenas kaj sendas notojn? nu, ili kontraŭ is ĝin. Ĝi ankoraŭ estas tie.

Mi komprenas, ke devas esti spaco en ĉiu sancentro por senti sin proksime al la dio, kiu plaĉas al via koro. Tial, tiu loko ne devus aparteni al la katolika religio; Ĝi estu spaco por ĉiuj religiaj kultoj. La tagoj kaj tempoj, kiujn ili aranĝas inter ili.

Kiam Montevideo estis vizitata fare de papo, kruco estis starigita kie li faris sian paroladon. Komence ĝi estis provizora. La provizora fariĝas definitiva. Post granda diskuto, li rajtis resti. Gvidanto de tradicia partio - partio kiu ĉi iam defendis laikecon - diris, ke ĝi ne estas kiel religia simbolo sed kiel memoraĵo de la vizito.

Mi bedaŭras kontraŭ diri vin; Tiukaze oni metis plakedon sur la teron kaj jen. Hodiaŭ ni havas, metrojn de la Obelisko, grandan krucon kiu konfuzas ajnan vizitanton, ĉar ili povas pensi, ke ĝi estas katolika urbo. Poste, alia Prezidanto movis statuon de tiu papo kaj metis ĝin apud la kruco. Estas la sama kiu permesas meti al li balkonon de la Virga en la Prezidenta Domo.

Ĉu vi rimarkas, kiel simple estus meti plakedon sur la plankon? Tiam statuo de Yemanyá estis rajtigita sur la Rambla kaj ĝia respektiva festivalo. Statuo de la Virgulino ne estis permesita sur la Rambla mem. La aliaj statuoj ne estas religiaj; Ni aludas al Konfuceo, kiu estas filozofo, kaj al Korea Sinjoro, kiu estas - oni diras - artverko donacita de la registaro de tiu lando.

Ĉu la katolika religio estas la granda rivalo de sekularismo?

Ni jam diris ne. Vostoj de giganto kiu, kiel Gulivero, poste ŝrumpis. La novaj danĝeroj estas en la emerĝantaj religioj de la evangeliistoj, la partia politiko kiu estas enigita en ĉiuj areoj, la filozofiaj ideoj, ktp.

En Urugvajo religio ne okupiĝis pri politiko, sed politikistoj, por havi novajn balotantojn, eliris por serĉi religiojn. Hodiaŭ ni havas deputitojn de tradicia partio, kiuj konfesas evangeliajn ideojn, kaj jam anoncis, ke ili obeas la leĝojn de Dio kaj ne tiujn de homoj. Tio estas tre danĝera. Sen iri plu, se ni prenas la ekzemplon de Brazilo kaj ĝia nuna fragmentiĝo. Evangeliistoj atakas afro-religiojn kaj nomas ilin demonaj, en tuta nescio pri sekularismo kaj libereco de penso.

Fine, iama ĉefkomandanto de la armitaj fortoj, kiu malobservis laikecon kun alfrontoj kun la Juĝistaro kaj la registaro por forĝi politikan karieron.

Ĉu ni volas esti gvidantoj, kiuj provokas konkretajn agojn? Kompreneble. Ajna intelekta laboro, kiu ne estas praktikita, ne estas bona. Tial ni diris, ke akademianoj estas bonaj, sed

devas esti aplikata. Kaj por esti gvidantoj ni devas esti klaraj pri la agoj por fari. Ni devas preni la civitanojn. Unue ni devas transdoni bazajn konceptojn.

Kio estas sekularismo? Ĝi estas respekto al diverseco. Kaj ĉi io estas inkluzivita tie. Mi povas esti dogma kaj tio estu respektata; Se la alia estas dogma, mi devas lin respekti, sed nek li nek mi devas provi dogmatigi la alian. Maljunaj urugvajaj batalantoj kiel Néstor Piriz kaj Villemur Triay instruis al ni ke, se iu pensas same kiel mi, li estas mia frato, sed se li pensas malsame, li estas duoble mia frato. Ĉi povas lerni de la alia. Tio estas la principo, kiun José Pedro Varela, la granda ideologo de edukado, uzis kiam uzis duoblajn bankojn. Tiuj, kiuj lernas dividi siajn diferencojn kiel infanoj, ne batalas kiel plenkreskuloj. Respekto al aliaj devas esti absoluta. Kaj ripetu ĉi tion ĝis vi estas laca. Mi proponas, mi elmontras, mi neniam trudas. La granda hispana poeto Antonio Machado diras ĝin tiel: "Forlasu vian veron kaj kune ni serĉu la Veron".

Ni devas alporti ĉi tiujn principojn al la civitano, de la lulilo, hejme, kiu estas la unua lernejo, al la universitato, laborpostenoj, en ĉi iu areo.

Ĝufoje kiam ni vidas malobservitajn sekularismon kaj liberan penson, denunu ĝin antaŭ la juĝaj tribunaloj. Proponu la kreadon en la ĉi eferboj de toleremoplaco, kie estas reprezentitaj religioj, por ke kiam iuspeca paroĥano ĝin vizitas, ili sciu, ke ekzistas aliaj kaj ĉi io estu respektata. Rekuperi je internacia nivelo la FILA (Federacio de Usonaj Laikaj Institucioj), kie en siaj kunvenoj ĉi iu persono montris siajn malfacilaj ojn, ili estis helpitaj, kaj la sekvan jaron, en alia kunveno, ĝi estis taksita: sama, pli bona, pli malbona, kaj agado. estis prenita kiel konsekvenco. Bedaŭ rinde, ĝi ĉi estis funkcii kiam Ĝilio havis la Prezidantecon.

Ĝi tio estas, ĝenerale, ekrankopio kaj ideoj por la estonteco. Do mi ilin klarigas al vi, mi proponas, kaj se ni ĉi iuj konsentos, nur tiam ili venkos.

SOFIA ANWANDYER "Ĉi humanisma eduka modelo sufiĉas por venki la eternan bioteknologian revenon?"

Ĉar la prezento de la prezento estis tre resumita, pro ĝia longeco, la sekvaj konkludoj estas esprimitaj.

Biotech daŭre re generos demandojn kaj debatojn tra la mondo ĝis la mezuro, ke ekzistas etikaj juĝoj, kies unua celo estas pripensi la limojn, kiujn scienco trovas. Ĝi estas tre grava unua paŝo kaj ĝia ekzerco devas esti antaŭ enigita per media edukado, kiu estas disvolvita ĉi e ĉi iuj niveloj de edukado. Ni devas certigi, ke bioetiko aŭ media etiko trapenetru ĉi iujn instituciojn de la homaro kaj ne nur la komercan mondon, ĉi ar certigi la kontinuecon de la homaro kaj de la medio al kiu ĝi apartenas estas tasko kies respondeco falas sur ĉi iu kaj ĉi iu homo, sen antaŭ juĝo al tio, ke estas en la industria sektoro, en kiu la etika pezo aŭ ŝarĝo estas de pli granda intenseco.

Ni ankaŭ ne devas forgesi, ke sen scio ne ekzistas edukado kaj sen media edukado ne ekzistas media etiko enradikiĝinta kaj persista en nia konstitua identeco de la homo, kiu malgraŭ la multnombraj diferencoj, kiuj povas kunekzisti inter ĉi iu el ni, devus kunigi nin. almenaŭ sento, kiu generas pensojn de etika ordo, kiuj ne faras

Ili nepre postulas objektivajn fundamentojn, kiuj instigas nin al kolektiva agado, kiu pledas por la bontenado de la planedo. Ĝo ĉi supra devas esti alidirektita al nova lingvo, kiu liberigas nin de la sorĉo trudita de la domina paradigmo fondita sur antropocentrismo kaj instrumenta racio kaj kies plej altvalora bastiono estas ekonomia evoluo.

ANEXO II

DANKON

S-RO. SEBASTIÁN JANS PÉREZ, Grandmajstro de la Grandioza Loĝio de Ĝlio

Vendredon, la 9-an de aŭgusto, en ceremonio en la Centra Klubo de Valparaíso, kun partopreno de naciaj kaj eksterlandaj delegitoj, Edgar Jarrín Vallejo nome de la Internacia Asocio de Libera Penso, prezentis Plakedon de Rekono al S-ro.

Sebastián Jans Pérez, Grandmajstro de la Grandioza Logia de Ĝlio, por lia konstanta dediĉo al la konstruado de Liberpensoj kaj aktiva defendanto de sekularismo en sia lando,

En la sama kunveno, li konstatas, ke s-ro Sebastián Jans faris fundamentan laboron en la konstitucio kaj evoluo de la AILP, tial li esprimas la estimon kaj respekton, kiujn la AILP havas al li; kaj, dankon pro la grava subteno por la organizado kaj sukceso de la Regiona Kongreso, okazinta en Valparaíso.

FONDINTOJ DE LA AILP

S-ro Ángel Jorge Clavero, Grandmajstro de la Granda Loĝio de Argentino, prezentis la "PORTA PIA Medalon" al Jaques Lafouge, Antonio Vergara Lira, Mónica Rodríguez kaj José Arias, fondintoj de la Internacia Asocio de Libera Penso AILP.

GONZALO HERRERA. Direktoro de la revuo Secular Initiative.

Sabaton, la 10-an de aŭgusto, Edgar Jarrín Vallejo, nome de la Internacia Asocio de Libera Penso, prezentis Plakon de Rekono al S-ro Gonzalo Herrera, Direktoro de la Cifereca Revuo Sekulara Iniciato, cifereca disvastigorgano identigita kun Libera Penso kaj Sekularismo. Revuo bone ricevita en Ĝlio kaj Latin-Ameriko,

En tiu ĉi kunveno oni memoris, ke la Revuo eniris cirkuladon en 2012 kaj ĝis nun eldonis 45 dumonatajn kaj 3 specialajn numerojn; unu el ili speciale dediĉita al la AILP-Kongreso okazinta en Mar del Plata en la jaro 2012. Pri la regulaj eldonoj, en 31 numeroj aperis artikoloj pri la agadoj faritaj de la AILP, intervjuoj kun ĝiaj direktoroj kaj ampleksaj informoj de ĉiuj Kongresoj.

SUBTENA LABORO

ÁNGEL JORGE CLAVERO, "Reformoj en Argentina Framasonismo"

Fratinoj kaj Fratoj de AILP:

Mi ankoraŭ memoras, kiam en 2007, kun grupo de HH ni decidis, ke necesas fari kelkajn reformojn en la argentina framasonismo. Ni komprenis tiam, kaj ni komprenas nun, ke nia Instituto estas instrumento por la konstruado de socio en kiu Libereco, Egaleco kaj Frateco estas la ĉefaj valoroj, kiuj regas kunvivadon.

Tial ni komprenis, ke ni devas malfermi la pordojn al la novaj generacioj, al tiuj junuloj, kiuj volas ŝanĝi la realon. Ĉar por helpi konstrui la socion pri kiu ni revas, estis necese ke la framasona identeco estu pli de laboristoj kaj ne reĝoj.

Ĝuste en la kadro de tiu ĉi projekto en 2008 ni malfermis niajn pordojn al junularo. Ni ankaŭ komencis interplekti ligojn kun la inaj kaj miksitaj loĝoj, por ke la konstruoj en la socio ne trovu nin disigitaj aŭ alfrontitaj, sed prefere laborantaj unu apud la alia por la realigo de niaj idealoj.

Por atingi la Junularon, kaj ankaŭ povi enhavi tiun Junularon, kiu komencis komenciĝi sur la vojo de la liberpenco; Ni kreis la Vicsekretariojn pri Universitato kaj Terciaraj Aferoj. De tie, ni komencis subskribi interkonsentojn kun Naciaj Universitatoj kaj krei Freethought Chairs. Plejparto de ili por efektiviĝi universitatajn etendajn agadojn; sed aliaj sukcesis konverĝi en la instruplanojn de karieroj rilataj al la Sociaj kaj Juraj Sciencoj.

Ĝuste en tiu ĉi kadro ni aliĝis al la laboro de la Internacia Liberpenco-Asocio. Surbaze de la konsento konstruita en AILP, ni iris al la Inter-Amerika Framasona Konfederacio (CMI) kaj, kune kun aliaj grandaj orientaj landoj kiel tiuj ĉi tie ĉe estantaj, ni antaŭ enigis la kreadon de la Laika Instituto de Nuntempaj Studoj en Argentino, kaj la kreadon de la FILA.

Ekde tiam ni laboris por instigi instituciigitan laboron en la socio per la principoj de liberpenco kaj sekularismo. Kaj tial, hodiaŭ ni vidas la fruktojn de tiu planado kaj tiu laboro; kio speguliĝas en la raporto ĉi tie prezentita de ILEC Argentino pri la administrado de la lastaj du jaroj.

Antaŭ e ni plenumis la konsciajn taskojn kaj serĉis la pentraĵojn por prilabori. Tiel okazis Landaj Kongresoj; kaj ni gastigis AILP-Kongreson Sed antaŭ du jaroj, post strategia planado bazita sur eventuala studo, ni iris al la teritorioj regataj de klerikismo por labori. La evoluinta tasko estas prezentita en la sekvaj paĝoj.

Restas al mi nenio krom danki la fratinojn kaj fratojn, kiuj senlace laboris; kaj al la ĉi tie ĉe estantaj homoj, de ĉiuj potencoj kaj de AILP, kiuj subtenis ĉi tiun taskon.

MANUEL SEBASTIÁN OCHANDIO, "Homaj Rajtoj aŭ retroira klerikismo."

Necesas reaserti bazajn konceptojn por konsideri la danĝerojn, kiuj kaŝas sin en la regiono koncerne la efikecon de rajtoj. La koncepto de sekularismo kiel tiu politika sinteno kiu celas disigi la publikan decidprocezon de ĉiuj

altrudo de religiaj dogmatismoj; Mallonge, ĝi serĉas plifirmigi leĝon kiel la ĉefa reguliga subsistemo, kiu regas la rilatojn de homoj kiuj interagis en komunumo super aliaj reguligaj subsistemoj kiel moralo aŭ religio. Kaj ĝia ekvivalento, klerikalismo, la politika sinteno de kulto - aŭ ŝtato de kultoj - kiuj provas trudi siajn moralajn kaj religiajn dogmojn en tiu sama publika decida procezo.

Sekularismo ne estas ateismo. Sekularismo ne interesiĝas ĉu homoj havas aŭ ne religiajn konvinkojn; Lasu ĉi tiun demandon al la privata forumo. Kaj, krome, ĝi celas certigi, ke ĉiuj homoj povas ekzerci absolutan liberecon de konscio.

Klerikismo ne estas la profesio de religia kredo. Ĝi estas la politika uzo de religiaj konvinkoj.

Ĝis nun la intima rilato inter sekularismo kaj progresismo estis ĉi iam analizita; kaj klerikalismo kaj reago. Kompreni ke la batalo por la agnosko de rajtoj ĉi iam pasas tra tri etapoj: subpremo; la toleremo; kaj finfine efika rekono en la jura ordo. Progresismo estas la politika sinteno, kiu serĉas ĝuste la agnoskon de novaj rajtoj; dum la reago estas la politika sinteno kiu provas konservi la status quo kaj kontraŭas la agnoskon de novaj rajtoj.

Sed, bedaŭrinde, la klerikalismo intensigas siajn poziciojn kaj jam komencas preni retrogradajn sintenojn. Tio estas, ĝi ne plu kontentiĝas je opozicio al la agnosko de novaj rajtoj; sed prefere ĝi progresas super la rajtoj jam agnoskitaj. Tiel, kiam temas pri homaj rajtoj, fundamentaj rajtoj; Ĝi antaŭeniras kontraŭ unu el siaj ĉefaj karakterizaĵoj, kiu estas "progreseco"; Tio estas, post kiam ili estis rekonitaj, ili ne povas reveni al la ŝtato antaŭ menciita rekono.

Konkretaj ekzemploj.

I.- Projekto pri Religia Libereco.

En 2017, la antaŭa Sekretario de Kulturo de la Nacio prezentis projekton nomitan Religia Libereco antaŭ la Ĉambro de Deputitoj de la Nacio. Kiel ILEC Argentino ni prezentiĝas antaŭ koncerna Ĉambro por atentigi tiun leĝdonan organon pri la sekvoj, kiujn ĝia aprobo alportus al nia tuta jura ordo. Nu, la ĉefan observon ni faris pri la artoj. 7 kaj 8 de la sama, kiuj provas fari la konsciencecon la regulo;

kaj plenumo de la jura normo estas la escepto; etendante ĝian ekzercon al juraj personoj.

Kio estas konscienca objeto?

Tiel, "konscienca objeto estas, antaŭ ĉio, konduto, ne ekskluzive la jura rekono de la ebleco sendevigi de la jura normo (...) Ĝi tiu konduto rekte rilatas al etiko; al moralo; al la koncerna aksiologia normo. La kontraŭulo plenumas tion, kion lia konscienco diktas. Nur nerekte (...) ĝi konsideras la juran malobeon mem. Konscienca objeto estas kutime karakterizita kiel preterlasa konduto, komprenante, do, ke ĝi rilatas al maloftaj aŭ gravaj, kontroleblaj kaj negativaj kondutoj, kun respekto al kiuj la jura ordo havas neniun objeton, en principo, al donado de sendevigo. Ĝi tiu karakterizaĵo permesas distingi la konsciencon objeton de alia formo de malobeo de la leĝo, la civila malobeo." -

Konscia Obĵeto estas rekonita en la homaj rajtoj protektaj instrumentoj kiuj konsistigas nian Nacian Konstitucion; kaj tiuj, kiuj cetere devigas por nia lando. En tiu kazo, kia estas la enhavo de tiu regularo?

Konscienco-libereco ne estis vaste evoluigita en la interamerika sistemo por la protekto de homaj rajtoj. Tamen, la Interamerika Komisiono traktis la temon en kazoj ligitaj al misuzoj kaj malobservoj de homaj rajtoj kiuj faris religiajn agadojn; dum la Inter-Amerika Kortumo juĝis pri la afero en la areo de cenzuro de la ekspozicio de kinematografiaj verkoj. Tio estas, la protekto de la libereco de konscio ne enkalkulis la mankon de la pozitivaj juraj normoj, kiuj garantiis la ekzercon de alia homa rajto, kiu konfliktis kun la ekzercado de la konsciencia obĵeto. Kaj ni kredas, ke tio estas fundamenta por la celoj de la traktado de tio, kio estas projekciita en analizo. -

Aliflanke, aliaj internaciaj organizaĵoj asertis, ke "por ke la konsciencia obĵeto estu starigita, la konvinkoj, kiuj estas esprimitaj kiel subteno por ĝia ekzercado, devas esti profundaj; sincera kaj ne facile modifita." La moralaj konvinkiĝoj de homoj devas amplekse influu la modus operandi de la vivo de persono, dum laŭ leĝa devo devas esti rekte en konflikto kun laŭ leĝa devo. Tio estas, la konflikto kiu ekestas devas esti transcenda kaj nesolvebla. La kontraŭdiro inter la jura devo kaj la konscienco de la kontraŭulo devas esti absoluta, ĉar ĝi ne estas simpla konfrontiĝo inter du ordonoj, sed prefere la totala kontraŭdiro inter ordonoj kiuj estas truditaj al la individuo. -

La rajto je libereco de konscienco kaj religio ne povas esti suspendita. Sed la manifestiĝo de konscio kaj religio povas esti limigita. Tiaj limigoj devas esti preskribitaj perleĝe kaj devas esti bazitaj sur la celo protekti publikan sekurecon, ordonon, sanon aŭ moralon, aŭ la rajtojn kaj liberecojn de aliaj. Tio estas, laŭ leĝaj devoj povas esti defiitaj kondiĉe ke ili ne malobservas la rajtojn de triaj partioj. -

Tial ni devas memori la trajtojn de homaj rajtoj; ili estas neforigeblaj; nepriskribeblaj kaj estas interrilataj; Tio estas, ke Ŝtato ne povas respekti iujn kaj malobservi aliajn; aŭ por la analizita kazo; reguligi kaj garanti la ekzercon de iuj kaj tiel, sur tiu bazo, procedi al malobservo de aliaj homaj rajtoj. -

Ĉu juraj personoj povas ekzerci konsciencan obĵeton?

Ĝi tiu estas la alia demando, kiun ni kredas, ke necesas klarigi. -

En la interamerika sistemo por la protekto de homaj rajtoj, la Komisiono sekvis la kriteriojn de la Konstitucia Kortumo de Kolombio kaj diris, ke "konscia obĵeto ne estas rajto pri kiu rajtas la juraj personoj aŭ la Ŝtato, ĝi nur eblas rekoni ĝin al naturaj personoj; (...) konsciencia obĵeto estas individua decido kaj ne institucia aŭ kolektiva." -

Tamen, la fakto, ke la Inter-Amerika Kortumo en 2001 establis, ke "la rajtoj kaj devoj atribuitaj al juraj entoj estas solvitaj en rajtoj kaj devoj de naturaj personoj, kiuj ilin konsistigas aŭ agas en sia nomo aŭ reprezento (...) kvankam la figuro de juraj personoj ne estis eksplicite agnoskita de la Amerika Konvencio, kiel estas la kazo en la Protokolo n-ro 1 al la Eŭropa Konvencio pri Homaj Rajtoj, tio ne limigas la eblecon, ke en certaj cirkonstancoj la individuo povas iri al la Interamerika Sistemo. por la Protekto de Homaj Rajtoj, por aserti iliajn rajtojn.

fundamentaj, eĉ kiam ili estas kovritaj de jura figuro aŭ fikcio kreita de la jura ordo mem."

Sed la klarigo venis de la Eŭropa Kortumo pri Homaj Rajtoj, kriterio poste akceptita de la Kortumoj de la landoj, kiuj agnoskas jurisdikcion al la interamerika sistemo pri protekto de homaj rajtoj (Interamerika Komisiono kaj Kortumo). Tiusence, la Eŭropa Kortumo konstatis, ke juraj entoj ne havas la rajton je libereco de konscio, kiu estas ekskluziva por naturaj personoj, sed prefere ili havas ĉiujn rajtojn de komerca libereco; al proprieto; al libereco de esprimo kaj de gazetaro; al libera asocio; ĉi io pro kio ili povas plendi al internaciaj organizaĵoj por la protekto de homaj rajtoj.

Siaflanke, la Konstitucia Kortumo de Kolombio estis pli definitiva en aserti ke "libereco de konscio kaj religio estas rajto kiu falas nur sur la kapon de naturaj personoj kaj kiu ne povas esti konfuzita koncipe kaj laŭ leĝe kun la rajto je libereco de komerco." , de kiuj la jura persono estas la posedanto."

Konscio estas atributo eneca al la homa kondiĉo kiu difinas la apartecon kaj unikecon de ĉiu persono, dum konsento reprezentas la manifestiĝon de la aro de opinioj de la membroj de institucio, kiu instigas la celon aŭ socian kialon kiun la institucio povas evoluigi. Rekoni konsciencan objeton kontraŭ jura ento estus endanĝerigi la liberecon de konscio de ĉiu membro de asocio, kiu estus kondiĉigita al la formado de korporacia konsento; sed, krome, ĝi estus fundamenta malsukceso laŭ la perdo de la individueco de la subjekto de rajtoj, submetigante ĝin al funkcia aŭ kompania reprezentado.

Ĝi estas kialoj, kial ni kredas, ke la aprobo de la normo projektita en arto. 8, ne nur kontraŭdiras internacian jurisprudencon pri homaj rajtoj, sed finas esti ilo por malobservo de aliaj rajtoj, kiel la individua ekzercado de konscienco. -

Kio estas la konsciencan objekton serĉata de la klerikalismo?

Kontraste al ĉi-supra, ekzistas tio, kion klerikalismo rekomendas koncerne konsciencan objekton, ĝuste ĉar tiu politika sinteno celas trudi siajn normigajn preskribojn al la socio preter tio, kion la Leĝo establas. Tiel la katekismo de la Katolika Eklezio, ekzemple, subtenas ke "La civitano havas la devon en konscienco ne sekvi la preskribojn de la civilaj aŭ toritatoj kiam tiuj preskriboj estas kontraŭaj al la postuloj de la morala ordo, la fundamentaj rajtoj de la homoj aŭ la instruoj de la Evangelio. "La malakcepto de obeemo al civilaj aŭ toritatoj, kiam iliaj postuloj estas kontraŭdiraj al ĝusta konscienco, havas sian pravigon en la distingo inter servo al Dio kaj servo al la politika komunumo."

II.- Volontula Ĉesigo de Gravedeco.

Dum la parlamenta debato pri la Leĝpropono pri Volontula Ĉesigo de Gravedeco; Klerikalismo fondis sian pozicion surbaze de granda jura eraro, kiu asertis ke se la projekto estus aprobita, la internaciaj instrumentoj por la protekto de homaj rajtoj kiuj konsistigas nian Nacian Konstitucion estus malobservitaj; kaj ke la plej bona maniero malhelpi kaŝan aborton estis seksa edukado. Do ni klarigas tiujn mensogojn.

La trompo pri arto. 4 inc. 1 de la Usona Konvencio pri Homaj Rajtoj; kaj de arto. 19 de la Civila kaj Komerca Kodo de la Nacio.

Principe, la 2-an de majo 1994, dum la nacia konstitucia kongreso, la plimulta kongresestro Raúl Alfonsín solvis la aferon klarigante ke la fakto ke tiu normo estis integrita en la Nacia Konstitucio ne implicis la kontraŭ konstituciecon de leĝaro kiu leĝigis aborton, konsiderante ke tio, al kio la Ŝtato estis engaĝita, estis aktiva sinteno rilate al socia helpo por la graveda patrino.

Fine, en la verdikto Atravia Murillo, la Inter-Amerika Kortumo pri Homaj Rajtoj konstatis, interalie, ke la termino koncepto aludita en art. 4.1 devus esti interpretita kiel nestado; tio estas, embrio kiam la embrio estas enplantita en la korpo de la virino.

Li emfazis, ke koncerne la polemikon pri kiam komenciĝas la homa vivo, ĝi estas temo diversmaniere taksita, el biologia perspektivo; medicina; etiko; moralo; filozofia kaj religia; kaj ke ne ekzistas interkonsentita difino pri la temo. Sed tamen ekzistas religiaj tendencoj, kiuj donas metafizikajn atributojn al la embrio; kaj ke oni ne povas pravigi doni prevalecon al certa speco de literaturo en tiu signifo kiam oni analizas la amplekson de la rajto al vivo el la Konvencio; ĉar tio implicus trudi specon de specifaj kredoj al aliaj homoj kiuj ne kunhavas ilin.

Tiel klare, ke la Inter-Amerika Kortumo de Homaj Rajtoj havas sekularan signifon kiu ne povas esti distordita.

Li diris ankaŭ, ke la tendencoj de Internacia Juro kontraŭ as konsideri, ke la embrio devas esti laŭ leĝe protektita same kiel naskita persono; aŭ tio rajtigas rajton je vivo. Li konsideris, ke la embrio kaj fetoj ĝuas laŭ gradan protekton; pliiga kaj ne absoluta. Ĝi establis, ke la vivo ekde koncipiĝo estas escepta aŭ limigebla rajto, ĝis la mezuro, ke ĝi konfliktas kun aliaj rajtoj, kiel ekzemple la rajtoj de aŭ tonomio de la gravedulino, kiu estas la rekta objekto de protekto de la Konvencio.

Ĝi-supra ne ŝ ajnas solvi la tekston atingitan de klerikalismo en art. 19 de la Civila kaj Komerca Kodo de la Nacio, kiu establas, ke la ekzisto de la homa persono komenciĝas de la koncepto. Ni devas reliefigi, do, logikan problemon en nia sistemo, konsiderante ke regulo de nia Civila kaj Komerca Kodo kontraŭ diras pli altan regulon kiu estas parto de nia Nacia Konstitucio (ekz. la Usona Konvencio pri Homaj Rajtoj -art. 75 inc. 22). CN- kies enhavo devas esti interpretita en la kondiĉoj de ĝia valideco, kiu estas nenio alia ol tiu priskribita en la antaŭa alineo fare de la CIDH mem). Tamen, ĝi estas art. 21 de la sama Kodo. Civila kaj Komerca, kiu donas logikon al koncerna reguliga organo establante la potencialon de la rajtoj de la konceptito, kiuj estas akiritaj nur se la kondiĉo de naskiĝo vivanta estas plenumita.

La trompo pri la Konvencio pri la Rajtoj de la Infano.

En la sama ordo falas la trompo, ke la argentina Ŝtato devas denunci la Konvencion pri la Rajtoj de la Infano por efektivi la proponitan reformon, konsiderante la rezervon faritan en la momento de ĝia ratifiko por konstati, ke infano estas de koncepto ĝis 18. jaroj, kiam la internacia instrumento mem evitis starigi tiun gvidlinion. Ĉar en 1989, analizinte la rezervojn faritajn de la Argentina Ŝtato kaj aliaj landoj, oni klarigis, ke oni intencas doni protekton al nenaskita vivo, sed ke tio ne implicas ekskludi la eblecon de abortigo (ONU E/ CN.4/ 1989 /48(1989)). Tiel, ne nur la doktrino de la Atravia Murillo-regado igas tian argumenton senefika; sed ankaŭ la FAL-regado s/Prepara Rimedo (CSJN); kaj la nuna regularo pri krimaj aferoj. Ĉar se ni estigis ĉi tiun argumenton, virinoj nuntempe ne estu procesitaj pro aborto sed pro hommortigo pligravigita de la ligo (art. 80 inc. 1 CP), dum la embrio estus konsiderata la posedanto de akiritaj rajtoj; kaj

ke, pro la principo de la plej bona intereso de la infano establita en ĉi tiu sama instrumento, ili ne povis kompromiti la rajtojn de la graveda patrino.

Ĝi tio estas falsa tiel, ke ekzistas ne nur kazoj de abortoj, kiuj ne estas puneblaj en la nuna leĝaro; kontraŭ kiuj naciaj tribunaloj en deviga konvencio kontrolas - kaj eĉ de ofico — ke ili devas plenumi, ili neniam levis tian kriterion. Male, multaj el tiuj korpoj malkondamnis virinojn, kiuj iris al publikaj hospitaloj post kaŝa abortiga praktiko; kaj al la kuracistoj, kiuj traktis ilin en tiuj cirkonstancoj kaj kiuj ofte estis akuzitaj pri kaŝado (vidu interalie "SCJBA. PFV s/ Amparo" ak. 91748 de la 5-a de majo 2004. SCJBA "EAT s/ Aborto. P. 86.052". de la 7-a de julio 2006).

La argumento prezentita estas tiel erara, ke la Komitato pri la Rajtoj de la Infano mem - kiu interpretas la konvencion kaj kontrolas ĝian plenumon - neniam asertis, ke ĝi protektas rajton al antaŭnaska vivo; sed esprimis sian zorgon pri la morto de knabinoj kaj adoleskantoj pro nesekuraj abortoj (Komitato CRC, Ĝenerala Observado n-ro 4. 2003.ONU CRC/GC/2003/4).

Virinaj rajtoj en instrumentoj por la protekto de Homaj Rajtoj.

Fine, necesas memori tion, kio estas establita en arto. 16 inc. E) de la Konvencio kontraŭ ĉiuj Formoj de Diskriminacio kontraŭ Virinojn; kaj kio estis deklarita de la Komitato por Forigo de Diskriminacio kontraŭ Virinojn rilate leĝaron kiel tiu hodiaŭ valida en nia lando. Kio ankaŭ estas establita en la Internacia Pakto pri Civilaj kaj Politikaj Rajtoj per kiu la Homaj Rajtoj-Komitato diris ke la rajto al vivo estas malobservita kiam leĝoj kiuj limigas aliron al aborto devigas virinojn recurri al nesekura aborto; kaj por kiu nia lando estis trovita respondeca por kaŭzado de fizika kaj mensa sufero per neado de nepuninda aborto, en la kazo LRM vs. Argentino (2007).

III.- Ampleksa Seksa Edukado.

Post kiam la parlamenta diskuto pri la libervola interrompo de gravedeco estis finita, klerikalismo flankenmetis sian argumenton de aliĝo al la ampleksa Seksa Edukado-Leĝo, kaj revenis al la origina pozicio. Tiu, kiu dum 2017 kaŭzis, ke pastro el Mendoza alvokis familiojn armiliĝi ĉar en lernejo okazis tago pri la temo. Tiu per kiu ili sukcesis perdi la parlamentan statuson de la projekto de aliĝo de la Provinco Santa Fe al la Nacia Leĝo. La saman, kiun li ĉiam havis en la tuta lando.

Konsiderante ĉi tiun situacion, en mallonga opinio, kiun ni transdonis per ILEC Santa Fe lunde la 27-an de novembro 2017 al deputito Julio Francisco Garibaldi kaj al la membroj de la Konstituciaj Aferoj-Komisiono de la Ĉambro de Deputitoj de tiu Provinco, ni prezentis kelkajn aferojn, kiujn ni forĵetu ĉi tie.

Tiel ni memorigas al la Konstituciaj Aferoj Komisiono kiu analizis tiun Projekton, ke seksaj rajtoj ampleksas homajn rajtojn agnoskitajn de naciaj leĝoj, internaciaj homaj rajtoj dokumentoj kaj aliaj konsentaj interkonsentoj, kiuj estas integra kaj nedividebla parto de universalaj homaj rajtoj. Ili inkluzivas la rajton de ĉiuj homoj, liberaj de devigo, diskriminacio kaj perforto, al: (1) la plej alta atingebla normo de sano, rilate al sekseco, inkluzive de aliro al seksaj kaj reproduktaj sanservoj; (2) serĉi, ricevi kaj transdoni informojn pri sekseco; (3) seksa edukado; (4) respekto al korpa integreco; (5) elekto de partnero; (6) decidi esti aŭ ne esti sekse aktiva; (7) konsentaj seksaj rilatoj; (8) konsenta geedziĝo; (9) decidi havi aŭ ne havi, kaj kiam havi infanojn; kaj (10) havi kontentigan, sekuran kaj plezurigan seksan vivon. Li

Respondeca praktikado de homaj rajtoj postulas, ke ĉiuj homoj respektu la rajtojn de aliaj.

En ĉi tiu kadro, edukado pri homaj rajtoj ĝenerale; kaj precipe seksa edukado, estas neevitebla kondiĉo por la ekzercado de la rajtoj menciitaj en la antaŭa paragrafo.

Ĝi-supra havas sian normigan bazon en la internaciaj instrumentoj por la protekto de Homaj Rajtoj enhavitaj en art. 75 inc. 22 CN (specife en la Usona Konvencio pri Homaj Rajtoj art. 13; art. 17; kaj art. 26. Internacia Pakto pri Ekonomiaj, Sociaj kaj Kulturaj Rajtoj art. 2 inc. 2; art. 3; art. 10; art. 12 art. 15. Internacia Pakto pri Civilaj kaj Politikaj artoj; 11 inc. 1) punkto f); inc. 2 punktoj a); b); c); kaj d); 12; 14 inc. 2) punkto b); kaj d); kaj 16. Konvencio pri la Rajtoj de la Infano art. 3 inc. 2 aŭ 3; 8; 12; 18; 19; 24; 27; 28; 29; 3. 4).

La internacia jurisprudenco jam solvis tiujn debatojn subtenante, ekzemple, ke, el preventa perspektivo, kaj se iuj sektoroj antaŭvidas la eblecon levi la kontraŭkonstituciecon de ĉi tiu regularo, indas prezenti tion, kio estis decidita de la Eŭropa Kortumo pri Homaj Rajtoj, ekde en 1976 – pli precize la 7-an de decembro, en la kazo de Kjeldsen Busk Madsen kaj Pedersen kontraŭ Danio. La dana registaro realigis leĝon pri seksinstruado en publikaj lernejoj. Grupo de gepatroj konsideris, ke tiu ĉi regularo malobservas la rajton al edukado, ĉar ĝi estas temo, kiun oni ne devas instrui en la lerneja medio sed hejme. La plej alta regiona tribunalo pri homaj rajtoj diris, ke ĉi ŝtato havas larĝan marĝenon de aprezo por establi kursajn liniojn en lernejoj, precipe konsiderante ke tiu areo plej bone konas "la pensmanieron kaj nivelon de evoluo de tiu socio". Krome, li aldonis, ke la speco de seksa edukado, kiun ĝi provizas, estas limigita al donado de biologiaj kaj objektivaj scioj, sen juĝi pri moralaj aferoj. Kaj ĉi-rilate, li argumentas, ke ĉi tiu tipo de informoj apenaŭ povas ataki la religiajn konvinkojn de la gepatroj ĉar ĝi estas objektiva scio en nepartia maniero. La tribunalo finas deklarante ke, finfine, gepatroj havas aliajn alternativojn se ili ne volas ke siaj infanoj ricevu seksan edukadon en la lernejo, sendante ilin al privata establaĵo aŭ prenante respondecon por sia edukado en sia propra hejmo per la uzo de privataj instruistoj (konf. Sanz Caballero, Susana, La familio en internacia kaj eŭropa perspektivo, Tirant lo blanc, Valencio, 2006, paĝoj 205 kaj 206).

Siaflanke, kaj koncerne la diskuton pri ĉi tiu gepatroj povas kontraŭstari doni al siaj infanoj ĉi tiun informon kaj trejnadon, kaj pri la elektoj pri sia propra identeco de knabinoj; infanoj kaj adoleskantoj, indas memori, ke D-ro Alejandro Molina, kiel Mediatoro por Neplenaĝuloj, esprimis, ke la rajtoj kaj prerogativoj donitaj al gepatroj de la gepatra aŭtoritato ne permesas al ili havi la rajton pri privateco de siaj infanoj ĉar ili estas; "privataj, denaskaj kaj dumvivaj subjektivaj rajtoj, kiuj havas kiel objekton internajn manifestiĝojn de la persono" (CN Civ, Sala K, 2/14/95, ED, 164-415).

Fine, la doktrino deklaris ke adoleskantoj povas ekzerci siajn seksajn kaj reproduktajn rajtojn memstare. Krome, regularo kiu lasas la realigon de tiaj rajtoj submetata al gepatra konsento malobservas amason da homaj rajtoj enskribitaj en individuaj internaciaj traktatoj kun konstitucia hierarkio. Krome, tia limigo havus konsekvencojn kontraŭajn al tiuj, kiujn celas la leĝoj pri la afero: multaj adoleskantoj ne serĉos informojn aŭ apelacios al servoj pri reprodukta sano. Kvankam gepatra engaĝiĝo devas esti kuraĝigita kaj promociita, kiel ni jam emfazis; Konfidenco estas kerna en preventa strategio. Se infano decidus malkaŝi al siaj gepatroj, ke li havas aktivan seksan vivon, tio pruvas la ekziston de bona rilato, sed devigi lin konfesi, ke li ne volas fari, konsistigas psikologian perforton.

Ĝi tiuj estas memreferencaj kondutoj, kiuj estas parto de la rajto al privateco, tre persona rajto al kiu gepatroj ne povas havi aliron. Aliflanke, se la gepatroj –ekzemple– nei ilian filinon konsenton peti informojn kaj avantaĝojn por ŝia genera sano, ili forigus ŝian korpon kaj malobservus ŝian plej bonan intereson kiun gepatroj devas protekti (art.18.1 de la Konvencio pri la Rajtoj de la Infano). Efektive, tiu rifuzo elmetus ŝin al nedezirata gravedeco, kun la sekvaj sekvoj sur ŝia evoluo kaj bonfarto, ĉar gepatroj ne povas materiale malhelpi siajn infanojn havi seksajn rilatojn krom se ili senigas ilin de sia persona libereco.

Ĝi-supra pruvas, ke la klasĉambra situacio konstruita en la kadro de ampleksa klaso pri seksa edukado kiel tiu projektita, donas knabinojn; infanoj kaj adoleskantoj la natura medio por la formado kaj komunikado de ilia situacio kaj elekto koncerne sian seksecon kaj iliajn zorgojn tiurilate.

Fine, ni devas memori, ke ekde la firmiĝo de la konstituciismo, la leĝo estas la reguliga sistemo per kiu politikaj komunumoj decidis regi la konduton de siaj loĝantoj, kaj ke la projektita normo akceptas nur la konstituciajn normojn, kiuj garantias al la studentoj la rajtojn enskribitajn en tiuj. ; Religia aŭ morala normiga subsistemo ne povas esti super la leĝo.

INSTITUTO DE ESPERKAJ KAJ BIBLIOTECAJ Studoj

PENSO "Por internacia laboro pri la historio de Libera Penso"

Dokumento sendita el Parizo, kun grava iniciato prezentita de la Instituto de Esplorado kaj Studoj de Libera Penso kaj liverita en Valparaíso de Elbio Laxalte Terra, Internacia Direktoro de la AILP

Ĝi tiu Instituto: IREL, laŭ sia franca akronimo, estis kreita en 1999, danke al la iniciato de la Nacia Federacio de Libera Penso de Francio. Ĝi estas bazita en Parizo. Ĝia direktoro estas la esploristo, preleganto kaj verkisto Jean-Marc Schiappa.

Ĝiaj celoj estas "antaŭ enigi, subteni kaj favori privatan kaj institucian esploron en la historia, literatura, arta, lingva, filozofia, scienca, psikologia, sociologia kampoj, ktp., rilataj al Libera Penso."

Inter ĝiaj celoj estas kolekti dokumentadon, kuraĝigi, kunordigi kaj programi esplorojn rilatajn al liberpensoj, kaj en la franca nacia kaj internacia kampoj. Same, laboru kun ĉiuj estantaj interesitaj pri ĉi tiu afero.

Post intensa laboro, hodiaŭ la IREL enhavas la plej kompletan dokumentadon en la mondo pri liberpensoj. Ĝi funkcias en interkonsentoj kun pluraj universitatoj, kaj subtenas diversajn esplorprojektojn. Ĝi ankaŭ redaktas fakan revuon, organizas naciajn kaj internaciajn kolokvojn kaj eldonas referencmaterialojn.

La 22-an de junio 2019, kadre de sia 20-a datreveno, ĝi organizis internacian konferencon sub la titolo "De la diverseco de havaĵoj al la unueco de konvinkoj en liberpensoj" al kiu sekvis frata bankedo.

En la daŭro de ĉi tiuj agadoj formiĝis iniciato proponita dum la Kongreso. Libera Penso Internacia okazinta en Parizo en 2017, kiu konsistas el kreado de a

fleksebla kaj frata kunordigo, kiu plibonigas internaciajn interesojn anĝojn inter esploristoj kaj institutoj ligitaj, unumaniere aŭ alie, al la liberpensa movado.

La voko diras:

"Por internacia laboro pri la historio de Libera Penso"

La subskribintoj, dediĉitaj pro diversaj kialoj al la studo de la historio de la Libera Penso, sekularismo, raciismo kaj demokratio, kunvenis la 22-an de junio 2019, en Parizo, por festi la 20-an datrevenon de la fondiĝo de la IRELP.

Ili salutas la agadojn de la IRELP, kiuj estis evoluigitaj dum dudek jaroj sur la nacia kaj internacia nivelo, rilate, inter aliaj partneroj, kun la AILP kaj ekvivalentaj aŭ similaj esplorcentroj kaj sur la nacia kaj internacia nivelo.

Tiaj centroj ekzistas en diversaj formoj, en kelkaj landoj. Same, esploristoj, en sia persona kapablo, faras gravan laboron ĉirkaŭ temoj kiuj interesas Liberan Penson.

Ili estas, samtempe, deponoj de riĉa heredaĵo de scio je individua kaj kolektiva nivelo, sed ili ankaŭ alfrontas multoblajn malfacilaĵojn, la plej malgranda el kiuj estas ne nur la pridubado de ilia sendependeco de penso, sed ankaŭ sia propra funkciado, sed ili ankaŭ suferas pro sia disvastigo kaj izoliteco rilate al siaj esplortemoj, ofte ignoritaj de akademijaj institucioj.

La malobservo de libereco de penso kaj politika demokratio, same kiel la manko de subteno, pezas sur ĉiuj tiuj centroj kaj esploristoj.

Fakte, izolado estas katastrofa, kiam oni devas efektiviĝi estas la plej intensa scienca kaj historiografia kunlaboro ebla favore kaj kadre de libereco de esploro, nuntempe minacata kaŝite aŭ oficiale, same kiel organiza sendependeco. minacataj kaj ideologiaj de tiuj centroj.

Por ke ĉi tiu necesa kunordigo estu fruktodona, kies gravecon, je sia nivelo, ĉi tiu povas konstati, necesas transiri al alia etapo.

Nun, jardekoj da kontinuaj agadoj devigas IRELP alpreni novan respondecon.

Ĝi tiu respondeco, hodiaŭ, kuŝas en provi faciligi la necesan internacian informon inter centroj kaj esploristoj.

Ne temas pri kreado de alia esplorcentro, sed prefere, ke la fontoj de scio, informoj kaj esploroj rilataj al niaj komunaj kampoj cirkulas vaste kaj libere inter ni.

Laŭ kategorioj, kiujn ni studos poste, la devo de la IRELP estas iniciati ĉi tiun kunlaboron.

Principe temas pri labori pri la ideo krei flekseblan kaj interagantan reton.

Ni povus komenci jene:

Establi liston de centroj kaj esploristoj kaj eventuale la temon aŭ la akademias temoj de via intereso.

Krei periodan elektronikan informleteron, en pluraj lingvoj, adresitan al la abonantoj kaj al tiuj, kiuj estontece estos asociitaj al tiu ĉi projekto.

Planu, ekzemple, ekde 2021, internaciajn renkontiĝojn, ĉiujn du aŭ tri jarojn, ĉirkaŭ temo de komuna intereso."

Ĝuste por rigardi la estontecon, la IREL prenis ĉi tiun iniciaton prezenti sin kiel centron por unuigi la zorgojn de esploristoj kaj kleruloj pri liberpensado sur internacia nivelo. La ideo estas krei sinergion, kiu permesos interŝanĝon, komplementon kaj la plej ampleksan scion pri liberpensula laboro en la historio, kaj, samtempe, perspektivon per internaciaj renkontiĝoj, la malsamajn aktualajn interescentrojn pri liberpensado. Ĝi estas iniciato, kiu celas esti granda kristaligilo, plurala kaj diversa, de la liberpensaj zorgoj, kiuj manifestiĝas nun kaj manifestiĝos poste en la mondo.

Karaj Gvidantoj kaj delegitoj al la AILP 2019 Kongreso, sendube granda defio, kiun ni invitas vin subteni, pri kiu ni baldaŭ informos.

Jean-Marc Schiappa.
Direktoro de IREL

ANEXO III

KONFERENCO en la dua plena kunsido

LUCÍ A HIDALGO LÓPEZ, "La krizo de moderneco kaj la defio de nova instruado el latinamerika epistemologia aliro. Elementoj por diskuto"

ENKESTO METODOLOGIO

Ĝi tiu konferenco baziĝas sur esploro de mia aŭtoreco publikigita en 2011, en Ekvadoro kun la Titolo: "La kono de novliberala instruado en la diskurso de eduka ŝanĝo de la Registaro de Sixto Durán Ballén: periodo 1992-1996". La ĉefa celo de la esplorado estas identigi la deklarojn de novliberala instruado kaj kompreni ĝian efikon al la ekvadora eduka realo. La temo havas kiel historian kuntekston la transiron de Ekvadoro de fazo de kapitalismo regata de la Nacia Ŝtato, al alia fazo de novliberala kapitalismo gvidata de la internacia financa sistemo kaj transnaciaj kompanioj.

La konkludoj malkaŝas, ke la novliberala moderniga okcidenta paradigmo proponas scian scion kaj teknologian evoluon (R&D) kiel la bazon de la instruplanoj de la plimulto de niaj latin-amerikaj landoj; al kiu ĝi enkorpiĝas iujn scion - kredojn, valorojn, kontraŭ valorojn, gvidliniojn por konsumo, por pensi, senti kaj agado -, kiuj lerte instigas nin interpreti la realon.

KONFERENCO

"Provu konstrui sistemon por atingi la 'homan idealon' en kiu neniu persono estas oferita aŭ forlasita de la socio."

(Enkonduko de la invito al la AILP-Kongreso, 2019).

Kiam mi ricevis la inviton partopreni en la Regiona Kongreso de AILP en la urbo Valparaíso en Ĉilio, mi konsideris, ke la temo: "La krizo de moderneco kaj la defio de nova instruado el latinamerika epistemologia aliro", povus meti la elementojn. preliminara malfermi dialogon en ĉi tiu spaco por pripensado, kiu provokas novajn ideojn kiel la Universitato de Valparaíso.

Ĝi tio estas propono, kiu donas enigaĵon por komenci konversaciojn, kunvenojn, teoriajn diskviziciojn, kiu mobilizas nin por pensi pri la krizo en kiu estas mergita la kultura paradigmo de la moderneco, pro la rekta efiko al niaj socioj, nu, la plimulto de landoj latinaj. Usonanoj havas okcidentan kulturon kiel simblan orientiĝon.

Kial mi parolas pri la krizo de la moderneco?

Ĉar civilizacio kiel tiu de la Okcidento, kiu elektis fermi la okulojn al sociaj kaj kulturaj problemoj kaj kiu trompas siajn principojn, estas mortanta civilizacio. Kiel ni povas kompreni ĉi tiun ĝeneraligitan anomion karakterizitan de la subpremado de etikaj, moralaj kaj civitaj valoroj? Antaŭ pli ol 100 jaroj, Émile Durkheim (1893) atentigis nin.

Laŭ mia vidpunkto, la senmovecon de niaj socioj nur eblas klarigi el la procezoj de mensa, subjektiva fremdiĝo, kiuj obeas al serio da invadoj kaj perfortaj historiaj altrudoj, produkto de longaj procezoj de koloniigo, kiuj daŭre funkcias en Latin-Ameriko. . kaj ke mi identigus ĝin kiel eksterajn koloniismojn kaj internajn koloniismojn. La koloniismoj en forto eĉ hodiaŭ konservas hegemonion super la politiko, la ekonomio kaj la kulturo per la rilato inter specifa scio, asociita kun la potenco de edukaj, kulturaj kaj komunikaj strukturoj, poziciigante certan paradigmon de kiu ni interpretas la realon.

Kiel ne kritiki la ekonomian kaj patrimonialan, politikan, religian, kulturalan, parolan kaj simblan perforton, kiu montriĝas en bildoj kaj mesaĝoj en sociaj retoj, en la paroladoj de gvidantoj, en amaskomunikiloj kaj komunikado, en la ĉiutagaj praktikoj de familioj, lernejoj, publikaj spacoj, paroladoj kiuj instigas konflikton, malamon, ksenofobion. Ĉiuj aŭ preskaŭ ĉiuj ni estas "silentaj spektantoj" de ĉi tiuj misuzoj.

Ĝi tiu indiferenteco pri tio, kio okazas al la "alia" estas indikilo, ke ni distanciĝis de la esenco de la homa kondiĉo aŭ de tio, kio estis konsiderata karakterizaĵo de nia specio, la vivo en komunumo.

Kelkaj ekzemploj por ilustru ĉi tiun teruran pejzaĝon:

- La konvenciaj, armilaj kaj komercaj militoj, kiujn iuj landoj nomis inter citiloj "evoluintaj", entreprenis, kiuj uzas konfliktojn, sankciojn kaj ekonomiajn blokadojn por sufoki landojn, kiuj ne akceptas kliniĝi kaj transdoni siajn ekonomiajn kaj naturajn rimedojn ktp. .
- La internaj armitaj konfliktoj de la landoj, rezulto de diferencoj en kaptado de politika, ekonomia kaj ideologia potenco.

Aldone, mi volas mencii aliajn faktojn, kiuj esprimas la socian putriĝon de mia lando, Ekvadoro.

- La kartelaj militoj por kapti la spacojn de la drogmerkato, polui urbojn kaj familiojn, kiuj, pro la malfortikeco de la hodiaŭ a vivo, pretas riski esti kaptitaj kaj enfermitaj en malliberejo.

- Seksa perforto, kiu en Ekvadoro postulis la vivojn de pli ol 3 200 knabinoj kaj virinoj, murditaj en periodo inter 2001 kaj 2017. Ĝi tiuj ciferoj malkaŝas alarman realon, kiu daŭre estas neita, tial, neniu rimedoj estas prenitaj por modifi kulturon de patriarka perforto kiu daŭras en familiaj rilatoj.

- Ĉantaĝo de administrantoj kaj instruistoj, kiuj ŝargas \$400 ĝis \$600 dolarojn por la spaco de infano, kiu petas ŝanĝon de lernejo.

- La malmoraleco de instruistoj, kiuj petas seksajn servojn kontraŭ noto.

- La abomena ago de kaptitoj en malliberejo en Ekvadoro, kiuj ludis futbalon kun la kapo de kontraŭulo. Al tiu fakto aldoniĝas la malvarmeco de alia malliberulo, kiu registris la videon kaj diskonigis ĝin en sociaj retoj.

Ĉu eblas daŭre esti nur spektantoj de tiaj eventoj?

Ĝi tiu malklara momento, kiun travivas la homaro kaj, precipe Latin-Ameriko, havas similecon, kiu trairas ĉiujn ĉi tiujn eventojn kaj estas la procezoj de fremdiĝo kaj simbola manipulado, kiujn ili reproduktas, kaj la Novaj Informaj kaj Komunikaj Teknologioj (NTICs), la kulturaj organizoj, same kiel naciaj edukaj sistemoj. Ĝi lastaj, la edukaj sistemoj en 160 landoj de la mondo estas ligitaj al la Organizo por Ekonomia Kunlaboro kaj Disvolviĝo (OECD), pagas por instruaj pakoj de edukaj reformoj kiuj gvidas la instruplanojn de niaj edukaj sistemoj kaj kiuj, post ilia efektiviĝo, estas taksitaj tra la PISA Testoj por interpreti ilian ekzekuton. La plej granda problemo kun ĉi tiu sistemo estas ke la latin-amerikaj elitoj, tra la

Registaroj en potenco faras grandegajn klopodojn por efektiviĝi ĝin.

Kio estas la plej grava konkludo pri ĉi tiu temo, kiun mi evidentiĝis kiam mi dekonstruis la kodojn de novliberala instruado kaj ĝian enmeton en la ekvadora eduka sistemo?

Unue, ke novliberala instruado estas eŭropa projekto kiu estis universaligita tutmonde tra kvar manieroj:

- 1) Malcentraj ŝtatoj,
- 2) Novaj Informaj kaj Komunikaj Teknologioj (NICTs),
- 3) Firmaoj; kaj,
- 4) Naciaj edukaj sistemoj.

Due, ke la celo de novliberala instruado estas generi konsenton per la procezoj de normigado de edukaj sistemoj kun enhavo, kiu atingas "komunajn sociajn praktikojn", kiuj homogenigas la pensmanierojn kaj elekti, de tio, kio estas konsumita, al politikaj opcioj.

Resume, ĉi tiuj procezoj de kultura dominado estas dezajnitaj por elimini interferojn al la evoluo de la nuna novliberala kapitalisma sistemo. Se la procezoj de eduka ŝanĝo en Latin-Ameriko aĝas pli ol du jardekojn, mi kredus, ke iliaj rezultoj jam estas takseblaj en ĉiu lando.

Kiel efektiviĝis la eduka ŝanĝo de Ekvadoro al novliberala orientiĝo?

Mi permesas al mi konigi la rezultojn de miaj esploroj:

Ke ĉi tiu novliberala modelo kun "efikecisma" aliro gvidas lernadon al la formado de la studento el ununura dimensio: kiel "homo economicus", teoria koncepto kiu antaŭ enigas la elektojn kiujn individuoj adoptas en la merkato por maksimumigi ŝancojn en kosto-profitproporcio.

La aliro surteriĝis en ekvadora edukado per la Kompetentecoj-Modelo, vaste pridubita hodiaŭ, kaj kiu en la kazo de Ekvadoro estis reŝuita en Kapabloj kaj Kapabloj kun Performance Kriterioj. Tre reduktita maniero mezuri homajn kapablojn referencante konkurantan lernadon, kvankam la evoluo de la grupo de scio estas mankhava.

Ke la instruado de fakoj ne estas strukturita por kunigi scion en tuton, kio malfaciligas totalan interpreton de la realo.

Tiu scienca scio kaj teknologia evoluo - kiu estas la bazo de la novliberala paradigmo - estas situanta scio, kio signifas ke ĝi estis evoluigita por solvi la problemojn de tiu loko, tial, ĝi ne estas grava por solvi niajn proprajn problemojn. La manko de graveco de la enhavoj al la nacia kaj loka realo kreis nehistoriajn estaĵojn, sen identeco aŭ engaĝiĝo al la sociaj transformoj de iliaj komunumoj.

Ke novliberala instruado reduktas la individuon al unudimensio, ĉu kiel konsumantoj, ĉu kiel civitanoj, kiuj voĉdonas ĉiun balotperiodon, sed ne partoprenas rekte en la decidoj kiuj solvas kiel la rimedoj estos elspezitaj.

Ke, per amaskomunikiloj kaj informoj, vivsistemo tiel pompa, ke nur malplimulto en la mondo povas atingi ĝin, estas konsiderata kiel estonta horizonto. Tamen "socioj freneze kuras al tia estonteco" kaj, por atingi ĝin, ili uzas perforton, misuzon kaj alproprigon, ili ne nur prenas la vivon de aliaj homoj, ili transprenas ankaŭ iliajn subjektivecojn. Tie la instrumenta racio, kiun Horkheimer kaj Adorno tiom pridubis, estas videbla, kiam atingi iun materian, emocian, ktp. objektivon, kontraŭ valoroj estas tiuj kiuj regas, ĉar la foresto de etiko "pravigas la rimedojn" uzataj por atingi certan celon.

Estas aliaj problemoj, kiujn mi povus mencii kiel rezulto de novliberala instruado, sed la longeco de ĉi tiu diskuto metas limojn al ilia evoluo. Kion mi ne volas ne atentigi, estas la politika efiko de novliberala instruado en niaj socioj.

Neoliberalo instruado kiel ĝi estas proponita, reproduktas scion (epistemologio) kiu estas materiigita de sociaj reprezentoj kiuj venas de eksteraj kaj internaj koloniismoj kaj kiuj, tra malsamaj kognaj, epistemologiaj strukturoj, estas enigataj en la subjektivecojn de okcidentaj socioj, solidigante kaj eksterajn kaj internajn koloniismojn, favore al minoritatoj, kiuj okupas ĉiujn povajn strukturojn de niaj landoj.

Kial gravas malkoloniigi eŭ rocentran scion en niaj edukaj institucioj?

Laŭ Silvia Rivera Cusicanqui, la problemo de koloniismo estas la trapaso tra la sojlo de la vorto.

"La legitima vorto, kiu estas la vorto de potenco kaj potenculo, konstruis strukturon de mediacioj tiel fortan, ke homoj sukcesas esprimi siajn postulojn de malsupre, sed nur provizi la krudmaterialon por preventaj reformoj. Ĉar ĉi tie la sistemo de regado oscilas inter preventa reformo kaj preventa masakro. Ĝuj teoriaj formuliĝoj estis faritaj por minoritatoj, ne estas diskuto pri la ebleco de lando de indiĝenaj plimulto."

Ĝi-rilate, Michael Foucault konsideras, ke la legitima vorto estas tiu de potenco kaj fariĝis strukturo de mediacio tiel forta ke ĝi mallegitimigas ajnan alian diskurson, identigante ĝin kiel falsa. Ĝi tiu fasado de diskurso de la sola vero kaŝas tutan potencon kaj ĉi tiu vero estas nenio alia ol pravigo por disbati kaj regi por postuli konformecon kaj submetiĝon.

Kiu devas partopreni en la konstruado de nova paradigmo de la resignifigo de la signifo de tio, kio estas latin-amerika?

Ĝuj agantoj en la socio, eĉ tiuj, kiuj havas la hegemonion de la vorto.

Kio estas la teoriaj kontribuoj en la konstruado de nova latinamerika lernejado?

La principoj kaj valoroj, kiuj formas la fundamentojn de eŭropa moderneco kaj kiuj ankoraŭ ne estis atingitaj.

La fundamentoj de homaj rajtoj

Anarkiismaj teorioj

Feminismaj teorioj

La teoriaj kontribuoj de la Latin-Amerika Humanisma Movado konata kiel Universalisma Humanismo

La teoriaj konstruoj de la Anda Regiono, kiuj proponis la kreadon de aliaj specoj de socioj. Mi parolas pri Sumak Kawsay aŭ Bonvivo, kiu jam estas inkluzivita en la Konstitucio de Ekvadoro ekde 2008 kaj en Bolivio ĝi estas konata kiel Suma Qamaña.

Fundamente, la imperativo hodiaŭ estas gvidi procezon de malkoloniigo de la latinamerika penso, de la konstruado de novaj epistemologioj kiuj spegulas la bezonojn de niaj socioj. Ĉefe, ke universitatoj faras memkritikon kaj ĉi esu reprodukti la eŭrocentran pensadon, kiu estas instalita en niaj gejunuloj de bakalaŭra ĝis doktoreco. 90% de niaj universitatoj en Latin-Ameriko estas eŭrocentraj.

Por fini, mi volas esprimi, ke la defio estas grandega por ni ĉiuj, kiuj sopiras al novaj socioj. Do la laboro estas peniga, kolegoj de la Monda Asocio de Libera Penso (AILP), tiel por la strukturoj, kiuj generas novan pensadon kiel universitatoj, kiel ankaŭ por la institucioj kaj organizaĵoj, kiuj pretas malkoloniigi la mentalojn de niaj loĝantoj. El miaj laboroj kaj konvinkoj, mi elektis la defendon de publika edukado, kiel la paradigmatan spacon por enriskiĝi en novan latinamerikan emancipiĝon. Kial universala publika edukado? Ĉar per ĝi niaj gejunuloj eniras nivelojn de egaleco kaj, la ekonomia kaj

La politikoj de iliaj gepatroj ne estas malhelpo al la reunuiĝo de identecoj, kiuj kondukas nin al la transformo de niaj nunaj realaĵoj.

Dankon al ĉiuj pro via atento.

Lucia Hidalgo Lopez

RELATIVAJ DATUJ DE LA EXPOSANTO:

- Lucía Hidalgo estas Sociologo, Majstro pri Politika Scienco kaj Publika Administrado, Specialisto kaj Majstro pri Eduka Administrado. • Universitata instruisto.
- Inter siaj esplorlinioj, ŝi traktas novajn nuntempajn edukajn kaj kulturajn paradigmojn, lernejan perforton kaj kulturan ŝanĝon.
- Aŭtoro de eldonaĵoj pri lerneja perforto, kultura ŝanĝo, novliberala instruado kaj interkultura dulingva edukado. • Li estas aktiva membro de la Humanisma Universalisma Pedagogia Kurento (COPEHU), Ekvadoro-ĉapitro.
- Li estas aktiva membro de la reto de latinamerikaj instruistoj, la ĉapitro RED ESTRADO Ekvadoro.
- Aktiva Membro de la Latin-Amerika Reto de Instruistoj, RED KYPUS.
- Ŝi nuntempe laboras kiel Plenuma Direktoro de la FUNDAMENTO "SEHR" en Kito, Ekvadoro.

Parolantoj kaj aliaj informoj en INTERRETO.

LAIKOJ ĈE AILP-KONGRESO, Valparaíso 2019:
Agustín Squella Narducci, Jorge Babul Cattán kaj Lucia Hidalgo López.

<https://youtu.be/C1mN5jy1-dE>

INAUGURO DE LA KONGRESO

<https://www.facebook.com/granlogiadechile/videos/1060818424123337/?sfnsn=mo&s=1668467076&w=y>

<http://www.granlogia.cl/index.php/noticias/noticias/2130-congreso-international-de-librepensamiento-2019>

INTELEKTULOJ KAJ LAIKAJ gvidantoj RENTAS EN KONGRESO DE
LIBERPENSULOJ

<https://www.facebook.com/373967679463302/posts/el-premio-nacional-de-ciencias-sociales-agust%C3%ADn-squilla-inaugur%C3%B3-el-congreso-int/375240996524643/>

PROFUNDE EDGAR JARRÍN / JORGE CLAVERO. Viña del Mar

<https://www.youtube.com/watch?v=kPGxfIUMXGk>

Edgar Jarrin Vallejo
Direktoro de la AILP kaj Proparolanto por Latin-Ameriko

Sebastian Jans Perez
Grandmajstro de la Grandioza Logia de Ĉilio

Antonio Vergara Liro
Ad Hoc Sekretario AILP-Kongreso 2019

Valparaíso, aŭgusto 2019

INDEXO

- 1.- Prologo kaj danko. (Edgar Jarrin)
- 6.- ANEXO IV: Fono de partoprenantaj organizoj.

Jorge Sharp Fajardo, Urbestro de la urbo Valparaíso. (Orelringo)

Aldo Valle Acevedo, Rektoro de la Universitato de Valparaíso. (Orelringo)